The Adam and Eve Story

The History of Cataclysms

by

Chan Thomas

Bengal Tiger Press

Secțiune transversală a planetei.

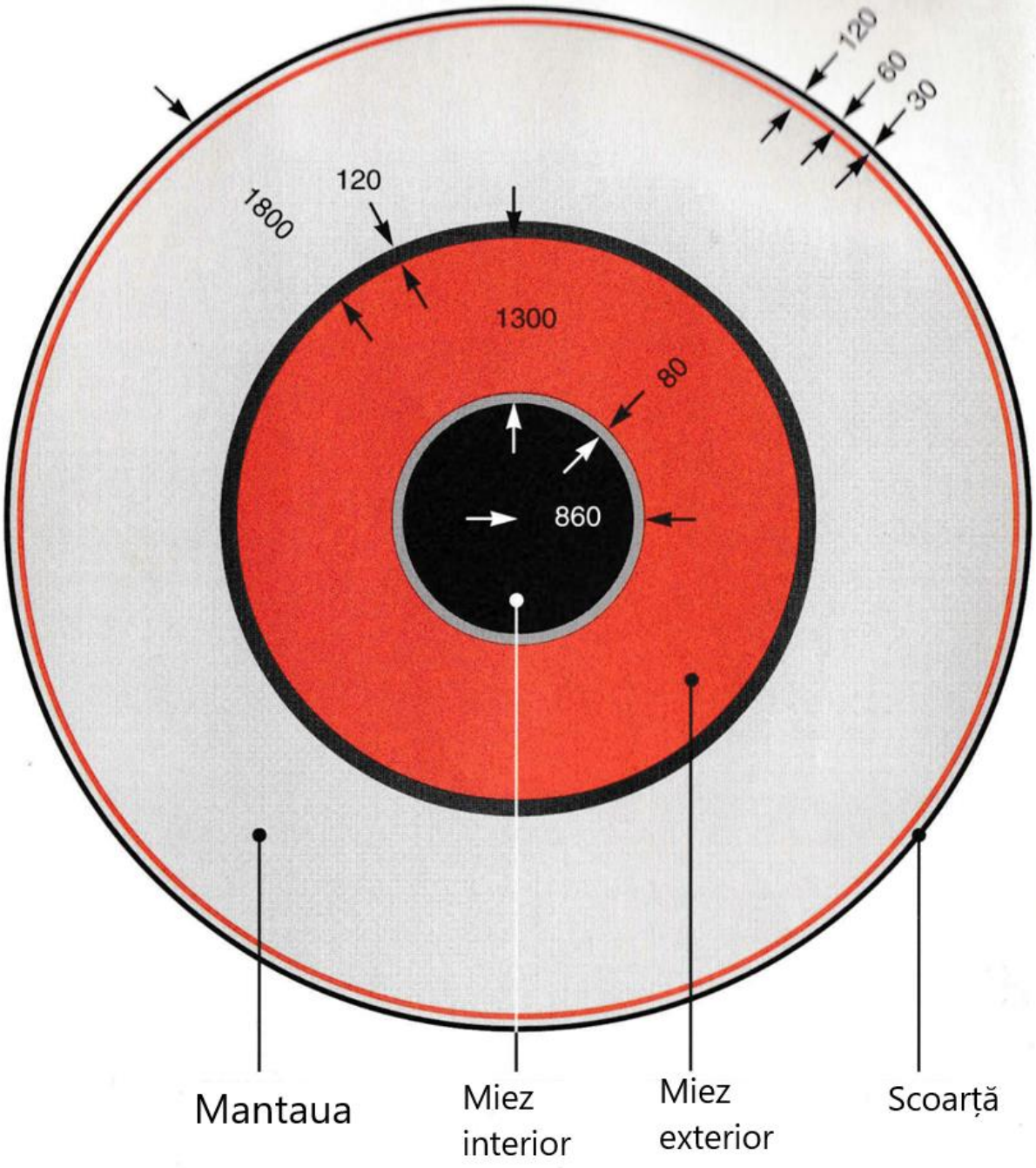

Toate datele sunt în mile.

Povestea lui Adam și EVA

de

Chan Thomas

Bengal Tiger Press

Traducerea și adaptarea
din limba engleză

Mihai Maier

http://www.youtube.com/@MikiZdruc

https://rumble.com/user/MikiZdruc

https://archive.org/details/@mike_m2m

Toate drepturile rezervate
All rights reserved

SimpleX Address

Prima ediție
Toate drepturile rezervate,
inclusiv dreptul de reproducere
integrală sau parțială sub orice formă.
Copyright © 1993 de Chan Thomas.
Published by Bengal Tiger Press Drawer
1212 South Chatham, MA 02659 Printed in The U.S.A.
ISBN-1-884600-01-8 (PB) ISBN-1-884600-02-6

Dragă soție
Fără ajutorul și credința ta
Prin anii de nopți nedormite
Și trasee aparent nesfârșite de studiu,
Cercetare, traducere și călătorii această carte
Nu ar fi apărut niciodată.

Pentru
Generalul Hal Grant și minunatei sale familii,
Generalul LeMay și amiralului Taylor,
Statul Major Întrunit din acea vreme,
Pentru încurajările lor pline de inspirație
Fără de care această carte nu ar putea să existe.

Mulțumiri
Tuturor cei care m-au ridiculizat, disprețuit și au râs
Celor care m-au trimis la ospiciu și m-au concediat.
Pentru că altfel cum aș fi fost atât de determinat
Să urmăresc, să rezolv, să găsesc și să obțin adevărul.
Le sunt dator.

CUPRINS

Următorul cataclism

Marile Inundații

Povestea

Evenimentul

Geneza

Cataclismele revizuite

Concluzie

Autorul

Cu un vuiet atât de adânc încât devine imperceptibil, crescând, pulsând, apoi răbufnind într-un muget asurzitor, cutremurul începe – doar că nu e ca niciun alt cutremur consemnat vreodată în istorie.

În California, munții se clatină ca niște ferigi în bătaia unei adieri; mărețul Pacific se retrage înspăimântat, apoi se ridică într-un munte de apă de peste trei kilometri înălțime... apoi își începe cursa spre est.

Cu forța a o mie de armate, vântul atacă, sfâșiind și mărunțind totul în bombardamentul său supersonic. Incredibilul munte de apă sărată urmează vântul spre est, îngropând Los Angeles și San Francisco ca și cum ar fi doar fire de nisip.

Nimic – dar absolut nimic – nu oprește asaltul necruțător și copleșitor al vântului și oceanului.

De-a lungul continentului, vântul de o mie de mile pe oră (1600 km) dezlănțuie iadul, o răzbunare nelegiuită, peste tot, fără milă, fără oprire. Tot ce trăiește e făcut fărâme, purtat de vânt peste peisaj; iar cutremurele nu lasă nicio regiune neatinsă. În multe locuri, stratul subteran topit al Pământului erupe și răspândește o mare de foc lichid, incandescent, care amplifică dezastrul. În mai puțin de trei ore, uriașul zid de apă străbate continentul, acoperind pământul devastat de vânt, sub doi kilometri de apă, de la coastă la coastă.

Într-o fracțiune de zi, toate urmele civilizației dispar, iar marile orașe – Los Angeles, San Francisco, Chicago, Dallas, New York, Boston – nu mai sunt decât legende. Abia de mai rămâne o piatră acolo unde, cu câteva ore în urmă, milioane de oameni își duceau traiul.

Câțiva norocoși, care reușesc să găsească adăpost de vântul țipător pe versantul ferit al unui vârf muntos – cum ar fi Mt. Massive – privesc marea de foc topit care erupe prin văile tremurânde de dedesubt. Apele înfuriate vin cu viteză supersonică, tot mai înalte, aburind peste pământul incandescent, urcând până aproape de picioarele lor. Doar munții cei mai înalți, precum acesta, pot rezista unui asemenea prăpăd.

America de Nord nu este singură în agonia sa. America Centrală suferă aceeași distrugere – vânt, foc și inundație.

America de Sud descoperă că nici măcar Anzii nu sunt suficient de înalți pentru a opri violența cataclismică dezlănțuită de natură în furia sa oarbă. În mai puțin de o zi, Ecuador, Peru și vestul Braziliei sunt zguduite cu furie de cutremurul devastator; Anzii sunt înălțați tot mai mult de asaltul supersonic al Pacificului, care se izbește de munți. Întregul continent este ars de focul topit al pământului, îngropat sub mile cubice de ocean violent, apoi transformat într-un iad înghețat. Totul îngheață. Om, animal, plantă, nămol – totul devine piatră într-un interval de patru ore.

Europa nu scapă de urgia pustiitoare. Atlanticul înfuriat se ridică tot mai sus, urmând vântul șuierător către est. Munții Alpii, Pirinei, Ural și munții Scandinavei sunt zguduiți, apoi sunt împinși și mai sus când zidul de apă lovește.

Africa de Vest și nisipurile Saharei dispar în mânia naturii, sub atacul sălbatic al vântului și oceanului. Zona cuprinsă între Zair, Africa de Sud și Kenya suferă doar cutremure severe și vânturi puternice – dar puține inundații. Supraviețuitorii privesc uimiți cum Soarele pare că stă nemișcat pe cer aproape jumătate de zi.

Siberia de Est și Orientul trec printr-un destin cu totul bizar – ca și cum o coasă uriașă subterană ar secera fundațiile pământului, acompaniată de vânt în simfonia sa țipătoare de moarte și distrugere supersonică. Pe măsură ce bazinul Arctic își părăsește cuibul polar, Siberia de Est, Manciuria, China și Birmania sunt lovite de aceleași anihilări ca America de Sud: vânt, foc subteran, inundații și îngheț. Animalele junglei sunt sfâșiate de vânt, transformate în munți de carne și oase, apoi îngropate sub avalanșa de apă și noroi. Apoi vine scăderea bruscă, aparent infinită, de temperatură, care scade cu 80 de grade Celsius într-o clipă. Nici om, nici fiară, nici plantă, nici pământ, nici apă – nimic nu scapă neînghețat pe întregul continent est-asiatic, cea mai mare parte a acestuia rămânând sub nivelul mării.

Antarctica și Groenlanda, cu calotele lor glaciare, se rotesc acum în jurul Pământului în Zona Toridă; iar urgia vântului și a inundațiilor continuă timp de șase zile. În a șasea zi, oceanele încep să se așeze în noile lor vetre, retrăgându-se din zonele înalte.

În a șaptea zi, furia devastatoare ia sfârșit. Epoca glaciară arctică se încheie și începe o nouă epocă de piatră. Oceanele – marii omogenizatori – depun un nou strat gros de mâl peste straturile existente din marile câmpii, așa cum sunt expuse în Great Canion, Painted Desert, Monument Valley și Badlands.

Bazinul Golfului Bengal, la est de India, este acum Polul Nord. Pacificul, la vest de Peru, devine Polul Sud. Groenlanda și Antarctica, rotindu-se acum în Zona Toridă, își topesc rapid calotele glaciare în căldura tropicală. Ziduri masive de apă și gheață se năpustesc către oceane, măturând totul, de la munți la câmpii, în șuvoaie tumultuoase, formând morene sezoniere uriașe. În mai puțin de douăzeci și cinci de ani, calotele glaciare dispar complet, iar oceanele lumii cresc cu peste șaizeci de metri datorită noii cantități de apă. Zona Toridă va fi învăluită în ceață timp de generații din pricina umidității uriașe eliberată în atmosferă de ghețarii topiți.

În noile regiuni polare încep să se formeze noi calote glaciare.

Groenlanda și Antarctica răsar acoperite de o vegetație luxuriantă, tropicală. Australia devine noul continent neexplorat din Zona Temperată de Nord, cu doar câteva grupuri de supraviețuitori risipiți prin întinderea sa vastă. New York zace pe fundul Atlanticului, zdrobit, topit de focul din adâncuri și acoperit de cantități incredibile de noroi. Din San Francisco, Los Angeles, Chicago, Dallas și Boston nu a mai rămas nicio urmă. Toate acestea vor intra în rândul legendelor celor șapte cetăți din Cibola.

Ceea ce mai rămâne din Egipt iese la suprafață din apele Mediteranei, mai înalt și nou – rămâne tărâmul veacurilor. Banalitatea timpului nostru devine misteriosul Baalbek al noii ere.

O nouă eră! Da, cataclismul și-a făcut bine treaba. Cel mai mare regulator de populație dintre toate face din nou pentru om ceea ce acesta refuză să facă pentru el însuși și pentru planeta pe care trăiește, împingându-i pe puținii supraviețuitori într-o nouă Epocă de Piatră.

După acest cataclism, ne alăturăm lui Noe, Adam și Eva, Atlantidei, continentului Mu și Olimp-ului – iar Iisus se alătură lui Osiris, lui Ta’aroa, lui Zeus și lui Vishnu.

Marile Inundații

Noe? Adam și Eva? Vishnu? Osiris? Ce au în comun? Ei reprezintă ere separate de veacuri și totuși, cumva, toți își dau mâna în următorul cataclism și merg alături de noi.

Mai sunt și alții care merg alături de noi: oameni de știință, de mult uitați, care au prevăzut că aceste „răsturnări", aceste catastrofe cataclismice sau revoluții ale scoarței terestre s-au petrecut în nenumărate rânduri. J. André DeLuc în 1779 și Georges Cuvier în 1812 au fost cei mai de seamă. Dolomieu, celebrul mineralog, li s-a alăturat, la fel ca Escher și Forel, geologi elvețieni, dar și J. André DeLuc Jr. și Von Buch. Toți au fost de acord că aceste cataclisme au fost cauzate de revoluții bruște, în direcția greșită, ale suprafeței Pământului.

Cuvier, în *Teoria Pământului*, publicată pentru prima dată în 1812, și-a bazat concluzia pe cercetarea sa corelativă, fără egal, în stratigrafie, anatomie comparată și paleontologie. De fapt, Cuvier a fost fondatorul științei anatomiei comparate, bazându-se pe munca sa de pionierat, autodidactă, în acel domeniu. La vremea respectivă, el scria:

„Fiecare parte a Pământului, fiecare emisferă, fiecare continent prezintă același fenomen... A existat, așadar, o succesiune de variații în economia naturii organice... diversele catastrofe care au tulburat straturile... au dus la numeroase schimbări ale acestui bazin (continental). Este de mare importanță să remarcăm că aceste invazii și retrageri repetate ale mării nu au fost nici lente, nici graduale; dimpotrivă, majoritatea catastrofelor care le-au cauzat au fost bruște; și acest lucru se poate demonstra cu ușurință în ceea ce privește ultima dintre aceste catastrofe... Sunt, așadar, de acord cu DeLuc și Dolomieu, că, dacă există ceva stabilit în geologie, este faptul că suprafața globului nostru a suferit o mare și bruscă revoluție, a cărei dată... nu poate fi... cu mult mai veche de cinci sau șase mii de ani... (de asemenea), cel puțin o revoluție anterioară a pus (continentele) sub apă... poate două sau trei invazii ale mării.

Aceste alternanțe mi se par acum a fi problema de maximă importanță în geologie... Pentru a o rezolva în mod satisfăcător, ar trebui descoperită cauza acestor evenimente... Aceste idei m-au bântuit, aș putea spune chiar că m-au chinuit, în timpul cercetărilor mele asupra fosilelor... cercetări care cuprind doar o mică parte din fenomenele epocii ce a precedat ultima revoluție generală a globului, dar care sunt totuși strâns legate de toate celelalte..."

Au existat multe încercări de a răspunde provocării adresate profesiei geologice de către Cuvier, de a explica aceste revoluții bruște în direcția greșită.

Printre cei care au încercat se numără Velikovsky, prin studiile sale asupra miturilor și legendelor; Hapgood a încercat; de asemenea și Hugh Brown, care, în acest proces, a adunat o bibliotecă impresionantă de date geologice.

De fiecare dată când conceptul cataclismic a reapărut, „fiara" a fost linșată, arsă pe rug, zdrobită și îngropată cu ură; dar cadavrul refuză să rămână mort. De fiecare dată, ridică capacul sicriului său și rostește pe un ton funebru: „*Voi veți muri înaintea mea*."

Ultimul dintre contestatari este Prof. Frank C. Hibben, care, în cartea sa *The Lost Americans* (Thomas Y. Crowell Co., New York, ediția Apollo, 1961), scria:

„Aceasta nu a fost o dispariție obișnuită, specifică unei epoci geologice vagi, care s-a stins într-un final incert. A fost o moarte catastrofală și totală... Ce a provocat moartea a patruzeci de milioane de animale?... ***Corpus delicti*** *în acest mister poate fi găsit aproape oriunde. Oasele lor zac albite de soare în nisipurile din Florida și în pietrișurile din New Jersey. Ies la iveală, erodate, din terasele uscate din Texas și se profilează din nămolul lipicios al gropilor de smoală de lângă Wilshire Boulevard, în Los Angeles... Trupurile victimelor sunt peste tot... Găsim literalmente mii de exemplare la un loc... tineri și bătrâni, mânji cu iepe, viței cu vaci... Gropile de nămol din Alaska sunt pline de dovezi ale unei morți universale... o imagine a unei extincții rapide... Orice argumente referitoare la cauză... trebuie să se aplice atât Americii de Nord, cât și Siberiei și Europei.*

... Mamuți și bizoni au fost sfâșiați și răsuciți ca de o mână cosmică într-o furie divină...

... În multe locuri, pătura de nămol din Alaska este ticsită cu resturi și oase de animale în cantități enorme – mamuți, mastodonți, bizoni, cai, lupi, urși și lei... O populație întreagă... prinsă în mijlocul unei catastrofe colosale... înghețată brusc... într-o șaradă sinistră..."

Vânturi supranaturale; ardere vulcanică; înecare și îngropare în nămol; conservare prin îngheț atât a animalelor sfâșiate, cât și a nămolului. „*Orice soluție bună la un mister mistuitor trebuie să răspundă tuturor faptelor"*, provoacă Hibben.

Această provocare nu-mi dădea pace. Ca o foame adâncă, îmi rodea subconștientul. Puteam auzi tonul grav al provocării lui Cuvier – „*găsiți cauza acestor evenimente"* – încă reverberând prin sălile sacre ale științei, ca un ecou fantomatic, neîntrerupt. Simțeam și provocarea lui Hibben, împingându-mă înainte: „*...răspunde tuturor acestor fapte..."*

Am decis că acest concept cataclismic, acest sfârșit catastrofal care ne vizitează planeta din timp în timp, necesita o verificare sau o infirmare odată pentru totdeauna.

Primul pas a fost să adun toate datele cunoscute și acceptate din cât mai multe științe legate de planeta noastră: stratigrafie, arheologie, radiologie, antropologie, paleontologie, oceanografie, dar și cosmologie, astronomie, seismologie, precum și limbi paleo-preistorice, cum ar fi limba maya. Nici evoluția nu poate fi ignorată. În plus, corelarea încrucișată a datelor dintre aceste științe trebuia respectată. Toate acestea au oferit răspunsul: deși există suficiente date, în majoritatea științelor, pentru a indica faptul că aceste cataclisme se întâmplă, nu existau suficiente date în fiecare știință în parte pentru a deduce procesul sau a demonstra conceptul; dar corelarea încrucișată între științe a arătat clar că teoria este valabilă. Nu doar că a confirmat că aceste evenimente au avut loc, dar a și dezvăluit când s-au produs ultimele cinci cataclisme și în ce poziții s-a aflat scoarța terestră în ultimii 35.000 de ani sau mai mult. A fost o cercetare fără precedent.

Așadar, după ani de cercetări, începând cu 1949, provocarea lui Cuvier a primit un răspuns: Da, cataclismele chiar au loc; însă nu găsisem încă răspunsul complet la provocarea sa: *să descopăr cauza acestor evenimente.* Mi-au trebuit încă douăzeci de ani pentru a găsi cauza, *declanșatorul* cataclismelor. Ce le face să înceapă? Și, mai mult, ce anume se întâmplă după ce încep? Care este *procesul* unui cataclism? În cele din urmă, care este *cronologia* cataclismelor? Datele arătau deja că nu e un proces liniar. S-ar putea să fie o funcție matematică ce poate fi dedusă din date? Sau este ceva aleatoriu, frustrant, prin impredictibilitatea sa? Cu cât înveți mai mult, cu atât mai multe sunt de descoperit și de învățat.

Între timp, ce urmărire palpitantă! Și ce poveste dramatică a istoriei Pământului am descoperit: civilizații de acum peste 20.000 de ani, mai avansate decât ne-am fi putut imagina vreodată; legende preistorice din Grecia, Egipt, India și America de Sud, care nu mai sunt legende, ci istorie autentică; continente pierdute în Atlantic și Pacific care au devenit realități datate, cu explicații logice pentru dispariția lor bruscă.

Da, Vishnu a prins viață: un om care a trăit un cataclism în urmă cu multe mii de ani – de fapt, acum zece cataclisme! Acum este cunoscut drept zeul hindus al celor zece renașteri din ape. Osiris a fost redescoperit; el a fost Iisus al timpului său – un om din Egipt, de acum aproximativ 15.000 de ani. Noe ne-a zâmbit din paginile *Epopeii lui Ghilgameș*; în realitate, era un sumerian numit Utnapishtim, care a trăit în urmă cu vreo 7.000 de ani. Arca pe care a construit-o nu este doar o legendă.

Procesul unui cataclism este cunoscut acum.

Privește secțiunea transversală a Pământului de pe coperta interioară. Vei vedea două straturi topite – cele galbene. Cel important este stratul subțire de magmă, care începe la 100 de kilometri adâncime (60 de mile) și se întinde încă 100 de kilometri (60 de mile) până la 200 de kilometri (120 de mile) sub suprafață. Stratul gros și adânc de magmă, care începe la 2.900 de kilometri (1.800 de mile) adâncime, la baza mantalei, și se extinde încă 2.100 de kilometri (1.300 de mile), reprezintă nucleul extern. Seismologia a demonstrat că aceste două straturi galbene sunt topite și ***sunt incandescente. Peste 1.370 de grade Celsius.***

Stratul exterior, de sub manta, gros de aproximativ 100 de kilometri (60 de mile), este cel care alimentează vulcanii cu lava topită pe care o aruncă.

În interiorul Pământului, structura electrică și magnetică face ca aceste straturi să se comporte ca și cum ar fi aproape solide, sau plastice. Atât timp cât structura electrică și magnetică internă a Pământului își menține ordinea, bătrânul nostru Pământ continuă să se rotească pe axa sa în mod normal.

Dacă cineva se îndoiește că stratul de gheață al Antarcticii crește, s-a demonstrat că acesta *se* extinde în fiecare an cu un volum echivalent celui al Lacului Ontario. Același lucru se întâmplă și în Groenlanda. Deoarece nu sunt centrate pe axa de rotație a Pământului, ele dezvoltă forțe centrifuge care acționează una asupra celeilalte, într-o direcție perpendiculară pe axa Pământului. Este ca și cum ai roti o găleată cu apă în jurul tău, legată cu o sfoară. Apa rămâne în găleată; dacă n-ai avea sfoara care o ține, găleata și apa ar zbura. În cazul calotelor de gheață, sfoara este gravitația, care menține aceste două calote glaciare legate de uscat. Cum aceste calote nu pot zbura, ele încearcă să rezolve problema încercând să tragă întreaga scoarță a Pământului de deasupra stratului topit, de sub manta, gros de 100 km (60 de mile), în jurul interiorului Pământului. Cât timp structura electrică și magnetică rămâne stabilă în interior, calotele nu pot roti scoarța pentru a ajunge la ecuator și noi ne păstrăm rotația zilnică, lunară și anuală.

În prezent, nu știm de ce, odată la câteva mii de ani, la intervale variabile, această ordine magnetică și electrică, din stratul topit, este dezorganizată. Mai mult, nu se cunoaște prin ce mijloc are loc această dereglare. Trebuie să fie un mecanism care reduce aceste energii până în punctul în care stratul topit de sub manta, devine complet lichid, i se permite să acționeze ca un lichid liber, lăsând stratul topit să acționeze ca un lichid care servește apoi drept lubrifiant permițând astfel calotelor glaciare să tragă scoarța în jurul interiorului Pământului, astfel încât calotelor glaciare să se deplaseze cu aproximativ 90 de grade către Zona Toridă.

În doar câteva ore, până la o jumătate de zi, polii geografici se deplasează spre Zona Toridă și se dezlănțuie iadul. Atmosfera, oceanele și lacurile nu se mișcă odată cu scoarța – ele continuă să se rotească de la vest la est – iar la ecuator, viteza este de aproximativ 1.670 km/h (1.037 mile). Trebuie să fie așa, pentru a se încheia o rotație completă în 24 de ore. Așadar, în timp ce scoarța se mișcă, cu polii spre ecuator, vânturile și oceanele continuă către est, spulberând totul cu viteze supersonice, înecând continentele sub ape adânci de kilometri, distrugând tot ce omul a creat, inclusiv pe el însuși. Acesta este, pe scurt, *procesul*.

Dar ce *declanșează* totul? Aceasta s-a dovedit a fi cea mai evazivă piesă a întregului puzzle. Nu ne puteam baza pe vreo presupunere supranaturală – un fel de intervenție cerească vagă, care de fapt ar încălca legile naturii; nu, trebuia să fie ceva natural, parte a structurii firești a naturii, care perturbă structura electrică și magnetică a interiorului Pământului de fiecare dată când are loc un cataclism. Trebuie să fie, de asemenea, un tip de eveniment care să reducă aceste forțe electrice și magnetice interne în așa măsură încât acestea nu mai pot menține stratul topit, de sub manta, acesta comportându-se ca și cum ar fi plastic sau aproape solid.

La un moment dat am crezut că petele solare severe ar putea fi cauza, deoarece ele chiar perturbă structura electrică și magnetică internă a Pământului – dar ne-am înșelat.

Timpul pierdut cu această ipoteză a fost prețul plătit pentru că ne-am bazat pe presupuneri în loc de fapte. A fost o abatere, greșită, de la drum. Ceea ce era necesar era să avem răbdare, timp; să adunăm mai multe date; și să folosim cea mai valoroasă unealtă a noastră – raționamentul analitic. Soluția, oricare ar fi fost ea, avea să apară.

Derivarea acestui *proces* ne-a oferit o înțelegere mai profundă a evenimentelor preistorice. De pildă, putem observa că epocile glaciare nu sunt o chestiune de înaintare și retragere a gheții; este pur și simplu faptul că diferite zone ale Pământului se află în regiuni polare în momente diferite, pentru durate diferite de timp; schimbările între poziții au loc într-o fracțiune de zi, iar potopurile supersonice care însoțesc aceste mișcări depun uriașele straturi geologice pe care le găsim astăzi în pereții Marelui Canion, în Painted Desert, în Monument Valley, în munții din jurul localității Mexican Hat, în Canyon de Chelly și în Moqui Dugway.

Povestea lumii întregi oferă o mărturie tăcută:

- Mamutul de la Beresovka, înghețat în noroi, cu flori de piciorul-cocoșului în gură;

- Vechimea defileurilor de sub Cascada Niagara și Cascada Sf. Anton, ambele de aproximativ 7.000 de ani;

- Sfârșitul brusc al calotei glaciare din Bazinul Laurentian, Canada, în urmă cu circa 11.500 de ani;

- Evoluția neîntreruptă din Insulele Galápagos de peste 11.000 de ani;

- Datările geologice din bazinul râului Murrumbidgee, Australia, indicând sfârșitul unei calote glaciare acum circa 11.500 de ani;

- Vârsta oaselor fosilizate extrase din gropile cu smoală de pe Wilshire Boulevard de peste 11.000 de ani;

- Sfârșitul brusc al oricărei activități în orașul preistoric Tiahuanaco, Bolivia, acum 11.500 de ani;

- Marea lucrare a lui Leonard Woolley în Țara Sfântă, datând potopul lui Noe acum aproximativ 6.000 de ani;

- Sfârșitul calotei glaciare Wisconsin acum aproximativ 29.000 de ani;

- Creșterea bruscă a nivelului oceanelor cu 60 de metri (200 de picioare) la nivel global, în urmă cu circa 7.000 de ani;

- Ridicarea bruscă a albiei fluviului St. Lawrence (acum câteva mii de ani);

- Modificările nivelurilor țărmurilor în regiunea Hudson, Canada;

- Blocurile uriașe de granit din Alpi, aflate pe versanții estici ai munților Jura, la 1.200 metri (4.000 de picioare) deasupra nivelului mării;

- Legendele strânse de marele folclorist Fraser, care a identificat peste 8.000 de legende distincte, verificate, care au supraviețuit inundațiilor în regiunea Peninsulei Malaeziene;

- Mlaștina Pejark din Australia, care indică o extincție rapidă a multor specii, inclusiv a omului acum 11.500 de ani;

- Harta Piri Reis, care arată Polul Nord în Egipt;

- Clepsidra cu apă egipteană, care confirmă harta Piri Reis;

- Granitul aflat pe vârfurile munților din jurul Văii Morții, California;

- Marile stratificări din Great Canion, Painted Desert, Monument Valley și Badlands, fiecare strat omogen, semn că a fost depus brusc de cantități fantastice de apă în mișcare supersonică;

- Creșterea actuală a calotei glaciare antarctice, cu aproximativ 293 de mile cubice de gheață pe an;

- Legendele oamenilor primitivi din Țara de Foc (Tierra del Fuego) la extremitatea sudică a Americii de Sud, despre ziua în care Soarele a apus în direcția greșită;

- Legendele din Peru despre ziua în care Soarele a stat pe loc;

- Legendele aborigenilor din Malaysia și Sumatra despre noaptea cea lungă;

- Numărătorile varvelor (straturi de sediment) din Wrenshall, Minnesota și Hackensack, New Jersey, care coincid;

- Prevalența jadului în Orient, material ridicat din manta, lângă punctele de pivot ecuatoriale în timpul unui cataclism;

- Dovezile fantastice ale prezenței unor plante tropicale luxuriante în Siberia arctică, Alaska și Antarctica, înghețate și conservate timp de mii de ani, într-o fracțiune de zi, în timpul unui cataclism;

- Similaritățile lingvistice dintre limbile lumii, de la polineziană la greacă, de la egipteană la mayașă, de la eschimoșă la iakuță, până la limbile orientale și multe altele;

- Urmele de dinozauri, imprimate în straturi de nămol de râu expus, înghețate înainte ca amprentele să se degradeze, păstrându-se mii de ani, până când nămolul s-a pietrificat, astfel încât să le vedem astăzi ca urme de dinozauri în straturi de rocă;

- Corelația dintre epocile glaciare, epoca pietrei și extincțiile rapide ale tuturor speciilor de pe glob;

- Supraviețuirea vieții primitive la punctele de pivot ecuatoriale – ultimele două fiind Peninsula Malaeziană și Galapagos, ambele pline acum de șopârle;

- Existența unui recif de corali pe fundul Oceanului Arctic;

- Și multe, multe altele oferă o imagine preistorică a pozițiilor scoarței terestre în ultimii 35.000 de ani sau mai mult;

Dovezile copleșitoare, puse cap la cap, oferă o imagine dramatică asupra zonelor care s-au aflat la Polul Nord, când s-au deplasat acolo, când s-au îndepărtat și cât timp au rămas. Graficul se află pe pagina următoare.

Observați că sfârșitul unei ere coincide cu începutul celei următoare. Deși graficul este exprimat în *cu ani în urmă* și durata în *ani*, nu uitați că tranziția de la o eră la alta se produce într-o fracțiune de zi – suficient de bruscă încât să fie numită fulgerătoare.

Zone la Polul Nord (Ere polare nordice)	*Început-Sfârșit (cu ani în urmă)*		*Durata (ani)*
Oceanul Arctic	7,000	?	?
Bazinul Sudanului	11,500	7,000	4,500
Golful Hudson	18,500	11,500	7,000
Marea Caspică	29,000	18,500	10,500
Wisconsin	?	29,000	?

Da, Noe, Adam și Eva, Osiris, Ta'aroa, Zeus și Vishnu au acum o semnificație mult mai profundă; și, în timp ce își unesc mâinile și merg cu noi, îi auzim pe Adam și Eva spunând: Ascultați, pentru că acum putem împărtăși cu adevărat povestea noastră cu voi!

POVESTEA

Enigme…
Căutare…
Deznodământ…

Este amuzant cum unele lucruri te pot bântui din copilărie până la maturitate. Nu neapărat lucruri mari, ci mărunțișuri, care nu persistă neapărat, dar care, enervant, își scot capul din când în când în calea vieții tale și spun „Bau!”, doar ca să-ți amintească faptul că încă sunt acolo. Dacă aș face o listă cu toate aceste mărunțișuri din viața mea, cred că ar umple o carte întreagă.

Aș vrea să vorbesc doar despre una dintre aceste obsesii. De prima dată când am auzit povestea Creației și a lui Adam și Eva, încă din copilărie, ceva m-a deranjat. Pentru mine, răspunsul nu era unul dintre cele două alternative obișnuite: fie acceptarea oarbă a poveștii așa cum este ea, fie respingerea ei totală, ca fiind o absurditate.

Răspunsul părea să se afle în altă parte. Dacă povestea era predată ca fiind adevărul absolut, în ciuda divergențelor evidente față de adevărurile științifice, atunci, pentru mine, calea firească era să caut temelia poveștii care ar duce apoi la o interpretare corectă a acesteia.

Această căutare a început aproape din întâmplare. Ani de corelări de date în studiul cataclismologiei au arătat că ultimul cataclism a avut loc în urmă cu aproximativ 7.000 de ani; că Noe – sau Utnapishtim, sau oricare ar fi fost numele său – a existat și a supraviețuit acelui cataclism.

Un prieten mi-a sugerat că Geneza 1 este aproape o descriere perfectă a condițiilor de pe Pământ imediat după un cataclism, aproximativ o săptămână după aceea. Când am recitit textul, a trebuit să-i dau dreptate; chiar și în Geneza 2 se menționează că un abur (traducerea corectă ar fi: inundație) se ridica din pământ și a udat toată fața pământului.

Dacă ar fi așa, atunci ar fi vorba despre cataclismul care l-a precedat pe cel al lui Noe (o altă poveste fascinantă!), acum aproximativ 11.500 de ani. Acesta ar putea fi aproximativ timpul Poveștii lui Adam și Eva.

Căutarea a început. Dacă povestea își are originea în acel cataclism, în ce limbă a fost scrisă pentru prima dată? Cu siguranță nu în ebraică sau greacă, deoarece, după câte știm, acestea nici nu existau la acea vreme. Oare ar fi posibil să ne adâncim în filele pierdute ale preistoriei și să găsim atât limba, cât și povestea așa cum a fost scrisă inițial?

Dacă ne uităm la oameni precum Don Antonio Batres Jauregui și James Churchward, am putea găsi un răspuns. Cu siguranță, cunoștințele lor despre limbile preistorice ar putea fi o cheie, iar mai târziu vom discuta rolul limbii Naga și al celei maya antice în povestea lui Adam și Eva; însă mai întâi, să analizăm istoria capitolelor 1, 2 și 3 din Geneza.

Există multe curente de gândire pe această temă; cel predominant este că Moise a fost autorul inițial. Aceasta nu pare o ipoteză absurdă, având în vedere că Moise a fost crescut în tradiția egipteană, într-o familie regală; probabil a avut acces la multe scrieri și învățături religioase care s-au pierdut odată cu dispariția arhivelor din Egipt: din Alexandria, Heliopolis și Sais. Cu siguranță, Cele Zece Porunci au fost o condensare a celor patruzeci și două de întrebări ale lui Osiris pentru a intra în cer. Dacă Moise a scris o parte din Vechiul Testament, atunci trebuie să fi avut la dispoziție tăblițe maya sau interpretări egiptene ale acestora, transmise egiptenilor de-a lungul mileniilor, prin familiile regale; iar preoțimea egipteană avea cunoștință despre un cataclism petrecut acum 11.500 de ani (raportat la epoca noastră). Se presupune că preoții din Egipt i-ar fi spus lui Solon, în timpul celor zece ani petrecuți acolo (circa 600 î.Hr.), că acum 9.000 de ani, înainte de acea dată, a avut loc un cataclism care a scufundat Atlantida sub ocean. Observați: 9.000 + 600 î.Hr. + 1.950 d.Hr. = 11.550 de ani în urmă.

Fratele lui Moise, Aaron, a devenit primul mare preot al evreilor în jurul anului 1.300 î.Hr. Ceva mai târziu, între 15 și 18 generații, înalta preoție fiind transmisă din tată în fiu de-a lungul generațiilor, Seraia (sau Seraias) era marele preot (vezi Ezra și 1 & 2 Esdra). Mai târziu, în anul 586 î.Hr., în al 19-lea an al domniei lui Nabucodonosor, Seraia a fost executat, iar fiul său Ezra a fost luat prizonier în Persia (vezi 2 Regi). Ierusalimul a fost jefuit, iar toate legile și înregistrările ebraice ale Vechiului Testament au fost arse odată cu templul din Ierusalim, de către Nebuza-adan, căpitanul gărzii lui Nabucodonosor.

În anul 458 î.Hr., în al șaptelea an al domniei lui Artaxerxes în Persia, Ezra a fost însărcinat să restabilească religia și legea ebraică. Conform 2 Esdra, istoria evreilor a fost rescrisă de la început de Ezra și acesta a restabilit și legile lor.

Ei bine, din 586 până în 458 î.Hr. sunt 128 de ani. Cel mai târziu moment în care Ezdra s-ar fi putut naște a fost după execuția tatălui său Seraia, lucru cât se poate de plauzibil (vezi povestea lui Onan, Geneza 38:8–10); prin urmare, vârsta pe care ar fi putut-o avea în 458 î.Hr. era de 127 de ani. O poveste de lungă durată!

Să analizăm această anomalie. Așa cum am menționat anterior, descendența de la Aaron la Ezdra conține între 17 și 20 de generații, inclusiv Aaron și Ezdra.

Presupunând că...

(1) anul 1.300 î.Hr. marchează începutul preoției lui Aaron (1.290 î.Hr. este considerat a fi momentul Exodului);

(2) anul 458 î.Hr. este aproape de finalul preoției lui Ezra,

...atunci aflăm că durata medie a unei generații de preoți ar fi între 42,1 și 49,5 ani. În aceste condiții, putem oare crede că Ezra și-a exercitat preoția timp de aproximativ 130 de ani? Adică întreaga durată a vieții sale?

Este mult mai plauzibil să presupunem că bunicul lui Ezra, Azaria, și nu tatăl său, Seraia, a fost cel capturat și executat de oamenii lui Nabucodonosor în anul 586 î.Hr. În acest caz, Seraia și Ezra ar fi slujit ca mari preoți între 586 și 458 î.Hr., fiecare în medie câte 64 de ani. Este chiar posibil ca străbunicul lui Ezra, Helchia, să fi fost victima din 586 î.Hr., lăsându-i pe Azaria, Seraia și Ezra să slujească împreună 128 de ani, aproximativ 42 de ani fiecare – o medie care se apropie și mai mult de media generală de 42,1 până la 49,5 ani de la Aaron până la Ezra, pe o perioadă de aproximativ 845 de ani.

Aceasta înseamnă că povestea lui Adam și Eva a fost văzută ultima oară, în scris, de Helchia sau Azaria, fiind transmisă mai apoi pe cale orală, posibil de Azaria și cu siguranță de Seraia și Ezra, și în cele din urmă dictată de Ezra celor cinci scribi. Scrierile acelor cinci scribi sunt cele pe care le avem astăzi sub numele de „lucrarea lui Ezra”. Iar traducerea în engleză nici măcar nu este o traducere literală... de exemplu, expresia „pustiu și gol” s-ar traduce mai fidel ca „inundații înspăimântătoare și vânturi năprasnice”.

Acum, prin reconstruirea Genezei de către Ezra, ni se dezvăluie multe lucruri:

1. Datorită utilizării unor termeni precum *pom, fruct, șarpe, heruvimi, cuvânt de foc* și alți termeni mozaici, care erau glife în limbajul pictografic al preistoriei, este evident că poveștile Creației și ale lui Adam și Eva au fost, cel mai probabil, scrise în glifele limbii Naga, limba predominantă în emisfera estică acum 11.500 de ani. Această limbă este aproape identică cu limba maya preistorică și este baza multor limbi, inclusiv a celor orientale și polineziene, a egiptenei, greceștii și a limbii iakuț. Propria mea cunoaștere a glifelor preistorice Naga și Maya îmi permite să „citesc” multe dintre păturile indiene native Touchat din sud-vestul Statelor Unite, care au în țesătură glife colorate ce descriu un cataclism. Mă întreb dacă indienii nu cumva râd în sinea lor, știind că turiștii cred că au cumpărat doar niște pături cu desene frumoase.

Limba iakuț este fascinantă. Este aproape Naga pură vorbită. Este vorbită de eschimoșii din Alaska; orașul Yakutat înseamnă „Locul unde se vorbește iakuț”. Este, de asemenea, vorbită de un trib nativ din Turcia. Limba Naga, în forma ei aproape pură, preistorică, este vorbită de un trib din nordul Indiei. Este maya preistorică pură.

2. Moise, cu siguranță, și posibil și Aaron, au avut acces la biblioteca regală egipteană cu pietre inscripționate cu glife.

3. Nici Moise, nici Aaron nu știau să citească limbajele antice cu glife Naga sau Maya, prin urmare le-au interpretat în mod literal.

4. Neputând descifra simbolismul glifelor și, în plus, interpretându-le literal, Moise și Aaron (și posibil și Ezra) au interpretat povestea lui Adam și a Evei prin prisma atitudinilor sociale și religioase ale vremii lor. La acea vreme, femeia era privită ca sursa tuturor păcatelor, o ființă inferioară, a cărei naștere era menționată doar ca o excepție, și, în esență, cauza fiecărei decăderi a bărbatului – o amenințare constantă. Această atitudine persistă, în forme și mai grave, în unele religii, chiar și în zilele noastre.

Mai miră, așadar, pe cineva că Eva a fost împovărată cu responsabilitatea căderii întregii omeniri, în urma interpretărilor introduse de Moise în textul glifelor Naga? Și apoi, în interpretarea lui Moise făcută de Ezra? Poate chiar această versiune a fost creată de preoți egipteni cu mult înaintea lui Moise și i-a fost transmisă oral ca o istorie. Dacă tatăl său a fost cu adevărat cel capturat și executat de căpitanul gărzii, Nebuza-adan, atunci tatăl său a fost cel care i-a transmis povestea oral.

Fuziunea a două narațiuni (versiunile P și J) într-una singură, pentru a crea povestea din Geneza 1, 2 și 3, poate crea confuzie între „Omul” și Adam. Este posibil ca Adam, fiind doar la nouă generații distanță de Noe, în condițiile în care intervalul de timp al Erei Polare din Bazinul Sudan acoperă aproximativ 4.500 și 5.000 de ani, să nu fi fost „Omul” la care se face referire în Creație, ci numele și experiențele sale să fi fost contopite cu povestea „Omului”.

Să nu uităm însă că ni se spune că Ezra a dictat întreaga istorie celor cinci scribi, din memorie, iar lucrarea sa conține Geneza așa cum o cunoaștem astăzi. Faptul că a putut rememora atât de exact din arhivele minții sale ceea ce a transmis – și atât de bine – denotă, fără îndoială, o inspirație de rang înalt; dar pare, de asemenea, evident că nu avea cunoștință de faptul că au trecut 4.500 de ani între Geneza 1 și potopul lui Noe. Reiese limpede din 2 Ezra 3:9 (n.tr: o carte apocaliptică prezentă în unele versiuni engleze ale Bibliei) că Geneza 1 și potopul lui Noe au fost, de fapt, două inundații diferite, căci, vorbind despre cele două evenimente, el spune despre potopul lui Noe: „Și iarăși, în trecerea vremii, ai adus potopul peste cei ce locuiau în lume și i-ai nimicit.”

Am menționat anterior că arborele genealogic al marilor preoți, de la Aaron până la Ezra, diferă atât ca număr de generații (17 sau 20), cât și ca nume, în relatările din 1 și 2 Ezdra; iar ambele variante prezintă diferențe față de cartea lui Ezra. Regăsim, de asemenea, discrepanțe, în Biblie, în genealogia de la Noe la Iisus (aproximativ 51 de generații). Așadar, mai miră pe cineva că, în linia de la Adam la Noe, ar fi putut fi omise unele generații? Ca să nu mai vorbim de linia de la Noe la Iisus? Sau de cea de la Aaron la Ezra?

Și având în vedere nu doar dovezile copleșitoare, ci și numeroasele legende din regiunile Asia-Pacific, transmise din generație în generație, încă de la inundația de acum 11.500 de ani, care descriu o creație foarte asemănătoare cu cea din Geneza 1 și 2, nu este oare posibil ca „Omul" din povestea Genezei să fi fost confundat cu Adam, de-a lungul miilor de ani și printr-un cataclism ulterior, petrecut în vremea lui Noe, în urmă cu 7.000 de ani?

Miracolul constă în faptul că întreaga poveste a „Creației" și a lui Adam și Eva a ajuns la noi într-o formă puțin distorsionată; având o vechime de 11.500 de ani, a suferit din cauza multor dezastre care s-au abătut asupra celor ce aveau misiunea de a o păstra vie în anii care au urmat.

Din cauza lipsei de informații lămuritoare, „Omul" și Adam sunt tratați ca unul singur în această traducere-interpretare.

6. Glifele importante din limba Naga, transmise nouă prin Ezra și prin interpretarea directă a lui Moise, sunt următoarele: heruvimi, coastă, somnul lui Adam, Bărbat, Femeie, Copac, Fructul din copac, Șarpe și Sabia de Foc.

Cunoștințele noastre despre glifele Naga ne spun că arborele (vieții) simboliza un continent-mamă, o civilizație-mamă care a dăinuit cu mii de ani mai mult decât civilizația noastră actuală. Un șarpe simplu reprezenta apa în starea sa naturală, adică oceanul; un șarpe încolăcit în jurul copacului simboliza faptul că acel continent-mamă era în întregime înconjurat de ape. Geneza 3:15 vorbește, de fapt, despre călcâiul Evei zdrobind capul șarpelui – simbol al victoriei ei asupra oceanelor.

Heruvimii – care nu erau bebeluși drăguți și grăsuți, așa cum am crezut mereu – ci glife reprezentând hibrizi om-animal. Erau glifele pentru picioare, sau fundații, sau temelii. În loc să fie așezată în grădina Edenului, fundația a fost îndepărtată; iar o citire, din punct de vedere Naga sau Maya a Cărții Egiptene a Morților, arată că heruvimii Nordului, Sudului, Estului și Vestului au fost îndepărtați – însemnând că toate fundațiile continentului-mamă au fost înlăturate și distruse.

Sabia de Foc simboliza focul și cutremurul. Focul reprezenta ceea ce toate legendele acestor cataclisme numesc focul pământului – stratul topit,

la scară planetară, de sub crusta terestră, cu o grosime de circa 100 km (60 de mile), care erupe la suprafață în timpul unui cataclism, un iad în sens literal. Este, din câte am putut stabili, originea conceptului uman de iad.

Îmi amintesc cum am urmărit la televizor înmormântarea lui John F. Kennedy; și mai ales incantația rostită de arhiepiscop pentru a-l feri pe John Kennedy de porțile iadului. Cuvintele sale își aveau originea în Roma precreștină, căci, descriind acele porți ale iadului, a descris imaginea unui infern identic cu acea substanță topită care erupe prin scoarța Pământului. Acea imagine trebuie să fi fost transmisă de-a lungul mileniilor, de la cineva care chiar a văzut-o. M-au trecut fiori pe șira spinării, întipărindu-mi-se o impresie de neșters în minte.

Cât despre Copac: Fructul, crescut în acel copac, simboliza omenirea care a populat continentul-mamă cu mult înainte de Adam și Eva. Faptul că au mâncat fructul ne spune că ei descindeau din această omenire originară. Faptul că Eva a mâncat prima semnifică faptul că ea aparținea generației mai tinere; faptul că Adam a mâncat al doilea semnifică faptul că el era tatăl ei, ceea ce o făcea fiica lui. Fiica lui?! Da. Este originea uneia dintre cele mai vechi legi ebraice: în cazul unui cataclism, dacă doar un bărbat și o femeie supraviețuiesc, aceștia trebuie să se împerecheze, indiferent de relația dintre ei.

Dacă vrei să verifici acest lucru, citește povestea lui Lot și a celor două fiice ale sale. Fiicele pur și simplu respectau legea ebraică. Se spune că el era prea beat ca să-și dea seama ce face. Sigur! Dacă ar fi fost așa, nu ar fi putut acționa. Trebuie să fi fost un actor destul de bun.

Glifa creației este și mai revelatoare. Pe piatră sunt reprezentate trei figuri: figura de sus este chipul unei persoane adormite sau moarte (nu existau simboluri separate pentru moarte și somn în Naga – ambele erau reprezentate la fel). Figura din mijloc este un bărbat, iar cea de jos – o femeie reprezentată ca mama întregii omeniri. În plus, sunt desenate linii curbe care leagă figura de sus și figura masculină din mijloc de figura feminină de jos.

Această glifă a fost interpretată ca simbolizând că figura masculină din mijloc a fost adormită (conform figurii de sus), și o coastă (sau coaste) au fost scoase (simbolizate de liniile curbe), care au fost modelate în figura de jos – femeia, mama întregii omeniri. Această imagine se potrivește perfect cu povestea creației Evei, Adam fiind, prin urmare, atât figura masculină din mijloc, cât și figura de sus, o persoană adormită sau moartă. Există, totuși, o problemă în această poveste: figura de sus, fie adormită, fie moartă, este reprezentată ca fiind de sex *feminin*! Cum ar putea Adam să fie cel adormit, treaz, mort sau viu?

Mai mult, în limba Naga, liniile curbe indică filiația, nu coastele; astfel că, în mod mai logic, se pare că figura de sus este o femeie moartă, al cărei urmaș, cu figura masculină din mijloc (Adam), a fost figura feminină de jos (Eva), mama întregii omeniri.

Am fost întrebat de nenumărate ori cum se poate spune că figura de sus este o femeie moartă, până într-acolo încât datorez un răspuns.

În Naga și în limba maya preistorică, se arată că ei venerau o singură Zeitate și reprezentau acea Zeitate printr-o glifă a unui cerc simbolizând Soarele. Ori de câte ori un cerc era prezent pe o tăbliță, acesta nu putea reprezenta decât Divinitatea lor.

Această tăbliță are *două* cercuri pe ea. „Puriștii” au afirmat că „autorii” acestei tăblițe au intenționat să arate o „intensitate dublă” a Zeității. Ciudat; nu am văzut nicăieri o „intensitate dublă” exprimată prin două cercuri, nici în scrierea Naga, nici în maya preistorică. Lucrul curios legat de aceste două cercuri este că sunt așezate, în figura de sus, exact acolo unde ar trebui să se afle sânii unei femei. Poate că *asta* înseamnă, de fapt, „dublă intensitate”!

Cel mai curios aspect legat de această piatră este că se potrivește cu legenda potrivit căreia Adam ar fi fost văduv, iar numele soției decedate ar fi fost Lilith. Dacă este adevărat, atunci ar însemna că Lilith a fost mama Evei.

Așadar, în esență, povestea, așa cum reiese din glife, ar fi următoarea: Adam și Eva, care trăiau în Grădina Edenului, pe continentul-mamă (copacul), descindeau din omenirea originală (fructul) a acelui ținut, care era, întâmplător, înconjurat în întregime de ape (șarpele încolăcit în jurul copacului). Eva era fiica lui Adam, iar el era văduv.

Au înțeles că, pentru a supraviețui, trebuiau să plece și să nu încerce niciodată să se întoarcă, căci ținutul-mamă era sortit unei distrugeri cataclismice printr-o inundație. Eva a prevăzut această catastrofă ce urma să vină, iar Adam a întrebat-o cum și-a dat seama; ea i-a răspuns că moștenise inteligența necesară de la strămoșii ei. Drept urmare, a învins inundația (călcâiul Evei pe capul șarpelui).

Au părăsit ținutul-mamă; iar mai apoi, continentul (copacul) a fost lovit de un cutremur însoțit de foc (sabia de foc), în urma căruia și-a pierdut fundațiile (heruvimii) și s-a scufundat sub ocean (șarpele), care, de atunci înainte, a acoperit acel pământ (târându-se pe burtă pentru totdeauna).

Așadar, să revizuim evenimentul – petrecut acum două cataclisme – și să aplicăm cunoștințele noastre pentru o traducere-interpretare reprezentativă a Genezei 1, 2 și 3. S-ar putea să fie cea mai exactă lectură a unei povești scrise în urmă cu 11.500 de ani.

EVENIMENTUL

Acum 11.500 de ani

Ți s-a întâmplat vreodată să te așezi seara la o masă și să încerci să rezolvi un puzzle de 1.000 de piese? Singur? E nevoie de ore întregi, nu-i așa? Cu încercări, greșeli – și răbdare – toate jucându-și rolul.

Încă încercăm să potrivim câteva dintre piesele care nu se potrivesc, încă, în acest puzzle global, și suntem „la masa de lucru" din 1949. Totuși, chiar dacă nu e complet, el ne oferă o imagine sugestivă a Pământului așa cum era acum 11.500 de ani.

Privește un glob pământesc. Găsește longitudinea de 90 de grade vest – latitudinea de 60 de grade nord. Acest punct se află în partea vestică a Golfului Hudson.

Acum ține globul astfel încât punctul 90° V – 60° N să fie la Polul Nord, pe axa de rotație. Aceasta era configurația lumii între 18.500 și 11.500 de ani în urmă. Calota glaciară de la Polul Nord forma atunci Bazinul Laurentian din Canada.

Continentele, însă, nu erau chiar la fel. Exista un continent uriaș în Oceanul Atlantic, care se întindea de la Anglia, peste ocean, până în Bahamas. Marea Caraibilor și poate chiar și Golful Mexic nu existau; există dovezi că zona Caraibilor era un uscat în acea vreme. O calotă glaciară pe partea opusă a globului, față de Golful Hudson, acoperea vestul Australiei, iar estul Australiei mustea de oameni, animale, păsări, vegetație și râuri.

Mai exista un alt continent în Pacific – acoperind o zonă delimitată astăzi de Insulele Hawaii, Galapagos, Insula Paștelui, Tahiti, Insulele Solomon și Insulele Caroline. Ai observat vreodată stratificările sedimentare grele care formează jumătatea superioară a craterului Diamond Head? Au aceleași caracteristici ca straturile vizibile în pereții Marelui Canion, din Monument Valley și misteriosul Canyon de Chelly.

Provincia Ceylon (n.tr.: actuala Sri Lanka) găzduia principala civilizație a Indiei. Ahoydia, în nordul Indiei, era capitala înfloritoare a acelei țări. Pe atunci se numea Adjudia.

Grecia – țara elenilor – era patria unei rase înalte, cu ochi albaștri și păr blond, cu standarde în știință și drept neegalate până în ziua de azi.

Bazinul Amazonului era o mare interioară – legendele o numesc Marea Xarayes – iar gura fluviului Amazon reprezenta atunci o conexiune largă, navigabilă, între Atlantic și Marea Xarayes. Coasta de vest a Americii de Sud nu era muntoasă – indiciile arată că orașul preistoric Tiahuanaco, Bolivia, aflat astăzi la o altitudine de 3.800 m deasupra nivelului mării, se

afla atunci chiar la nivelul mării. Era un port-metropolă în toată regula, cu un sistem de canale navigabile – pentru corăbii de dimensiuni comparabile cu cele din zilele noastre – ce făcea legătura între Oceanul Pacific și o mare interioară. Dacă vrei să afli detalii, citește *Calendarul din Tiahuanaco* și *Marele idol din Tiahuanaco*, ambele scrise de Hans Schindler Bellamy și Peter Allan. Sunt lecturi fascinante.

Astronomii din Tiahuanaco foloseau telescoape similare cu cele moderne; aveau chiar un satelit uriaș care orbita Pământul de la vest la est, de 449 de ori pe an – atât de precisă era orbita sa, încât îl foloseau drept standard de măsurare a timpului.

Ahoydia, astăzi o suburbie a orașului Lucknow, era capitala Indiei. Iar marii navigatori, marii oameni de știință și exploratorii lumii estice erau mayașii – oameni cu ochi căprui și păr închis la culoare. India avea vehicule propulsate gravitațional și armament bazat pe gravitație.

În urmă cu aproximativ 11.500 de ani – în 9.550 î.Hr., conform datării astronomilor de la Observatorul din Potsdam, pe baza scrierilor descoperite în ruinele din Tiahuanaco – scoarța terestră, groasă de 100 km, și-a schimbat din nou poziția într-un interval de doar o jumătate de zi, după ce trecuseră aproape 7.000 de ani de la deplasarea anterioară. Polul Nord s-a deplasat spre sud, iar bazinul Sudanului, din Africa, s-a mutat în zona Polului Nord. Acesta a fost momentul, așa cum afirmă Talmudul, când a avut loc apusul Pleiadelor sub orizont și „Țara Sfântă a fost mutată într-o regiune de frig teribil” pentru multe generații – de fapt, pentru aproximativ 4.500 - 5.000 de ani, până la potopul lui Noe, acum aproximativ 7.000 de ani.

Punctele de pivotare ecuatoriale se aflau în largul coastei centrale a Chile și în centrul Chinei, lângă fluviul Yangtze, la nord de Viet Nam.

Marele continent din Pacific a dispărut aproape în întregime – ceea ce este astăzi Insula Paștelui, aflată atunci la marginea continentului, s-a scufundat pe fundul Oceanului Pacific, unde a rămas timp de aproape 5.000 de ani – pentru a fi ridicată din nou la suprafață în timpul cataclismului care a provocat Potopul lui Noe. Ce a mai rămas din vastul continent din Pacific s-a deplasat spre Polul Sud, fiind redescoperit de exploratorii mayași ca fiind ultimele rămășițe ale pământurilor lor strămoșești – un „rezervor înghețat de nămol aflat la capătul Pământului”, întinzându-se pe milioane de kilometri pătrați. Astăzi vedem urme ale acestui continent în straturile sedimentare din înălțimile craterului Diamond Head din insulele Hawai, precum și în cele mai multe insule înalte ale Pacificului.

Din marele continent atlantic n-a mai rămas decât o insulă în vest, în timp ce oceanul dintre aceasta și Gibraltar, spre est, a devenit o întindere de ape puțin adânci, mâloase și imposibil de navigat.

O firavă dovadă a cunoștințelor vaste ale vremii a ieșit la iveală când căpitanul Cook a descoperit tribul polinezian Maori, în Noua Zeelandă, în anii 1700. Aceștia i-au povestit despre legende străvechi referitoare la inelele lui Saturn – deși nu auziseră niciodată de telescoape. Încearcă să vezi acele inele cu ochiul liber și vei înțelege imediat cât de imposibil este.

Dovezile din Tiahuanaco arată că marea lor civilizație a fost distrusă atât de brusc, încât oamenii au fost surprinși în mijlocul activităților lor normale de zi cu zi de o inundație catastrofală. Mai mult, indiciile arată că acest oraș fabulos a avut aceeași soartă ca Insula Paștelui: deși lanțurile muntoase ale Rockies și Anzilor au început atunci să se formeze, Tiahuanaco a fost înghițit de Pacific, unde a rămas timp de aproape 5.000 de ani, fiind apoi ridicat la altitudinea actuală de 3.800 m în timpul ultimului cataclism, acum circa 7.000 de ani.

Astfel, în cataclismul de acum 11.500 de ani, Golful Hudson și regiunea opusă acestuia, situată la sud-vest de Australia, s-au deplasat către ecuator, fiecare pe partea sa a globului, iar bazinul Sudanului s-a mutat la Polul Nord, unde a rămas pentru următorii 4.500–5.000 de ani. În timp ce această deplasare avea loc, care a durat doar câteva ore pentru a se finaliza, oceanele și atmosfera Terrei, prin inerția momentului unghiular, și-au continuat rotația normală, provocând inundații violente pe majoritatea uscatului Pământului, la viteze supersonice, iar atmosfera a adus uragane de o violență inimaginabilă, tot la viteze supersonice. Continente întregi au fost supuse unor transformări și cutremure extraordinare. S-au format lanțuri muntoase uriașe. Stratul de lavă topită de sub scoarța terestră, groasă de 100 km, a străpuns crusta în numeroase locuri ale lumii și a fost denumit, de către puținii supraviețuitori, „Focul-Pământului”.

Puțini supraviețuitori? Întregul Pământ? Cele mai bune estimări indică faptul că mai puțin 1% din toată viața de pe Pământ a supraviețuit.

Oceanele și vânturile au avut nevoie de șase zile de la începutul cataclismului pentru a-și încheia războiul apocaliptic de la suprafața Pământului, iar în a șaptea zi au început să se calmeze, intrând într-o perioadă, de aproximativ 5.000 de ani, de activitate normală și acalmie. Calotele glaciare, groase de peste trei kilometri, din Bazinul Laurentian și Oceanul Indian, intrate într-un nou ciclu de mișcare ecuatorială și deplasate din regiunile polare, au început să se topească într-un ritm amețitor, în căldura tropicală, săpând uriașe canale în munți, pe măsură ce apa și gheața se rostogoleau, tumultuoase și turbulente, nimicind totul în calea lor. Cantitățile uriașe de umezeală eliberate în atmosferă aveau să învăluie Zona Toridă într-o ceață densă, care a persistat ani întregi, de-a lungul mai multor generații. Odată cu topirea bruscă a calotelor glaciare, nivelul

oceanelor a crescut cu 60–90 de metri în toată lumea, așa cum se întâmplă după fiecare cataclism.

Sfârșitul Erei Glaciare Laurentiene și începutul „epocii vechi a pietrei” erau complete.

Limba maya a supraviețuit în fragmente dispersate în limbile polineziene, greacă, yakută, egipteană, eschimosă, nomadă, orientală, germană, amerindiană – în aproape toate limbile cunoscute. Învierea din ape – Tau – a supraviețuit în numeroase legende din Pacific despre un om care a reușit să supraviețuiască, ajungând ulterior să fie cunoscut ca Ta’aroa, Tongaroa sau Taroa’a, în funcție de tribul care povestea legenda. Adam și Eva ar putea fi variațiuni ale aceleiași povești. Cine știe?

GENEZA: ACUM 4.500.000.000 DE ANI

REGENEZA - DE AZI : ACUM 11.500 DE ANI

Ambele în Biblie

O traducere-interpretare a capitolelor 1, 2 și 3 din Geneza, pornind de la o reconstrucție a ceea ce trebuia să fi fost textul Naga pentru a ne oferi capitolele așa cum le avem astăzi în limba engleză; apoi o retraducere directă din Naga în engleză, evitând greaca și ebraica.

CARTEA GENEZEI
(Capitolele 1, 2 și 3)

I.

1. La început (acum 4,32 miliarde de ani), universul a fost creat după marele plan al lui Dumnezeu. Au fost incluse Soarele nostru și planeta noastră, Pământul.

2. Iar în timpul unuia dintre multele cataclisme petrecute de-a lungul istoriei pământului (acesta având loc acum 11.500 de ani), toate ținuturile Pământului au fost inundate de ape furioase și devastate de vânturi îngrozitoare; oceanele au devenit întunecate și tulburi de mâl. Și vântul rău bubuia deasupra apelor învolburate.

3. Iar pe măsură ce furtunile se domoleau, lumina soarelui a revenit pe fața pământului, așa cum era voia lui Dumnezeu.

4. Și, în timp ce cataclismul se potolea, încă o dată întunericul și lumina soarelui au fost restabilite și au devenit distincte, și a fost bine.

5. Lumina era din nou zi, iar întunericul noapte, după voia lui Dumnezeu; și seara și dimineața au făcut o zi.

6. Din nou, planul original al lui Dumnezeu a fost ca să existe un cer între nori și oceane;

7. Și, conform voinței lui Dumnezeu, cerurile au fost restabilite, în sensul că cerul s-a aflat din nou între nori și oceane, pe măsură ce furia cataclismului scădea.

8. Și cerurile lui Dumnezeu au fost într-adevăr restabilite; și acea seară și dimineață au fost începutul celei de-a doua zile.

9. Iar voia lui Dumnezeu era ca pământul să nu rămână acoperit în întregime de ape, așa cum fusese imediat după cataclism, astfel că oceanele tulburate, acum liniștindu-se, s-au retras de pe înălțimi.

10. Și, după voia lui Dumnezeu, uscatul a fost numit Pământ, iar apele Oceane; și încă o dată totul a fost restabilit și a fost bine, așa cum a voit Dumnezeu.

11. Deoarece voia lui Dumnezeu era ca pământul să producă iarbă și plante care fac sămânță, și pomi fructiferi care fac fructe cu sămânță în ele; și Pământul a fost din nou restabilit.

12. Prin urmare, Pământul, fiind restabilit, a produs iarbă și plante care fac sămânță, și pomi fructiferi care fac fructe cu sămânță în ele; și a fost bine, așa cum a fost voia Dumnezeu.

13. Și seara și dimineața au fost începutul celei de-a treia zile.

14. După planul lui Dumnezeu, luminătorii cerești existau pe cer pentru a indica lunile, anotimpurile, zilele și anii;

15. De asemenea, ele serveau pentru a lumina Pământul, așa cum a voit Dumnezeu.

16. Și pe măsură ce ceața densă s-a ridicat și norii s-au împrăștiat, Soarele și Luna au reapărut, precum și stelele;

17. Din nou, așa cum a fost voia lui Dumnezeu, au strălucit din ceruri;

18. Și Soarele și Luna puteau din nou să despartă lumina de întuneric, ceea ce a fost bine.

19. Și seara și dimineața au fost începutul celei de-a patra zile.

20. Și a fost voia lui Dumnezeu ca o parte din fiecare creatură vie și din păsările cerului să supraviețuiască potopului.

21. Astfel au supraviețuit balenele mari și toate creaturile vii ale mării și toate felurile de păsări înaripate; și toate acestea după voia lui Dumnezeu și a fost bine.

22. Iar ele au fost binecuvântate cu porunca originară a lui Dumnezeu: să fie roditoare, să se înmulțească și să umple din nou mările cu viață marină și văzduhul cu păsări.

23. Și seara și dimineața au fost începutul celei de-a cincea zile.

24. Și a fost voia lui Dumnezeu ca o parte din toate creaturile, vitele, reptilele și fiarele pământului să supraviețuiască potopului.

25. Și astfel au supraviețuit fiarele, vitele și tot ce se târăște pe pământ; și a fost așa cum a voit Dumnezeu, și a fost bine.

26. Și, după planul lui Dumnezeu, omul creat după chipul gândit de Dumnezeu, trebuia, de asemenea, să supraviețuiască și să aibă stăpânire peste păsările cerului, și peste vite, și peste pământ, și peste tot ce se târăște pe pământ.

27. Astfel, după voia lui Dumnezeu, omul, creat după chipul gândit de El, atât bărbat cât și femeie, să supraviețuiască potopului.

28. Și ei au fost binecuvântați cu rânduiala lui Dumnezeu: de a fi roditori, și de a se înmulți, și de a umple pământul, și de a-l stăpâni; și de a avea stăpânire peste peștii mării, și peste păsările cerului, și peste tot ce mișcă pe pământ.

29. Și voia lui Dumnezeu a fost ca omului să i se dea orice plantă care face sămânță, care este pe fața întregului pământ, și orice pom în care este rodul unui pom care face sămânță; acestea să fie pentru hrană omului.

30. Iar pentru toate fiarele pământului, și pentru toate păsările cerului, și pentru tot ce se târăște pe pământ, în care este viață, planul lui Dumnezeu a fost ca plantele verzi să servească drept hrană; și așa a fost, după voia lui Dumnezeu.

31. Și tot ce a supraviețuit era așa cum Dumnezeu a creat la început, după voia Lui și a fost bine. Și seara și dimineața au fost începutul celei de-a șasea zile.

II.

1. Așadar, cerurile și pământul au fost restabilite, și toată oștirea lor.

2. Și în ziua a șaptea, refacerea după cataclism și potop s-a încheiat; iar ziua a șaptea a adus odihnă de la lupta pentru supraviețuire în fața cataclismului și a urmărilor sale.

3. Și ziua a șaptea a adus pacea binecuvântată a lui Dumnezeu, căci cataclismul se potolise, lăsând în viață pe aceia din creația Sa care supraviețuiseră.

4. Acestea sunt aceleași restabiliri ale cerurilor și ale pământului, așa cum au fost ele restabilite după cataclismul care a avut loc înainte, când Domnul Dumnezeu a restabilit pământul și cerurile.

5. Și fiecare plantă a câmpului de dinainte de acel cataclism era în pământ, și fiecare iarbă de pe câmp înainte să crească. Căci Domnul Dumnezeu nu adusese ploaie peste pământ în această regiune și nu era om să lucreze pământul.

6. Dar a fost acest cataclism, și mari inundații s-au ridicat peste pământ.

7. Și a fost voia lui Dumnezeu ca omul să se ridice din pământ, să păstreze suflarea vieții și să rămână un suflet viu. Aceasta este povestea lui.

8. Și a fost voia lui Dumnezeu ca, după un cataclism, un continent spre răsărit să fie stabilit, și acolo, în Eden, a trăit omul acestei istorii.

9. Și din acest tărâm au crescut alte civilizații, pe alte tărâmuri, tărâmul originar din mijlocul tuturor fiind lăcașul înțelepciunii, al întregii cunoașteri, atât a binelui, cât și a răului.

10. Și inundația a distrus Edenul, lăsând în urmă doar cele patru ținuturi născute din el.

(Notă: Următoarele patru versete sunt, probabil, incorecte sau incomplete, descrierile adevărate fiind păstrate în traduceri corecte ale Cărții Morților a Egiptului și în porțiunea lipsă a hărții lui Piri Reis.)

11. Primul tărâm este lângă râul Pison, care cuprinde tot ținutul Havila, unde este aur;

12. Și aurul acelui ținut este bun: acolo se găsește bdeliu și piatra de onix.

13. Și al doilea tărâm este lângă râul Ghihon: acela cuprinde tot pământul Etiopiei.

14. Și al treilea tărâm este lângă râul Hidechel: acesta este ținutul dinspre răsăritul Asiriei. Iar al patrulea tărâm este lângă râul Eufrat.

15. Și era în planul lui Dumnezeu ca omul să fie din Eden, unde a trăit și a muncit.

16. Și el se trăgea din omenirea originară care a populat acel ținut-mamă.

17. Și planul lui Dumnezeu era ca omul să fie avertizat: deși ținutul-mamă era sursa întregii cunoașteri, atât a binelui cât și a răului, dacă ar rămâne acolo, negreșit avea să moară.

18. Și planul lui Dumnezeu era ca omul să nu fie singur, de aceea trebuia să aibă o pereche;

19. Și cum Dumnezeu crease la început fiecare fiară a câmpului și fiecare pasăre a cerului, iar la vremea Sa, Adam le dăduse nume fiecăreia;

20. Și Adam a dat nume tuturor vitelor, și păsărilor cerului, și fiecărei fiare a câmpului; dar pentru Adam nu se găsea o pereche potrivită.

21. Căci perechea lui Adam murise, după ce născuse un copil al lui Adam;

22. Și copilul omului era o fată, făcută după chipul pe care Dumnezeu îl voise;

23. Și Adam a zis: „Acest copil este os din oasele mele și carne din carnea mea”; și ea a crescut și s-a făcut femeie.

24. De aceea, omul i-a fost și tată și mamă, și ea a rămas cu el, iar ei erau un singur trup.

25. Iar clima era caldă, necesitând puține haine sau deloc.

III.

1. La începutul acestei povestiri, oceanele erau în starea lor firească de liniște; și femeii din această istorie îi era cunoscut faptul că nu se trăgea din niciunul dintre ținuturile popoarelor născute din continentul-mamă;;

2. Și planul lui Dumnezeu era ca femeia să afle că popoarele din ținuturile descendente vor supraviețui,

3. Dar poporul din ținutul-mamă, din care ea se trăgea, avea să piară cu desăvârșire.

4. Și ea știa că, în ciuda inundației ce se apropia, cu siguranță nu avea să moară;

5. Căci voia lui Dumnezeu era ca, din ziua în care s-a născut, ea, fiind urmașa omenirii originare din ținutul-mamă, să fie menită să cunoască totul, să discearnă atât binele, cât și răul.

6. Și femeia, fiind din ținutul-mamă, și fiind înțeleaptă și dreaptă, știa că și ea, și tatăl ei, se trăgeau din omenirea de la început.

7. Și amândoi erau înțelepți și trăiseră o viață bună; și era acea perioadă a anului când era nevoie de îmbrăcăminte pentru a se încălzi.

8. Și în răcoarea acelor zile, pe când se întrebau spre care dintre tărâmurile urmașilor ar trebui să meargă, prezența lui Dumnezeu era puternic simțită de ei,

9. Adam a simțit chemarea lui Dumnezeu:

10. Și a spus: „Am auzit avertismentul lui Dumnezeu încă din vară și m-am temut, căci nu știam unde să caut adăpost;”

11. Și avertismentul lui Dumnezeu venise la el în timpul verii, ca să părăsească pământul strămoșilor săi.

12. Și omul a zis: „Femeia care este fiica mea, și se trage din strămoșii mei, mi-a dat această cunoaștere”;"

13. Și a întrebat-o: „Ce dar al cunoașterii ți-a dat Dumnezeu?” Iar femeia a zis: „Sunt din neamul strămoșilor tăi și moștenesc înțelepciunea lor; și venirea inundațiilor oceanelor mi-a fost făcută cunoscută”;

14. Și voia lui Dumnezeu era ca oceanele să inunde într-atât pământurile, și să înece toate vitele și toate fiarele câmpului, și să îngroape toată țărâna,

15. Și astfel Dumnezeu mi-a dat biruință asupra oceanelor, așa încât sămânța generațiilor viitoare este în tine și în mine, căci toți ceilalți vor pieri în ape.

16. Și planul lui Dumnezeu era ca, deși inundația avea să-i sporească durerile, ea avea totuși să nască fii, căci dragostea ei va fi pentru soțul ei, și a lui pentru ea.

17. Iar pentru Adam, era voia lui Dumnezeu ca el să ia aminte la cuvintele fiicei sale și la avertismentul lui Dumnezeu că, deși sunt urmași

ai omenirii originare de pe tărâmul originar, ar trebui să plece, deoarece destinul acestuia era Natura dezlănțuită și, dacă ar fi rămas, cu siguranță le-ar fi părut rău;

18. Și acolo unde Adam urma să meargă, pământul avea să fie greu de lucrat, cu spini și ciulini din belșug; și chiar și așa, iarba câmpului avea să fie hrana lor.

19. Prin truda și sudoarea sa era sortit să lupte pentru supraviețuire după inundație, chiar până la sfârșitul zilelor sale, când se va întoarce în țărână, căci din țărână a fost făcut, și în țărână se va întoarce.

20. Și după inundație, Adam a luat-o pe femeie de soție și a numit-o Eva, căci ea avea să fie mama tuturor celor vii proveniți din ținutul-mamă.

21. Și, tot după inundație, cum se aflau într-o climă mai rece făcea parte din planul lui Dumnezeu ca ei să supraviețuiască, să-și facă haine din piei, și să se îmbrace.

22. Și planul lui Dumnezeu era ca Adam să ia cu el cunoașterea binelui și a răului din ținutul-mamă, pe când a plecat pentru a trăi;

23. De aceea, conform voii lui Dumnezeu, el a părăsit Grădina Edenului, pentru a supraviețui și a trăi din pământul unde urma să meargă.

24. Așa a plecat omul; iar Grădina Edenului a fost lovită de cutremur și foc din adâncuri, și ținutul-mamă și-a pierdut temeliile și s-a scufundat sub oceane.

REEXAMINAREA CATACLISMELOR

Ultimul cataclism, cunoscut drept potopul lui Noe, este destul de ușor de studiat. A marcat începutul Epocii Noi a Pietrei, fiind provocat de condițiile de după ultima inundație, când nici măcar cerințele de bază pentru supraviețuire nu mai erau disponibile. De atunci, geologia a fost lăsată de Natură să-și urmeze cursul fără întrerupere. Mii de legende au luat naștere.

Cataclismul de acum aproximativ 10.500 de ani, cunoscut drept potopul lui Adam și Eva, a marcat începutul Epocii Vechi a Pietrei. Aceste două epoci ale pietrei sunt menționate aproape în orice manual de științe generale pentru gimnaziu. Și de această dată, epoca pietrei a fost determinată de lipsa totală a condițiilor esențiale de viață. Este extrem de dificil să se găsească date din perioada dintre ultimele două cataclisme, dar ele există. În plus, bineînțeles, geologia și-a urmat drumul firesc între cataclisme. Istoria acelor vremuri a fost transmisă doar prin legende.

Al treilea cataclism, de acum aproximativ 18.500 de ani, ne-a lăsat puține date. Este menționat în Geneza 2:4. Peștera Shanidar din Irak ne oferă cele mai bune date dintre toate; subiectul este discutat în textul acestei cărți.

Al patrulea cataclism, de acum aproximativ 29.000 de ani, a marcat sfârșitul Erei Glaciare Wisconsin și găsim mai multe informații decât pentru cataclismul de dinainte.

Al cincilea cataclism, de acum 43.800 de ani, a fost dedus de Jess Hale, un matematician excepțional. Este o adevărată provocare.

Încet, cu răbdare, încă punem piesele acestui puzzle cap la cap. Cu cât găsim mai multe piese care se potrivesc în imagine, cu atât ni se așternpe masă și mai multe piese, iar imaginea devine mai colorată și mai dramatică.

Ai înțeles că în Biblie sunt consemnate trei cataclisme? Potopul lui Noe, cel al lui Adam și Eva și încă unul înaintea lor? Dacă ți-a scăpat, verifică în Geneza 2.

Mi-aș dori să avem fondurile necesare pentru a săpa și a cerceta timp de trei ani în Tiahuanaco. O mică idee despre ce s-ar putea găsi în acest oraș preistoric din America de Sud poate fi obținută citind două cărți pe

care le-am menționat anterior, dar o voi face din nou: *Calendarul din Tiahuanaco* și *Marele Idol din Tiahuanaco*, ambele semnate de doi cercetători remarcabili, Hans Schindler Bellamy și Peter Allan. Concluziile la care ajung Bellamy și Allan în aceste lucrări monumentale sunt uimitor de apropiate de ale mele: orașul a trecut prin cel puțin trei epoci între cataclisme, cea mai veche sfârșindu-se acum aproximativ 11.500 de ani, încheind – printr-un cataclism – perioada în care se afla la nivelul mării și începând o perioadă de aproximativ 5.000 de ani în care s-a aflat pe fundul Oceanului Pacific; apoi a urmat o ridicare a terenului în timpul cataclismului de acum circa 7.000 de ani, când orașul, împreună cu fundul oceanului, a fost înălțat până la altitudinea actuală de 3.800 de metri. Acel cataclism a produs potopul lui Noe, a dat naștere Cascadelor Niagara, a determinat fluviul Ohio să curgă către Mississippi, a inițiat Epoca Neolitică, a ridicat nivelul oceanelor cu peste 60 de metri în întreaga lume, a marcat începutul istoriei moderne pe întreg globul – precum cea a Greciei, Indiei și Egiptului – și a dat naștere Epopeii lui Ghilgameș, care conține povestea potopului lui Noe scrisă de un sumerian cu mii de ani înainte ca evreii să scrie despre aceasta în Geneza.

Fiecare cataclism este ca o mână uriașă care mătură peisajul, lăsându-și amprentele pe care noi trebuie să le descoperim printre urmele de elefanți ale științei, în căutarea soluției acestui mister mistuitor.

Aceste amprente sunt bine ascunse printre urmele evidente ale dovezilor geologiei uniformitariste. Cele două discipline – geologia uniformitaristă și cataclismologia – nu se exclud reciproc; fiecare are locul ei în știință, căci se completează una pe cealaltă, iar, în fond, o îmbinare a celor două școli de gândire este necesară.

Unele dintre urmele cataclismice au fost menționate în Capitolul 2. Să le discutăm mai în detaliu.

Povestea mamuților congelați este, într-adevăr, fascinantă. Niciun mamut înghețat nu a fost găsit vreodată în gheață; toți au fost descoperiți în mâl înghețat și omogen. Se spune că odinioară puteai cumpăra fripturi de mamut în restaurantele din Alaska, carnea fiind atât de bine conservată prin înghețare rapidă în mâl după ce mamutul se înecase și murise sufocat, menținându-se în acea stare înghețată timp de aproape șapte mii de ani.

Poate cel mai remarcabil dintre miile de exemplare găsite în acest mod este mamutul de la Beresovka, descoperit în apropierea râului cu același nume din nordul Siberiei. Ca și în cazul tuturor mamuților unde s-au făcut observații asupra craniului, s-a remarcat că acesta era rozaliu, din cauza hemoragiei craniene, la care se adaugă faptul că avea o erecție penianã, ambele fapte constituind dovezi suficiente pentru a demonstra că a murit prin sufocare în mâlul omogen în care a fost îngropat. Mai mult, a fost

înghețat atât de repede și menținut în acea stare timp de aproape șapte mii de ani, încât erecția i-a rămas „conservată la rece” până la descoperirea sa.

Mamutul de la Beresovka a fost descoperit în jurul anului 1900, iar despre el s-au adunat și consemnat mai multe date științifice decât despre orice alt exemplar de acest fel. Este adevărat că această creatură a generat mai multă controversă științifică orice altă descoperire similară. În opinia mea, munca unui singur om se distinge net față de a celorlalți: biologul Ivan T. Sanderson. A abordat problema din perspectiva industriei alimentelor congelate și a fost singurul care a făcut-o. Iată povestea sa:

Când congelezi carne, provocarea este să o îngheți suficient de repede, astfel încât umiditatea conținută în carne să nu aibă timp să formeze cristale mari în timpul înghețării.

Cu cât înghețarea este mai rapidă, cu atât cristalele formate sunt mai mici. Dacă îngheți carnea prea lent, umiditatea formează cristale mari, care distrug structura fibrelor; la decongelare, carnea nu va fi altceva decât o masă gelatinoasă, improprie pentru gătit sau consum. Cu cât bucata de carne este mai mare, cu atât e mai greu de înghețat rapid fără a permite formarea cristalelor distructive, deoarece căldura trebuie eliminată în același ritm, să zicem, dintr-o jumătate de carcasă de vițel ca și dintr-o jumătate de livră (aproximativ 225 grame) de carne tocată. E ca și cum ai încerca să îngheți o găleată sau o cadă cu apă în același timp în care ai încerca să îngheți o degetar de apă.

Un mamut poate cântări până la *cinci tone*. Mamuții găsiți în Siberia erau ceva mai mici, dar tot cântăreau câteva tone. Când mamutul de la Beresovka a fost disecat de oamenii de știință ruși, în 1901, aceștia au notat că până și mucoasa interioară a stomacului animalului avea o structură fibroasă perfect conservată, indicând faptul că temperatura sa corporală fusese eliminată printr-un proces natural de o intensitate inimaginabilă.

Sanderson, observând acest detaliu esențial, a prezentat problema Institutului American pentru Alimente Congelate: Ce este necesar pentru a îngheța un mamut întreg, astfel încât umiditatea până și din cele mai profunde părți ale corpului, inclusiv mucoasa stomacului, să nu aibă timp să formeze cristale suficient de mari încât să distrugă structura fibrelor?

Institutul a abordat cu seriozitate această problemă. Să congelezi un sfert sau o jumătate de vacă e deja o provocare – dar un *mamut întreg*?

Câteva săptămâni mai târziu, Institutul i-a comunicat răspunsul lui Sanderson: Este absolut imposibil. Cu toate cunoștințele noastre științifice și inginerești, nu există nicio metodă cunoscută de a elimina căldura corporală dintr-o carcasă de mărimea unui mamut suficient de rapid încât

să nu se formeze cristale mari în carne. Mai mult, după epuizarea tehnicilor științifice și inginerești, au analizat și posibilitățile naturale și au ajuns la concluzia că nu există niciun proces natural cunoscut care ar putea realiza această performanță. Mulți au afirmat, în mod superficial, că mamutul de la Beresovka „a căzut într-o crevasă" sau „a căzut în gheață" sau alte asemenea absurdități. Nu există nicio explicație în procesele naturale cunoscute pentru congelarea rapidă a mamutului de la Beresovka – *simultan* cu mâlul în care a fost sufocat și înecat.

Cu toate acestea, Institutul i-a spus lui Sanderson ce ar fi necesar pentru a realiza acest lucru. În primul rând, temperatura corpului mamutului ar trebui redusă cu aproximativ 78 de grade Celsius față de temperatura normală, și acest lucru ar trebui să se întâmple într-un interval maxim de aproximativ patru ore. De fapt, concluzia a fost că procesul de înghețare ar fi trebuit să aibă loc într-un timp mai apropiat de două ore.

Institutul nu a luat însă în calcul alți doi factori care ar fi influențat concluziile lor: primul, faptul că *un întreg strat* de mâl a fost înghețat simultan cu mamutul; al doilea, faptul că erecția acestuia a fost conservată prin înghețare rapidă. Al doilea dintre aceste fapte reduce timpul real de congelare la mult sub două ore. Cele două până la patru ore reprezintă doar *limita maximă* în care înghețarea trebuia să se producă pentru ca în carne să nu se formeze cristale mari. Al doilea fapt ne arată că timpul efectiv de înghețare, cel puțin *pentru stratul de mâl și părțile exterioare ale mamutului, a trebuit să fie mai mic de un minut, sau poate mai degrabă de jumătate de minut.*

Întregul proces sugerează o forță neomenească, de o violență supranaturală: un picior din față, câteva coaste și bazinul i-au fost fracturate (Realizați ce forță este necesară pentru a rupe piciorul din față *și* osul pelvian al unui mamut!?); a fost îngropat într-un val de mâl format de ape care se deplasau cu viteză supersonică, amestecând și omogenizând mâlul; a murit sufocat și înecat în acel mâl, și a fost înghețat brusc într-o succesiune de evenimente aparent imposibile – dar, cu toate acestea, procesul a avut loc – iar apoi a fost conservat astfel timp de aproape șapte mii de ani.

Slavă Domnului pentru curiozitatea științifică și intelectuală a țarului rus care a însărcinat o echipă de oameni de știință să organizeze o expediție în cele mai îndepărtate colțuri ale Siberiei de Est, cu misiunea de a aduce înapoi o analiză științifică detaliată a acestui mamut nou descoperit lângă râul Beresovka. Astăzi, acel mamut este expus într-un muzeu din Moscova. Cred că nu greșesc afirmând că a fost pentru prima oară când un animal atât de mare a fost împăiat de un taxidermist (sau o echipă întreagă de taxidermiști).

De unde a provenit noroiul care a îngropat mamutul de viu? Acest noroi înghețat poate fi găsit în toată Siberia de Nord și Alaska. În Alaska, stratul înghețat variază între șase și douăzeci și șapte de metri grosime. Acolo unde am avut posibilitatea de a studia această tundră înghețată mai îndeaproape, aici în Statele Unite, dovezile arată că violența supranaturală a implicat vânturi supersonice, erupții vulcanice, inundații bruște care au creat mâlul, o schimbare bruscă de temperatură mult sub punctul de îngheț și o schimbare climatică totală și abruptă a mediului. Mâlul provine din apele inundațiilor care se deplasează atât de rapid și în cantități atât de fantastice, încât apa antrenează tot felul de materiale terestre, le amestecă și le omogenizează, apoi le depune într-un strat de mâl compact. Descrieri vii ale acestui strat de mâl înghețat sunt oferite de profesorul Frank C. Hibben în cartea sa *The Lost Americans*.

Unul dintre cele mai bune locuri pentru a studia numeroasele straturi de noroi depuse de cataclisme succesive se află în pereții Great Canion sau în regiunile numite Badlands din Dakota de Nord. Dacă te așezi pe marginea de nord a Great Canion, alegi un strat și îl urmărești cu privirea cât vezi cu ochii – pe formațiunile stâncoase ascuțite ce se înalță din adâncul canionului – vei observa că acel strat este omogen de sus până jos, pretutindeni unde merge, depus cu o grosime uniformă și clar delimitat de straturile de deasupra și de dedesubt. Mai mult, dacă se întâmplă să alegi un strat care conține pietriș, roci și bolovani dispersați prin el, vei observa că noroiul fosilizat, pietrișul, rocile și bolovanii sunt distribuiți destul de uniform în întregul strat, în toate direcțiile.

Există un singur mod prin care fiecare strat a putut fi depus atât de uniform și atât de omogen, și anume, *dintr-o dată*. Oricare altă ipoteză se destramă în fața acestui factor de omogenitate. Această concluzie a depunerii bruște, bazată pe factorul de omogenitate, este întărită și mai mult de planeitatea, uniformitatea grosimii, caracterul independent al fiecărui strat și delimitarea clară dintre oricare două straturi adiacente.

Oricine lucrează în domeniul excavațiilor și privește aceste straturi având în vedere depunerea bruscă a fiecăruia va realiza imediat că nu există absolut nicio modalitate de a realiza această performanță prin mijloace inginerești cunoscute – și nici nu există vreo modalitate cunoscută în procesele obișnuite ale naturii de a muta atât de mult pământ, de a-l omogeniza – chiar și cu roci și bolovani, dacă este necesar – și de a-l depune dintr-o dată pe kilometri întregi într-un singur strat plat, omogen, de grosime uniformă. Singura posibilitate este ca miliarde de metri cubi de apă să se miște cu viteze supersonice peste continente, să antreneze sol – pământ, roci și bolovani – în cantități incredibile, să îl amestece într-un

noroi apos, fiecare rocă și bolovan măcinându-se reciproc până la forme rotunjite, ca și cum ar fi pietricele, și în final să depună totul dintr-o dată pe suprafețe uriașe de uscat într-un strat uniform, plat, de mâl „omogenizat”, roci și bolovani, care ulterior se usucă și, de-a lungul erelor, uneori se osifică, cum ar fi în continentele înghețate din zonele polare.

Timp de mulți ani am căutat dovezi ale ceea ce eu numesc „valuri” ale apei cu mâl în mișcare rapidă, atunci când aceasta rămâne prinsă într-un bazin uriaș. La sfârșitul anilor ’80, am descoperit o adevărată comoară de dovezi ale acestor valuri în acea parte din Arizona și Utah, în zona cunoscută sub numele de Monument Valley. Niciodată nu am fost atât de impresionat de frumusețea Naturii ca atunci când am văzut pentru prima dată comorile monumentale din acea vale. Cu greu poți crede că o asemenea frumusețe a luat naștere dintr-o violență de neimaginat, un cataclism care a lovit un peisaj ce n-ar fi existat dacă nu ar fi fost toate celelalte cataclisme de dinaintea lui, fiecare contribuind la structura pe care o vedem astăzi, cu straturi groase peste alte straturi, amestecate cu straturi mai subțiri, fiecare având culoarea și caracteristicile sale unice, cu delimitări clare între toate straturile.

Există straturi similare și în Canyon de Chelly, situat la sud-est de Monument Valley, la doar câțiva kilometri distanță. Straturile, cu o grosime de aproximativ 18–24 de metri, au oferit dovezi clare ale fenomenului de „vălurire”. Chiar dacă fiecare dintre aceste straturi groase prezenta dovezi clare că fusese depus dintr-o dată, fiecare strat având propria culoare și aspect integral, exista un substrat diagonal – un flux granular în cadrul fiecărui strat – înclinat la aproximativ douăzeci de grade față de orizontală, cu un substrat adiacent înclinat în direcția opusă, atât deasupra, cât și dedesubtul său. Aceste substraturi înclinate, formând câteva straturi foarte groase, erau suprapuse în cincisprezece substraturi, toate de aceeași grosime și fiecare înclinat în direcții opuse față de straturile adiacente lui.

Aceste dovezi au oferit, în cele din urmă, confirmarea clară că fenomenul de „vălurire” are loc în timpul unui cataclism. Pe măsură ce nămolul amestecat cu apă se mișca rapid înainte și înapoi prin vale, el lăsa în urmă o parte din sine la fiecare „vălurire”; mișcarea era atât de rapidă, încât la fiecare trecere se depunea aceeași cantitate, totalul fiind atât de omogenizat, încât fiecare substrat are aceleași caracteristici precum oricare altul de deasupra sau dedesubtul său. Singura diferență era înclinația granulelor în fiecare sub-strat. Această structură este vizibilă pe kilometri întregi din pereții văii, dar și în monumentele naturale din interiorul acesteia.

Înainte de a părăsi Monument Valley, vreau să-ți vorbesc despre un loc aparte din partea estică a văii: Mexican Hat. Este un orășel situat lângă râul San Joaquin, cu un platou scurt pe malul celălalt al râului. Pe partea cealaltă a platoului se înalță cel mai neobișnuit versant montan din lume, după cum au declarat mulți geologi care au venit la Mexican Hat, din întreaga lume, doar pentru a vedea acel versant. Această formațiune se ridică la aproximativ 600 de metri înălțime, etalând toată măreția numeroaselor stratificații sedimentare, mari și mici. Particularitatea unică a acestui versant este că toate straturile sedimentare se curbează în jos, spre râu, de parcă ar încerca să curgă în el și să dispară. Mii și mii de metri de straturi sedimentare sunt curbate astfel, în direcția râului și în interiorul albiei sale.

Aceasta este una dintre cele mai dramatice scene pe care le-am văzut vreodată, demonstrând violența extremă a unui cataclism. În acest caz, o imensă falie s-a deschis în scoarța Pământului acolo unde curge acum râul San Joaquin, o deschidere atât de mare, încât părea o gură imensă care se căsca spre straturile topite aflate în mod normal la adâncimi de aproape 100 km. Bineînțeles, acest strat de magmă incandescentă s-ar fi revărsat în acea gură deschisă, acesta aflându-se la 100 km adâncime. Învelișul gros de 100 km presează în jos, oferind în același timp o fisură uriașă prin care presiunea împinge materialul topit în sus, în fisura de deasupra.

Și astfel se produce cea mai impresionantă, înfiorătoare, teribilă, înspăimântătoare, stranie și, în cele din urmă, cataclismică coliziune a forțelor Naturii, chiar la suprafața planetei noastre – dincolo de orice imaginație, până ce nu vezi cu ochii tăi ceea ce se întâmplă la Mexican Hat, cu acel munte încremenit în mijlocul agoniei sale.

În acel moment, oceanele cu furia lor și vânturile supersonice își fac apariția. Avem, așadar, un super-cutremur atât de puternic, încât deschide o falie în întreaga crustă terestră, permițând ca stratul topit de dedesubt să fie împins în sus în fisură; magma topește stratul solid de sub munte; apoi, apa oceanelor, cu o viteză de peste 1600 km/h, lovește muntele (care și-a pierdut fundația), împingându-l în falie și solidificând magma prin aburire; iar muntele se oprește, în cele din urmă, în căderea sa, în timp ce oceanele își continuă drumul furios, lăsând în urmă o parte din „unduirile” lor în această vale, plus câteva monumente supraviețuitoare, frumoase și pitorești, pentru ca noi să le putem admira.

În alte părți ale văii, ridicări ale straturilor sedimentare în formațiuni uriașe sunt orientate în sus, roca fiind pârjolită într-o multitudine de locuri. Church Rock și Agathla domină peisajul; fiecare are la bază numeroși bolovani sedimentari arși, împrăștiați în jur.

Am citit rapoartele geologilor și am fost informat de Wayne, unul dintre ghizii de la Monument Valley Lodge (unul dintre cele mai frumoase locuri de cazare), că și el a citit aceleași rapoarte geologice, toate vorbind despre curgeri de lavă în Monument Valley. Am petrecut ani buni căutând, dintr-un capăt în altul al văii și dincolo de ea, orice dovezi ale existenței lavei. Nu am găsit niciodată, nicăieri, nicio dovadă, nici măcar o sugestie că ar fi existat vreodată lavă acolo. Tot ce am găsit au fost roci sedimentare pârjolite, care, de la distanță, i-ar putea păcăli pe mulți să creadă că sunt roci vulcanice. Am văzut astfel de roci închise la culoare și în minele de aur părăsite din apropierea Pike's Peak, care au fost pârjolite în timpul unui cataclism, când căldura din stratul topit de 100 km adâncime a erupt prin fisuri în învelișul exterior dur, gros de 100 km, al Pământului, pârjolind rocile din acel înveliș.

Revenind la oceanele de apă care, amestecându-se cu pământul și rocile, au format straturi și sub-straturi „vălurite” de sedimente: o bună măsură a vitezei cu care aceste ape trebuie să se fi mișcat peste uscat ne este oferită de blocurile de granit de pe versanții estici ai Munților Jura, din Franța. DeLuc Sr., Von Buch, DeLuc Jr. și DeSaussure ne oferă multe informații prin observațiile lor geologice timpurii asupra dispersiei blocurilor de granit alpin prin munții, văile și lacurile din Italia, Elveția și Franța. Chiar și Bakewell, prin observațiile sale disidente, întărește involuntar concluziile celorlalți oameni de știință cu privire la apele în mișcare rapidă, tocmai prin slăbiciunea propriilor sale argumente.

Marele geolog elvețian Escher a oferit cea mai solidă susținere teoriei apelor în mișcare rapidă, prin observațiile sale care susțin conceptele formulate încă din anii 1820 de către J. Andre DeLuc Jr.

Să ne imaginăm Munții Jura ca și cum i-am privi dintr-un avion. Mai întâi, am observa că seamănă cu Munții Allegheny din Pennsylvania, deoarece arată ca un covor uriaș, încrețit, cu creste ondulate ce se desfășoară de la nord-est spre sud-vest; frontiera elvețiano-franceză urmează aceeași direcție în mijlocul masivului. De asemenea, se poate observa că aceste creste sunt străbătute din loc în loc de trecători, astfel încât, în numeroase puncte, o persoană aflată la sol poate privi spre nord-vest, dincolo de o creastă, către versantul sud-estic al următoarei culmi.

Este un fapt bine cunoscut că Munții Jura nu sunt formați din granit. Granitul existent în acești munți zace încă la mare adâncime; structura lor este predominant calcaroasă. Totuși, pe versanții sud-estici ai culmilor se află nenumărate blocuri de granit la suprafață. Proveniența acestor blocuri, fiecare cântărind tone întregi, a fost identificată în Alpii Elvețieni, de cealaltă parte a văii elvețiene, spre sud-est. Dacă privim spre nord-vest, de-a lungul mai multor culmi din Jura, vom găsi blocurile de granit *doar* pe versanții

sud-estici și numai *în dreptul* trecătorilor ce străbat creasta învecinată dinspre sud-est. Aceste blocuri sunt așezate pe versant la o altitudine similară cu cea a locului lor de origine din Alpii italiano-elvețieni, la o distanță de 80 până la 130 de kilometri, traversând valea elvețiană, până la locul depunerii lor în Munții Jura.

Pentru ca prezența lor pe versanții sud-estici ai Munților Jura să fie explicată, trebuie să fi avut loc o dislocare formidabilă a granitului în Alpii italiano-elvețieni în timpul unui eveniment cataclismic violent, urmat de o mișcare a apelor cu o viteză atât de amețitoare, încât să poată transporta acești colosali bolovani de granit pe distanțe de până la 130 de kilometri, peste Elveția, traversând Munții Jura prin trecători și depunându-i în grămezi pe versanții sud-estici ai culmilor interioare din Jura.

Acest scenariu se potrivește perfect cu tabloul violenței supranaturale dezvăluit de Prof. Frank C. Hibben în studiile sale asupra animalelor preistorice sfâșiate și dezmembrate din Alaska, îngropate și înghețate instantaneu *în* și împreună *cu* mâlul, alături de copaci răsuciți, sfâșiați, arși și, de asemenea, înghețați instantaneu. Hibben susține că unul dintre factorii necesari ai unei asemenea devastări îl constituie vânturile supersonice. Singurul mod de a genera astfel de vânturi pe suprafețe atât de întinse constă în deplasarea maselor de uscat într-un mod care să le abată de la rotația lor zilnică obișnuită, de la vest la est, astfel încât atmosfera, continuându-și rotația zilnică obișnuită, să se deplaseze ulterior cu viteze supersonice în raport cu uscatul de dedesubt.

În condițiile rotației normale a Pământului, și oceanele se rotesc de la vest la est, efectuând o rotație completă pe zi. Atunci când are loc un cataclism, scoarța terestră, groasă de aproximativ 100 de kilometri, alunecă într-o direcție diferită față de rotația obișnuită; atmosfera își continuă direcția normală de rotație; iar oceanele, de asemenea, își mențin direcția de rotație inițială. Astfel, aerul și apele încep să se deplaseze peste masele de uscat aflate în mișcare în direcția opusă – unele dintre aceste mase de aer și apă atingând viteze supersonice în raport cu pământul de dedesubt, aflat în mișcare într-o direcție diferită. Dacă oceanele se deplasează cu o asemenea viteză peste uscat, e lesne de înțeles cum au fost transportate uriașele blocuri de granit din Alpi până în Jura, fără să piardă aproape deloc din altitudine, și cum mile cubice de pământ au putut fi dislocate, amestecate cu apă și omogenizate, apoi depuse sub forma unui strat uniform, plat și distinct, așa cum le observăm în pereții Marelui Canion, din Monument Valley și Canyon de Chelly.

Mai mult, putem înțelege cum forța irezistibilă, copleșitoare și anihilatoare a apelor, deplasându-se cu viteze absolut incredibile, poate, într-o fracțiune de secundă, să șteargă de pe fața pământului civilizații

întregi și orice urmă a realizărilor lor. Chiar și în vremurile noastre au existat situații în care simpla rupere a unui baraj și deversarea apelor sale peste un orășel situat în aval a șters literalmente orice urmă a existenței acelui oraș și a locuitorilor săi.

Una dintre amprentele pe care mâna uriașului cataclism o lasă în urmă, ca semn al acelei violențe supranaturale pe Pământ, este abundența de dinți de mamifere, din nenumărate specii, găsiți la granițele clar delimitate dintre straturile sedimentare, precum cele expuse în Great Canion. Acest fapt atestă pulverizarea vieții animale, dinții fiind singurul material provenit de la mamifere, suficient de dur, pentru a rezista asaltului devastator.

Desigur, unele regiuni au suferit mai puțin în urma vânturilor și inundațiilor; iar acolo descoperim urme ale unor civilizații preistorice care atinseseră realizări pe care le considerăm imposibile pentru acele vremuri. Să ne întoarcem în Tiahuanaco, în America de Sud, să vedem ce se află acolo.

Incașii au descoperit acest oraș părăsit, situat la altitudinea de 3.800 de metri, pe malul lacului Titicaca, în secolul al II-lea d.Hr. Cu toate că au locuit pe acele meleaguri generații la rând, secole de-a rândul, nu l-au atins deloc. Oricine a fost vreodată în căutare de aur sau comori prin munți – așa cum am fost și eu în New Mexico – cunoaște crezul amerindian: *Ce este în munte, aparține muntelui*. Aceasta înseamnă că orice găsesc nu tulbură, nici nu distrug, nici nu mută, nici nu iau.

Poți citi despre asta, poți vedea în filme sau ți se poate povesti, dar nimic nu se compară cu a vedea cu ochii tăi cum febra aurului pune stăpânire pe întreaga personalitate a cuiva.

Este o formă de lăcomie desăvârșită care transformă un veteran al vieții în aer liber într-un fanatic cu ochii ieșiți din orbite, uneltitor, secretos și tensionat, capabil să se conducă pe sine și pe alții spre ruină și moarte, din cauza acestei patimi. Am văzut asta cu ochii mei!

Tiahuanaco a fost descoperit de Pizarro și ceata lui de prădători în anii 1520. Setea de aur pare să fi pus stăpânire pe întreaga sa expediție, alcătuită din 13 până la 16 oameni, căci au pornit să vandalizeze aproape tot ce le ieșea în cale. Au distrus mii de statui în căutarea aurului. Existau imense bolțuri de argint, cântărind chiar și câteva tone, care străpungeau monoliți masivi de piatră. Ai ghicit: au spart monoliții pentru a scoate bolțurile de argint.

Unul dintre primii exploratori, un preot spaniol pe nume Diego de Alcabaso, a consemnat despre ce a văzut:

„Am văzut o sală vastă, al cărei acoperiș era sculptat să imite paiele. Erau acolo apele unui lac care scăldau zidurile unei curți splendide în acest oraș al morților și, stând în această curte elegantă, în apa puțin adâncă, pe

platforma unei colonade superbe, se aflau numeroase statui rafinate de bărbați și femei. Atât de reale erau, încât păreau vii. Unele aveau potire și cupe de băut ridicate. Altele stăteau așezate ori culcate, ca în viață. Unele pășeau prin pârâul care curgea pe lângă zidurile străvechi. Femei, sculptate în piatră, legănau prunci în poală sau îi purtau în spate. Într-o mie de posturi firești, oamenii stăteau în picioare sau întinși."

Niciuna dintre aceste statui nu mai există astăzi. Lăcomia civilizației a devastat, la propriu, Tiahuanaco, prin vandalism și jaf.

Totuși, de-a lungul secolelor, vandalii care au vizitat acest fabulos depozit al preistoriei au făcut ceea ce fac, de regulă, cei atinși de febra comorilor – au ignorat valorile intelectuale, care erau mai puțin evidente. Marea poartă de piatră din templul Kalasasaya are inscripții de-a lungul arcului și pe stâlpii săi, care, pentru ochiul neantrenat, par doar niște gravuri fără sens. A fost nevoie de Arthur Posnanski ca să înțeleagă importanța lor; apoi i-au urmat Wendell Bennett și John Phillips; iar Hans Schindler Bellamy și Peter Allan au completat imaginea, prin descifrarea și traducerea genială a pictogramelor, așa cum au descris în cartea lor *Calendarul de la Tiahuanaco*. Cartea lor ulterioară, *Marele Idol de la Tiahuanaco*, demonstrează și mai mult strălucirea lor în descifrarea și traducerea simbolurilor - imagini sculptate pe o statuie monolitică excavată dintr-un templu îngropat. Cartea nu doar explică descifrarea și traducerea lor, ci povestește și despre munca istovitoare depusă pentru conservarea uriașului monolit. Singurul lucru pe care nu-l explică este de ce această statuie imensă are două mâini stângi și nici o mână dreaptă!

Lucrările lui Bellamy și Allan dezvăluie multe despre calendarul și sistemele de măsurare a timpului din Tiahuanaco, în două epoci distincte, probabil epocile Caspică și Hudson Bay. Detaliile și diferențele dintre orele, zilele și anii de atunci și de acum le voi lăsa celor care doresc să citească acele cărți. Ideea principală a discuției lor, care ar trebui notată aici, este că atât Idolul, cât și Calendarul, au consemnat că în ambele epoci un satelit lunar în mișcare retrogradă orbita în jurul Pământului. În epoca Idolului – probabil între 29.000 și 18.500 de ani în urmă – satelitul se afla la aproximativ 38.865 de km (n.tr: 24.150 de mile) de Pământ; iar în epoca Porții Calendarului – aproximativ între 18.500 și 11.500 de ani în urmă – acesta era la circa 37.600 de km (n.tr: 23.360 de mile).

Este evident că acel satelit era mult mai aproape de Pământ decât luna noastră actuală. Evident, a depășit limita Roche, de aproximativ 8.000 de mile față de Pământ, și s-a dezintegrat, ceea ce explică numeroasele legende preistorice despre impacturi teribile cu asteroizi sau comete.

De unde provenea satelitul lunar? Cum l-a capturat planeta noastră? Și, desigur, de unde provine actualul nostru satelit lunar? Când l-a capturat

planeta noastră? Și cum și de ce s-a întâmplat? Pentru ca Tiahuanaco și satelitul său lunar să aibă vreo semnificație pentru noi, trebuie să se răspundă la aceste întrebări.

Relația Bode-Titius ar putea fi cheia. Titius și Bode, doi astronomi germani, au descoperit independent și simultan această relație în secolul al XVIII-lea. Dacă luăm numerele orbitale ale planetelor până la Saturn – numerele de inel fiind 0, 1, 2, 4, 8, 16, înmulțim fiecare număr cu 3, adăugăm 4 la fiecare rezultat, împărțim fiecare rezultat la 10, seria devine 0,4, 0,7, 1,0, 1,6, 2,8, 5,2 și 10,0. Aceste valori, cu excepția lui 2,8, reprezintă distanțele relative față de Soare ale planetelor cunoscute la acea vreme – Mercur, Venus, Terra, Marte, 2,8, Jupiter și Saturn – cu 2,8 indicând o planetă necunoscută, atunci, la acea distanță.

Când Uranus a fost descoperit în 1781, s-a potrivit perfect în serie, la 19,6; „legea" părea astfel consolidată, iar căutările pentru un corp ceresc la distanța 2,8 s-au intensificat. În 1801, planetoidul Ceres a fost descoperit la 2,8; până în 1945 se descoperiseră peste 1.500 de obiecte pe aceeași orbită. Aceasta a fost confirmată ca fiind centura de planete minore, planetoizi sau asteroizi.

În 1846 a fost descoperit Neptun – dar părea că încalcă regula Bode-Titius. Ar fi trebuit să fie la distanța 38,8 – dar era, de fapt, mai aproape de 29,2.

În 1930 a fost descoperit Pluto, și „legea" Bode-Titius părea să se destrame complet. Pluto se găsea aproape de 38,8, acolo unde ar fi trebuit să fie Neptun, în timp ce conform „legii", Pluto ar fi trebuit să se afle la 77,2.

De atunci, relația cunoscută drept „Legea lui Bode" a fost considerată de către astronomi drept o simplă curiozitate fără semnificație.

Poate că este necesară o nouă perspectivă asupra Legii lui Bode. Dacă este, în mare parte, corectă, atunci părțile care par greșite sunt astfel doar din cauza lipsei noastre de înțelegere a principiilor fundamentale.

Mai întâi, în loc să folosim numere relative, vom folosi numere de inel sau orbitale. Progresia inițială (0, 1, 2, 4, 8, 16, 32 etc.) reprezintă aceste numere. De asemenea, în locul acestei progresii – care este geometrică, cu excepția lui zero – să completăm toate numerele, formând o adevărată progresie aritmetică. Numerele vor fi 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 – și așa mai departe până la 256.

În această progresie, inelele 0, 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64, 128 și 256 pot fi considerate inele fundamentale. Toate celelalte pot fi considerate inele armonice. Între oricare două inele fundamentale, inelul aflat la jumătatea distanței este prima armonică; orice inel aflat la jumătatea distanței dintre un fundamental și o primă armonică este o armonică secundă; orice inel aflat la jumătatea distanței dintre o armonică secundă și o primă armonică,

sau la jumătatea distanței dintre o armonică secundă și un fundamental, este o armonică terță, și așa mai departe.

Următorul pas este să etichetăm numerele de inel cu planetele *așa cum sunt ele poziționate*, în realitate, în Sistemul Solar. Putem simplifica tabelul dacă luăm toate numerele de inel până la 8; apoi doar fundamentalele, primele și secundele armonici dincolo de acesta până la Uranus; apoi fundamentalele, primele, secundele și terțele armonici până la inelul 256.

Primul lucru pe care îl observăm este că toate planetele se află pe inele fundamentale, cu excepția lui Neptun. Este singura planetă aflată pe un inel armonic, deoarece apare pe prima armonică 96, între Uranus și Pluto, care se află pe inelele fundamentale 64 și, respectiv, 128.

Ajungem acum la o altă descoperire. Numărul de inele dintre planete crește pe măsură ce planetele se îndepărtează de Soare, până când se pare că numărul maxim posibil de inele între planete este 31. Pe fiecare al 32-lea inel trebuie să se afle o planetă, indiferent dacă acel inel este fundamental sau armonic. De aceea Neptun se află pe inelul 96, o primă armonică, fiind al 32-lea inel după Uranus, iar Pluto se află pe inelul 128, un fundamental, fiind al 32-lea inel după Neptun.

Mai apare un alt aspect evident: când Sistemul Solar a luat naștere, planetele au încercat să se formeze pe fiecare inel. Planetele pe deplin formate s-au format pe fiecare inel fundamental, și pe orice inel aflat la 31 de inele distanță de orice inel armonic, la 31 de inele distanță de orice altă planetă. Pe celelalte inele s-au format planete minore sau o centură de planetoizi. Deoarece există patru planete majore în interiorul centurii de planetoizi de pe inelul 8, să presupunem că întregul Sistem Solar este alcătuit din trei grupuri de câte patru planete majore, plus o centură de planetoizi în fiecare grup. Aceasta înseamnă că ar putea exista încă două centuri de planetoizi nedescoperite, la 112 și 240. Dacă ne uităm la centurile de planete minore de o parte și de alta a lui Jupiter și aplicăm legile lui Kepler, descoperim că sateliții lui Jupiter – chiar și cei retrograzi – sunt explicați ca fiind planete minore capturate atât din interiorul, cât și din exteriorul inelelor armonice din jurul lui Jupiter.

Înainte de a examina rezultatele construcției noastre, să aruncăm o privire spre regiunile exterioare ale Sistemului Solar: inelul 256 este locul în care cometele își schimbă direcția și se întorc spre inima sistemului. În plus, se știe că dincolo de Pluto există mai mult de o planetă; tabelul nostru indică faptul că ar trebui să existe trei planete pe inelele 160, 192 și 224. Numărul total de inele ne sugerează existența unui număr formidabil de planete minore, capturate și necapturate, încă nedescoperite. Resturile Sistemului Solar!

Să privim tabelul abreviat al Sistemului Solar – prima interpretare ordonată a Legii lui Bode. Inelul 256 pare a fi locul unde se află centura de protoni a Soarelui. Centura trebuie să existe, deoarece câmpul magnetic al Soarelui este bipolar; mai mult, ea trebuie să fie situată în afara planetelor.

	Numerele inelelor			
Planetele	**Găsite**	**Prima Armonică**	**A doua Armonică**	**A treia Armonică**
Mercur	0			
Venus	1			
Pământul	2			
Luna		3		
Marte	4			
Phobos			5	
Deimos		6		
Pierdut			7	
Planetoizi #1	8			
			10	
		12		
Jupiter	16			
			20	
		24		
			28	
Saturn	32			
			40	
		48		
			56	
Uranus	64			
				72
			80	
				88
Neptun	96			
				104
Planetoizi #2			112	
				120
Pluto	128			
				144
X 1			160	
				176
X2		192		
				208
X3			224	
Planetoizi #3				240
?	256 (Centura interioară de radiații solare?)			

Este evident că actuala noastră Lună s-a format pe inelul 3, Phobos pe inelul 5, iar Deimos pe inelul 6. Inelul 7 este gol. Aceasta reprezintă o adevărată provocare. Ce s-o fi întâmplat cu planeta minoră de pe Inelul 7?

Apropierea lui Phobos și Deimos de Marte ne arată că inelele 4, 5 și 6 s-au apropiat considerabil unele de altele, cel mai probabil printr-o succesiune de evenimente în Sistemul Solar care au cauzat seria de cataclisme pe Pământ. Este logic ca și inelul 7 să se fi apropiat de inelul lui Marte, astfel încât Marte să fi capturat planeta minoră de pe Inelul 7, precum și pe Phobos și Deimos. Odată intrată pe orbită în jurul lui Marte, „Pierduta" ar fi putut ajunge suficient de aproape de Pământ pentru a fi smulsă de acesta și transformată în satelitul natural descris cu atâta precizie pe Poarta Calendarului și pe Idolul cel Mare din Tiahuanaco. Mai mult, apropierea acelui satelit de Pământ ar susține ipoteza că „Pierduta" a fost furată de Pământ de la Marte.

Mulțimea legendelor născute din cataclismul de acum 11.500 de ani, care vorbesc despre „Venus intrând pe orbită" sau „Venus schimbându-și orbita", descrie cel mai probabil capturarea lunii noastre actuale de pe Inelul 3 – care la vremea ei, cu eoni în urmă, era evident o planetă destul de acceptabilă, cu centuri de radiații, orbitând în jurul Soarelui.

Oricum am privi, inelul 7, acum gol, înregistrările din Tiahuanaco despre o lună cu orbită retrogradă, multitudinea de cratere de impact de pe Lună și Marte, munții de material dens îngropați în mantaua Pământului, așa cum au fost descoperiți prin orbitele perturbate ale sateliților noștri artificiali, precum și Legea lui Bode, extinsă aici pentru a include orbitele fundamentale și armonice, ne oferă acum o semnificație ordonată.

Instabilitățile din Sistemul Solar care conduc la capturarea planetelor minore de către cele majore pot părea imposibile sau improbabile; totuși, dacă luăm în considerare chiar și o instabilitate minoră în sistem, cum ar fi o abatere în rotația Pământului, putem crede că sunt posibile schimbări majore de stabilitate. Puteți găsi informația în *Encyclopaedia Britannica*: se menționează două schimbări astronomice abrupte în rotația Pământului în ultimul secol. Planeta noastră nu este un corp inert – este un sistem complex motor-generator, asemenea Sistemului Solar, galaxiei Calea Lactee, supergalaxiei din care face parte și întregului Univers în care trăim. Să ținem cont și de faptul că astronomii din Tiahuanaco au înregistrat modificări de stabilitate pe Poarta Calendarului și pe Marele Idol.

În lumina lucrărilor fantastice în piatră din Tiahuanaco, ce caracterizează civilizația care s-a sfârșit brusc acum aproximativ 11.500 de ani, putem privi alte mari lucrări preistorice în piatră, care stau ca memoriale monumentale misterioase ale unor tehnici inginerești pierdute. Avem Baalbek, în Liban – cunoscut în Antichitate drept Heliopolis – unde

trei blocuri uriașe de piatră sunt îmbinate pentru a forma o platformă lungă de 90 de metri. Perechea celui mai mare bloc se află și astăzi într-o carieră din sud-vestul orașului. Blocul respectiv, oricât de incredibil ar părea, cântărește peste 1.200 de tone! Ce eveniment fantastic ar fi putut determina această civilizație preistorică să-și lase uneltele, la figurat vorbind, suspendate în aer?

Și mai departe, la Sacsahuaman, în Peru, unde un bloc monolitic de 20.000 de tone zace cu treptele în jos, răsturnat de vreo mânie preistorică, supranaturală a naturii; iar acolo, la fel de nemișcate ca vuietul mut al tobelor eterne ale spațiului, se înalță ziduri din pietre uriașe, incredibil de bine îmbinate.

Se vorbește mult despre statuile de piatră de pe Insula Paștelui. Există, de asemenea, un zid din pietre gigantice, precis îmbinate, sugerând aceeași civilizație ca la Sacsahuaman și Baalbek. Statuile gigantice de piatră nu sunt exclusive Insulei Paștelui; ele pot fi găsite în Arhipelagul Tuamoto, pe Nukuhiva, Fatuhiva, Rivavae și Pitcairn; și în Columbia, Ecuador, Peru și Bolivia. Statuile de pe Insula Paștelui, îngropate până la gât și recent dezgropate, au scos la iveală un mediu geologic a cărui semnificație a fost trecută cu vederea de către cercetători. Lecțiile învățate din straturile de la Great Canion, Monument Valley și Canyon de Chelly ne învață să căutăm omogenitatea – iar aceasta se regăsește în pereții de pământ din jurul giganticelor statui. Au fost toate îngropate deodată, într-o inundație colosală. Pare a fi motivul pentru care uneltele au fost lăsate, la figurat, suspendate în aer în carierele din Insula Paștelui, precum și în cele din Baalbek.

Mama Natură își are propriile lucrări în piatră, ce pot fi folosite drept ceasuri ale timpului. Să luăm drept exemplu Cascada Niagara. La început, râul curgea peste o stâncă aflată acolo unde azi se află gura defileului de sub cascadă. Nu exista defileu. De-a lungul anilor, apa a erodat marginea stâncii, bucată cu bucată, an după an, secol după secol, pentru a forma defileul lung de peste 11 kilometri care se întinde astăzi sub cascadă. În ultimii 100 de ani, retragerea Cascadei Canadiene s-a produs cu o medie de aproximativ 1,4 metri pe an. În tinerețea cascadei – când primii 3-4 kilometri ai defileului erau sculptați de râu – erodarea a fost mai rapidă, deoarece cascada era mai îngustă, adâncimea apei care trecea peste faleză mai mare, iar înălțimea stâncilor mai mare. O estimare rezonabilă pentru rata inițială de eroziune ar fi de 1,8 – 1,85 metri pe an, ceea ce ar data formarea cascadei și a defileului la aproximativ 7.000 de ani în urmă – o naștere ce coincide cu date oceanografice care indică o creștere bruscă a nivelului mărilor cu peste 60 de metri, urmată de o scădere lentă până la nivelurile actuale.

Cascada St. Anthony, aflată pe fluviul Mississippi superior din Minnesota, oferă o altă poveste grăitoare în seria de „ceasuri naturale” ale timpului. Defileul de sub acea cascadă măsoară 13 kilometri; în ultimul secol, retragerea a fost de 1,65 metri pe an. Aplicând același raționament ca în cazul Cascadei Niagara, ajungem la aceeași concluzie: vârsta Cascadei St. Anthony și a defileului său este tot de aproximativ 7.000 de ani.

Aceste datări, alături de altele – cum ar fi erupția de lavă din jurul piramidei Cuicuilco, în Mexic – ne conduc la o datare a ultimului cataclism (potopul lui Noe) undeva acum aproximativ 7.000 de ani.

Datările anterioare – 11.500 de ani în urmă pentru sfârșitul brusc al calotei glaciare din Bazinul Laurentian din Canada și al celei din sud-vestul Australiei, la care se adaugă aceeași dată pentru îngroparea în masă a nenumărate animale, pești, mamifere, păsări și oameni în mlaștina Pejark din sud-estul Australiei, precum și sfârșitul abrupt al civilizației din Tiahuanaco cauzat de o inundație, împreună cu date științifice provenite din toate colțurile lumii ce indică o schimbare climatică globală bruscă la aceeași dată, fixează cu destulă acuratețe momentul cataclismului lui Adam și Eva, cel care a precedat potopul lui Noe, în urmă cu 11.500 de ani. Dacă acceptăm cronologia Tiahuanaco, acesta ar fi avut loc acum aproximativ 11.560 de ani.

Nu e oare interesant că perioadele atribuite „epocii pietrei noi” și „epocii pietrei vechi” coincid cu perioadele cataclismului lui Noe și ale celui al lui Adam și Eva? E limpede că fiecare astfel de cataclism lasă această planetă cu mai puțin de unu la sută *din* viața existentă supraviețuind; iar în acele locuri sărace de pe tot globul unde supraviețuiesc unii oameni, ce le rămâne pentru a trăi și cu ce să trăiască? Cine mai are măcar o lopată? Hainele de pe ei cât pot rezista? Devine clar că întreaga zi, din zori până-n seară, este dedicată în întregime căutării hranei (plante comestibile), vânătorii și pescuitului, doar pentru a supraviețui. Lupta pentru supraviețuire este pe cât de extremă, pe atât de inimaginabilă. Cei care reușesc să scape cu viață nu pot preda limbă, etică, matematică, istorie, guvernare sau nimic din ceea ce considerăm noi educație clasică. Dacă apar copii, tatăl le spune despre potop, iar ei îl cred, pentru că este tatăl lor. Dar când vin nepoții, aceștia nu mai cred o iotă din ce spune el, pentru că, ei bine – știți – trebuie să fie puțin sărit de pe fix ca să născocească povești de genul ăsta. În doar câteva generații, cataclismul devine legendă transmisă oral, pentru că cine mai are cu ce să scrie, ori pe ce să scrie? Și, chiar dacă ar avea, cine dintre supraviețuitori mai are cunoștințele lingvistice pentru a o consemna, chiar dacă ar avea unelte de scris? Mai

mult, cine mai are timp să scrie sau să predea, când fiecare zi e o luptă pentru *supraviețuire*?

Să revenim la date. Datele insuficiente indică faptul că acel cataclism anterior celui al lui Adam și Eva a avut loc acum aproximativ 18.500 de ani; cel dinaintea lui, acum 29.000 de ani; și datorită structurilor Naturii ale matematicianului Jess Hale, următorul se calculează la 43.750 de ani în urmă. Matematic, funcția lui este una helicoidală.

Dintre toate corelațiile de date, una dintre cele mai izbitoare mi se pare cea din Peștera Shanidar din Irak. Expediția Smithsonian Institution, condusă de Ralph S. Solecki, împreună cu Direcția Generală a Antichităților din Irak, au lucrat împreună în acest proiect. Datările cu Carbon-14 au arătat că limitele dintre straturile depuse de civilizațiile succesive corespund perfect cu datele cataclismelor de acum 7.000, 11.500, 18.500 și 29.000 de ani; și, mai uimitor, faptul incredibil că nu s-a depus niciun strat de Carbon-14 în peșteră în timpul Erei Polare a Mării Caspice, de acum 29.000 până la 18.500 de ani. E perfect logic deoarece peștera ar fi fost atât de aproape de Polul Nord încât este plauzibil să fi fost blocată de o calotă glaciară polară; prin urmare, nicio materie vie nu ar fi putut intra în peșteră – și este nevoie de materie vie pentru a absorbi Carbon-14, pe care noi să-l găsim și să-l datăm. Această peșteră rudimentară este, la fel ca Tiahuanaco, un memorial al ultimelor patru cataclisme.

Vorbind de memorii, a trăit oare cineva printr-un cataclism și a scris despre el, lăsând o mărturie personală? Desigur! Dacă aruncăm o privire asupra Genezei, acolo sunt menționate *trei* cataclisme: potopul lui Noe, cel mai recent, acum 7.000 de ani; cel al lui Adam și Eva, în urmă cu 11.500 de ani; și unul anterior, cu 18.500 de ani în urmă, abia amintit în Geneza 2-4. Mai există însă două povești, și ele sunt cu adevărat fascinante. Una vine din vremea lui Noe, iar cealaltă din epoca lui Adam și Eva – din Grecia.

În 1849, Austen Henry Layard a început să excaveze movila Kuyunjik, pe malurile râului Tigru. Acolo a descoperit fabulosul oraș Ninive, cunoscut până atunci doar din Vechiul Testament. A găsit palatul construit de sângerosul împărat Sennacherib. Assurbanipal, nepot al lui Sennacherib din partea uneia dintre concubinele sale, adăugase o bibliotecă palatului; a trimis apoi soli prin tot regatul său să adune tăblițe originale demne de a fi în biblioteca sa și a pus emisarii să împrumute tăblițele și să le aducă la palat. Assurbanipal a poruncit să se facă copii exacte ale fiecărei tăblițe și a returnat originalele proprietarilor de drept. A comandat aproximativ 30.000 de copii, toate realizate pe tăblițe de lut, și le-a depozitat în biblioteca sa. Acestea sunt tăblițele pe care Layard le-a descoperit.

Printre tăblițele descoperite se aflau douăsprezece care alcătuiau Epopeea lui Ghilgameș – un om care, în acea vreme, era considerat un rege legendar al primei dinastii din Erech (Uruk), imediat după Marele Potop. Între timp, s-a dovedit că Ghilgameș a fost, într-adevăr, o ființă umană reală.

Ghilgameș a pornit în căutarea secretului vieții veșnice, împins de durerea pricinuită de moartea prietenului său, Enkidu. I s-a spus că ar trebui să-l găsească pe un om pe nume Utnapiștim, căruia zeii îi dăruiseră viață veșnică.

L-a găsit, iar Ghilgameș l-a convins cu succes să-și spună povestea. Utnapiștim i-a mărturisit că, într-adevăr, primise Secretul Vieții Veșnice și că zeii i-au spus astfel:

Omule din Șurupak, fiul lui Ubat-Tutu,
Părăsește-ți avuția, disprețuiește posesiunile, salvează-te;
Dărâmă-ți casa și construiește o corabie;
Să fie bine măsurată.

El descrie apoi corabia pe care a construit-o – iar din perspectiva oricărui principiu de arhitectură navală, era o navă care nu putea fi răsturnată – era pătrată! (probabil cu sensul de dreptunghiulară). După ce a construit-o, a lansat-o nu mai puțin de *opt* ori în croaziere de probă; de fiecare dată o aducea înapoi, o călăfătuia cu bitum și o verifica din nou. În cele din urmă, a adus-o în stare perfectă de navigare, și a organizat un adevărat ospăț demn de Belshazzar pentru a sărbători finalizarea corabiei, cu bere, vin, carne de cerb și de oaie servite tuturor celor care au venit. Imaginează-ți o astfel de scenă în propriul cartier! Unii vecini sigur au crezut că era „dus cu pluta”. A doua zi după ospăț, a decis că venise timpul să încarce corabia și să o lanseze la apă într-o croazieră de supraviețuire.

Am încărcat apoi corabia.
Întreaga recoltă a vieții am încărcat
Familia mea, prietenii mei,
Fiarele câmpului, vitele câmpului,
Meșteșugarii și uneltele lor
Pe toți i-am urcat.
Apoi m-am îmbarcat și am închis ușa.
De îndată ce o geană de lumină a apărut pe cer,
Cerul s-a întunecat, nori negri s-au adunat;
Înăuntrul lor Adad a tunat.
Curând, toată lumina s-a prefăcut în întuneric;

Frate pe frate nu se mai putea recunoaște,
Păsările cerului nu se mai puteau vedea între ele.

Utnapiștim descrie apoi asaltul furtunii, care a generat teroare absolută pe corabie. După aceea:

Timp de șase zile și șase nopți
Vântul și potopul au înaintat,
Vântul nimicitor a copleșit pământul.
Când s-a ivit a șaptea zi,
Vântul rău s-a potolit; oceanele - potopul -,
Care purtaseră război ca o armată, s-au oprit.
Am deschis fereastra și am privit prăpădul,
Și toată omenirea se prefăcuse în noroi!
Cât acoperișurile de înaltă și de plată zăcea mlaștina!
Și mii de morți
Oameni, fiare și vite
Pluteau în noroi!

În continuare, el povestește cum corabia a lovit muntele, cum a eliberat trei păsări, cum una a revenit cu o frunză; urmate de debarcare, de construirea unui altar și de alte fapte.

Completare (Addendum)

De la momentul trimiterii la tipar, un astronom din Australia, pe nume dr. Arthur Blesse, a observat un fenomen în plină desfășurare, fără să știe că acesta este direct legat de următoarea catastrofă globală. Pe baza măsurătorilor lunare ale temperaturii de la suprafața Soarelui, efectuate timp de cinci ani, el a constatat că temperatura solară este în scădere cu o rată care prezice că se va stinge complet până în 1999 sau 2000. Ceea ce nu poate prevedea este că acesta se va reaprinde la scurt timp după aceea.

Ceea ce a descoperit, de fapt, este o confirmare a începutului următoarei catastrofe prezisă în *Povestea lui Adam și Eva* prin raționamente științifice, și de către Nostradamus, Cayce și Scallion prin clarviziune.

Predicția lui dr. Blesse se referă, de fapt, la acea scurtă perioadă de întuneric absolut, cu Soarele complet stins, pe care Utnapiștim o descrie în primul paragraf. Este remarcabil că observațiile lui Blesse confirmă întocmai acel întuneric extrem de neobișnuit, negru, pe care Utnapiștim îl descrie ca urmând imediat după ivirea zorilor!

Dacă doriți o explicație tehnică completă (care se întinde pe mai multe pagini), vă rugăm să trimiteți 2,50 dolari către Bengal Tiger Press. Puteți insera această anexă în partea din spate a cărții.

Fără îndoială, povestea relatată de Utnapiștim este versiunea primordială a Potopului lui Noe, scrisă acum mii de ani, acoperind multe generații, cu mult înainte ca Ezra să dicteze propria versiune celor cinci scribi în timpul reconstituirii capitolelor 1, 2 și 3 din Geneza.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale acestei povestiri este că ne oferă o relatare directă, de la fața locului, a depunerii unui strat asemănător cu cele vizibile astăzi în pereții Great Canion, în Monument Valley sau în Canyon de Chelly, însoțită de o descriere vividă a vântului devastator și a inundației care fac parte din eveniment. Lingviștii spun că, pentru ca cineva să fi putut scrie o astfel de descriere, *trebuia să fi fost martor direct al celor întâmplate.*

Mai important este faptul că marele arheolog Leonard Woolley a descoperit stratul de noroi al lui Utnapiștim, înalt cât acoperișurile - care între timp devenise argilă, având o grosime de aproape trei metri - în

regiunea râurilor Tigru și Eufrat; iar sub acest strat, o civilizație complet îngropată, total diferită de orice s-a găsit deasupra ei.

Desigur, avem peste 8.000 de legende despre supraviețuire din regiunea Peninsulei Malaieziene, descoperite de marele cercetător al legendelor, Fraser; avem și alte legende similare la amerindienii din sud-vestul Statelor Unite; iar din *Diné Bahane, Povestea Creației Navajo*, de Paul G. Zolbrod, (University of New Mexico Press, Albuquerque, 1985), avem această legendă izbitoare:

„La sfârșitul celei de-a patra nopți, pe când erau pe punctul de a-și încheia sfătuirea, au observat cu toții ceva alb în est. L-au văzut și în sud. A apărut și în vest. Și în nord, a apărut de asemenea.

Arăta ca un lanț nesfârșit de munți albi. L-au văzut din toate părțile. Îi înconjura și au observat că se apropia rapid de ei. Era un zid înalt, de netrecut, de apă! Și curgea spre ei din toate direcțiile, astfel încât nu puteau scăpa nici spre est, nici spre vest; nici spre sud, nici spre nord nu puteau scăpa.

Așadar, neavând alt loc unde să se ducă, și-au luat zborul. S-au înălțat în aer. Tot mai sus și mai sus s-au avântat, se spune."

Pornind de la această relatare despre zborul în aer și din alte părți ale legendei, interpretarea mea este că întreaga poveste se referă la cataclismul petrecut acum 11.500 de ani. Ar fi nevoie de ani întregi de muncă pentru a stabili cu certitudine momentul exact al acestei legende. Nu am ani la dispoziție.

Să luăm povestea despre care știm că este de acum două cataclisme. Istoricii ne spun că pentru o perioadă de 4.500 de ani, înainte de acum 7.000 de ani, nu există istorie scrisă nicăieri în lume. India, Grecia și Egiptul urmează această caracteristică. Este interesant că 7.000 plus 4.500 fac exact 11.500 de ani?

Având în vedere că preoții Egiptului i-au povestit lui Solon despre o mare civilizație elenică anterioară Potopului, să aruncăm o privire asupra alfabetului grecesc. El este scris astăzi exact cum a fost scris de-a lungul întregii istorii scrise a Greciei; însă pronunția nu este aceeași. Se spune că, pe vremea lui Euclid, pronunția a fost schimbată în acord cu „argoul" vremii lor. Să comparăm varianta modernă cu cea veche:

Alpha	Alpaaha	Al-*pah*-ah-ha
Beta	Beta	*Btay*-tah
Gamma	Kamma	*Kahm*-ma
Delta	Telta	*Tell*-ta
Epsilon	Epsilonom	Ep-zill-*oan*-om
Zeta	Zeta	*Zay*-tah
Eta	Etha	*Ayt*-ha
Theta	Thethehaha	Thay-thay-*ha*-ha
Iota	Iota	Eye-*oh*-ta
Kappa	Kapaa	Kah-*pah*-ah
Lambda	Lambeta	*Lam*-bay-tah
Mu	Mu	Moo
Nu	Ni	Nee
Xi	Xi	Ksee
Omicron	Omikleon	Oh-mik-*lay*-on
Pi	Pi	Pie
Rho	Laho	*Lah*-hoe
Sigma	Zilkma	Zee-*ik*-ma
Tau	Tau	*Tah*-oo
Upsilon	Upazileon	*Oo*-pa-*zee*-lay-*ohn*
Phi	Pehi	*Pay*-high
Chi	Chi	Kigh
Psi	Pezi	*Pay*-zigh
Omega	Omecka	Oh-*mec*-kah

Dacă rostești cu voce tare vechile pronunții, ele sună izbitor de asemănător cu limba polineziană! În mod plauzibil, este o însumare de cuvinte mayașe preistorice, pe care le putem traduce în engleză. Iată, așadar, alfabetul grec:

Copleșitor se sparg oceanele;
Ele inundă pământurile.
Mama-Pământ primește adâncul.
Unde sunt obstacole, se formează țărmuri.
Vânturi puternice fac prăpăd, unde,
Oceane îngrămădindu-se peste oceane,
Îngroapă tot ce este viu și se mișcă.
Unde sunt dealuri, ele dispar, îngropate,

Scufundate cu pământul țării-mamă.
Doar vârfurile munților rezistă
În fața atacului asupra planetei noastre,
Care scade treptat, până ce vine vântul rece.
Mama-Pământ zace acum pe fundul lumii,
O prăpastie, un vast rezervor de noroi înghețat.
Ies din vulcani aburi năvalnici,
Cu fum amestecat cu lavă topită.

Se pare că spune povestea cataclismului ce a pus capăt Erei Glaciare Laurentiene, a început Epoca Veche a Pietrei, a pus capăt Calotei Glaciare Australiene și a inițiat schimbarea climatică bruscă la nivel mondial, așa cum s-a descoperit în oceanografie. Desigur, a fost cataclismul prin care au supraviețuit Adam și Eva, punând capăt unei civilizații din emisfera estică. Urme – fărâme – ale acelei civilizații se regăsesc în legendele consemnate de istoricul hindus Valmiki și în miturile transmise de triburile polineziene, precum maorii.

Se pare că povestea a fost transmisă oral, din generație în generație, pe parcursul celor 5.000 de ani fără istorie scrisă; iar după potopul lui Noe – sau al lui Utnapiștim – odată cu începutul scrisului, a devenit baza alfabetului grec.

Fie că vorbim despre fapte reale, legende, mitologie – sau poate chiar istorie ori semi-istorie – povestea e, fără îndoială, fascinantă, nu-i așa? Dacă vrei să o cercetezi mai departe, citește *Istoria Americii Centrale* de Don Antonio Batres Jauregui și Mu – *Continentul pierdut* de James Churchward. Acesta din urmă comite multe greșeli, dar lucrările sale rămân captivante. Tratamentul său superficial al *Porții Calendarului din Tiahuanaco* ridică semne de întrebare asupra metodelor sale uneori grăbite.

Istoria dinaintea cataclismului de acum 11.500 de ani ne-a parvenit sub forma legendelor; în lumina istoriei cataclismelor, putem înțelege mult mai bine aceste legende și originile lor. Alfabetul grec a existat în două forme de-a lungul întregii istorii grecești. Dar de unde provenea el înainte de asta? Se pare că este un descendent direct al limbajului mayaș preistoric sau al celui Naga. Poate că răspunsul se află în megaliți, rune și hieroglife, ce se întind din Matto Grosso până în Germania, Finlanda, Anglia și Friesland. Tot ce putem afirma, în acest moment, este că acestea sunt taine preistorice ale elenilor!

Dar acum trebuie să lăsăm în urmă plăcerea ipotezelor și să revenim la chestiuni mai serioase. Să vorbim despre cea mai evazivă piesă a

puzzle-ului, cea care a necesitat două decenii de muncă pentru a fi formulată și integrată în ansamblu: declanșatorul, cauza cataclismelor.

Gândul mă poartă la provocarea lansată lumii științifice de Georges Cuvier, pe care a scris-o în 1812: *„...descoperiți cauza acestor evenimente.*" Observația contemporanului său, doctorul Hibben, este de fapt parte inseparabilă din această provocare: „*Orice soluție bună la o enigmă arzătoare trebuie să explice toate faptele.*"

Pe măsură ce anii au trecut și am rămas nemulțumiți de conceptele noastre referitoare la declanșator, ne-am concentrat pe acea parte a puzzle-ului. A fost nevoie de douăzeci de ani pentru a găsi o soluție satisfăcătoare – una care să explice toate faptele.

Lucrarea fascinantă a fizicianului suedez Hannes Alfvén a luminat calea întortocheată spre răspunsul căutat. În anii '50, acesta a descoperit un tip de energie despre care nimeni nu bănuia că ar putea exista, pe care el a numit-o „energie magnetohidrodinamică". Prescurtat, i se spune MHD. Este, de fapt, o combinație de forțe magnetice, electrice și fizice.

Se poate explica cel mai bine prin ceea ce eu numesc „exemplul de bucătărie". Să presupunem că iei un cilindru de sticlă umplut cu mercur la temperatura camerei – și știm cu toții că, în aceste condiții, mercurul este „topit", adică în stare lichidă. Are o densitate atât de mare încât poți plasa o oglindă de sticlă la suprafața lui, fără ca aceasta să se scufunde. Așadar, să facem exact asta și să trasăm câteva zgârieturi pe oglindă. Dacă proiectezi o rază de lumină în jos, asupra oglinzii, fasciculul se va reflecta pe tavan și va reda imaginea zgârieturilor de pe oglindă.

Acum, să plasăm un agitator – ceva asemănător cu un model miniatural al agitatorului dintr-o mașină de spălat – în partea de jos a cilindrului cu mercur, având o axă care trece prin fundul recipientului și este atașată agitatorului. La celălalt capăt al axei, care iese din cilindru, atașăm un mâner. Prin rotirea acestui mâner (lent, pentru că mercurul este foarte dens și greu), putem pune mercurul în mișcare.

Când agităm mercurul astfel, observăm că alunecarea internă dintre atomii săi este atât de mare, încât întreaga mișcare a agitatorului este absorbită de lichid înainte ca ea să ajungă la suprafață, acolo unde se află oglinda. Oglinda nu se clintește.

Să înfășurăm acum un fir în jurul cilindrului de sticlă și să-l conectăm la o baterie – principiul este același ca și în soneria electrică de acasă. Curentul electric circulă în jurul cilindrului, iar câmpul magnetic trece de la un capăt la celălalt prin interiorul său.

În acest moment, lucrurile se schimbă. Când rotim agitatorul înainte și înapoi, mercurul se comportă ca un plastic sau ca un solid aproape complet. Oglinda reproduce fidel mișcările agitatorului, dovadă că mercurul

și-a pierdut alunecarea internă și se mișcă ca un întreg, ca și cum ar fi aproape solid.

Alfvén a realizat o versiune rafinată a acestui experiment în laboratorul său și așa a fost descoperit fenomenul. Inițial, s-a presupus că în mercur se generează mici sarcini electrice, numite „curenți turbionari” (eng. eddy currents), care la rândul lor creează câmpuri magnetice locale opuse, producând astfel efectul de solidificare. A raționat că, dacă această ipoteză e corectă, atunci cu cât diametrul cilindrului e mai mare, cu atât ar trebui să fie mai puternici curentul electric și câmpul magnetic, pentru a menține aceeași legătură de forță fizică între agitator și oglindă.

A construit un nou vas de agitare, cu un cilindru de mercur de diametru mai mare – și a constatat *contrariul*! Cu cât diametrul cilindrului era mai mare, cu atât mai *puțină* intensitate a câmpului magnetic și mai puțin curent electric erau necesari pentru a menține legătura de forță fizică dintre agitator și oglindă. Această observație aparent contrazicea toate legile cunoscute ale Fizicii și Ingineriei.

Hannes Alfvén a realizat că descoperise existența unui tip de energie, transmisă de la agitator la oglindă, care nu fusese detectată anterior de niciun om de știință. Lucrările sale matematice riguroase, în extinderea celor trei ecuații ingenioase ale lui James Clerk Maxwell privind radiația electromagnetică (pentru tine, radioul), au arătat că între agitator și oglindă acționează câmpuri electrice, magnetice și de forță fizică într-un sistem unificat.

Alfvén și-a extins cercetările matematice și a demonstrat că spațiul este, la propriu, o mare de energie MHD și că, oricât de slab ar fi câmpul magnetic al unei stele alb-albăstruie, acesta este suficient de puternic pentru a susține o structură internă de energie MHD în interiorul stelei.

Lucrările lui Alfvén se aplică și oricărei planete care are un singur pol magnetic nordic și unul sudic. Eu însumi am construit mai multe stații de înregistrare a curenților telurici și, din observație directă, știu că acești curenți sunt suficient de puternici pentru a susține structura internă MHD a planetei noastre.

Astăzi știm că straturile topite din interiorul Pământului se comportă exact ca cilindrul cu mercur din experimentul lui Alfvén. Atâta vreme cât sunt pătrunse de energie MHD, ele se comportă ca un plastic – sau aproape ca un solid.

Știm, de asemenea, că învelișul Pământului – care cuprinde oceanele, crusta și o mică parte a mantalei – nu este echilibrat dinamic în forma sa actuală. Calculele indică un cuplu uriaș de $48{,}6 \times 10^{18}$ tone care tinde să rotească această coajă în jurul interiorului Terrei; Groenlanda și Antarctica

s-ar putea deplasa spre ecuator în mai puțin de o jumătate de zi, dacă învelișul ar fi liber să facă această mișcare.

Atât timp cât structura internă de energie MHD rămâne suficient de puternică pentru a face straturile topite să se comporte ca niște solide, învelișul nu își va schimba poziția față de interiorul Terrei. Desigur, această „coajă” se deplasează, dar extrem de lent; subiectul este tratat excelent în lucrarea *Latitudine și longitudine și mișcarea seculară a polului*, semnată de dr. Markowitz de la Observatorul Naval al SUA din Washington, D.C.

Totuși, în momentul producerii unui cataclism, întregul Sistem Solar traversează o Zonă Magnetică Nulă din Galaxia Calea Lactee. Aceste Zone Nule sunt uneori numite, popular, „zone de inversare” – și pe bună dreptate, căci câmpurile magnetice de o parte și de alta a Zonelor Nule galactice au direcții opuse. Unii fizicieni au constatat că ne îndreptăm spre o astfel de zonă cu o viteză în continuă creștere; este binecunoscut în geofizică faptul că intensitatea câmpului magnetic al Pământului este acum cu peste 35% mai mică decât acum 300 de ani și scade tot mai rapid; ne apropiem, fără îndoială, de o Zonă Nulă.

În orice caz, în momentul în care trecem printr-o Zonă Nulă, structura energetică MHD internă a planetei noastre este redusă până la punctul în care stratul exterior, superficial, topit, gros de circa 100 km, este lăsat să se comporte ca un lichid liber. Nu mai leagă învelișul solid al Pământului de interiorul său, care începe la o adâncime de aproximativ 190 km, așa cum oglinda era legată de agitator prin mercur, datorită energiei MHD, în experimentul lui Hannes Alfvén.

Astfel, învelișul Pământului este eliberat și își caută un nou echilibru dinamic față de interiorul planetei. Se deplasează în direcția pe care dezechilibrul cuplului învelișului i-o dictează pentru a-și găsi noul echilibru – iar stratul topit, gros de circa 100 km, incandescent (1370 de grade Cesius), aflat sub scoarța solidă, acționează ca un lubrifiant pe toată durata acestei deplasări.

Declanșatorul, așadar, este trecerea planetei noastre (împreună cu întregul Sistem Solar) printr-o Zonă Magnetică Nulă la scară galactică, care diminuează energia MHD internă a Pământului până la un nivel atât de scăzut, încât stratul topit superficial, cuprins între 100 și 190 km adâncime, este lăsat să acționeze ca un strat lichid liber, care lubrifiază mișcarea dintre învelișul terestru și interiorul său solid.

La fiecare cataclism, învelișul își găsește un nou echilibru dinamic, care se realizează atunci când învelișul s-a deplasat într-o poziție în care calotele glaciare se rotesc ecuatorial și se topesc în căldura Zonei Toride. Acestea se topesc relativ rapid, iar volumul lor total este de obicei în jur de opt milioane de mile cubice de gheață (ca și în prezent), determinând

oceanele lumii – după topirea gheții – să se ridice cu aproximativ 60 de metri datorită acestei ape nou-apărute.

Se formează noi calote glaciare în regiunile care ajung în zonele polare; ele nu vor fi centrate pe axa noastră de rotație, ceea ce generează un nou dezechilibru în creștere, pe măsură ce calotele se extind, dezechilibru care va fi rezolvat atunci când Pământul, împreună cu întregul Sistem Solar, va trece printr-o altă Zonă Nulă galactică, 10.500 de ani mai târziu.

În ceea ce privește stratul topit de sub manta, unii geofizicieni și seismologi pun sub semnul întrebării existența sa. În 1924, marele seismolog Beno Gutenberg a dedus, pe baza înregistrărilor seismografice ale cutremurelor, că acel strat trebuie să existe. De atunci, seismologii din Hawai au spus: „*Desigur! Este sursa materialului topit pe care îl aruncă vulcanii!”,* în timp ce alți seismologi susțin: „*Ei bine, există, dar nu este topit, ci plastic sau aproape solid.”* Ambele perspective sunt corecte. Este topit, dar se comportă ca un aproape-solid datorită conținutului său de energie MHD.

Oceanografia oferă răspunsul: datele IGY arată că mareele oceanice din întreaga lume determină o depresiune a fundului oceanului cu aproximativ trei zecimi din creșterea adâncimii apei dintre flux și reflux. Stratul topit trebuie să se afle sub fundul oceanului pentru ca acesta să fie împins în jos în scoarța terestră de numai câțiva metri de apă.

La fel de sigur cum există viață în Univers, există și în galaxia noastră, Calea Lactee; și la fel de sigur, Sistemul nostru Solar va mai traversa multe alte Zone Magnetice Nule Galactice. Iar acest fapt ne aduce în pragul subiectului următorului cataclism.

Așa cum am menționat anterior, analiza matematică a lui Hale plasează Era Wisconsin la o durată de 14.750 de ani. Ultimul cataclism – potopul lui Noe sau al lui Utnapiștim – pare să fi avut loc în urmă cu 6.993 de ani. Cataclismul lui Adam și Eva – sfârșitul Erei Glaciare Laurentiene – pare să fi avut loc în urmă cu aproximativ 11.543 de ani. Matematica lui Hale arată că structura temporală a Zonelor de Nul are formă helicoidală; iar pe măsură ce Universul se apropie de punctul său de mijloc, cataclismele apar cu o frecvență din ce în ce mai mare, iar perioadele dintre ele sunt din ce în ce mai scurte. După ce Universul a depășit punctul său de mijloc, frecvența cataclismelor începe să scadă, iar intervalele dintre ele cresc, într-un model simetric în oglindă față de primul punct de mijloc al existenței Universului.

Se pare că punctul de mijloc al Universului s-a aflat în mijlocul Erei Sudanului, ceea ce înseamnă că ne aflăm în prima dintre erele mai lungi

de după Bazinul Sudan, care a inclus acel punct de mijloc. Era noastră Arctică reflectă Era Golfului Hudson, care a avut o durată de 7.000 de ani.

Putem acum reconstrui tabelul pentru a arăta șapte ere: patru din trecut, prezentul și două în viitor (de jos în sus):

Regiunile aflate la Polul Nord (Erele Polare Nordice)	**Început**	**Sfârșit**	**Durată (ani)**
	(Ani DE LA și PÂNĂ în prezent)		
Necunoscută	+ 10,507	+ 25,257	14,750
Golful Bengalului	+7	+ 10,507	10,500
Oceanul Arctic	-6,993	+7	7,000
Bazinul Sudanului	-11,543	-6,993	4,550
Golful Hudson	-18,543	-11,543	7,000
Marea Caspică	-29,043	-18,543	10,500
Wisconsin	-43,793	-29,043	14,750

Nota traducătorului: Tabelul grafic de mai jos îmi aparține. Acesta nu este în cartea originală. Pentru unii, poate fi mai ușor de înțeles. Este reprezentarea grafică a cronologiei erelor polare nordice, ilustrând clar succesiunea acestora în timp, față de prezent, începând cu Era Wisconsin, de jos în sus în tabelul original.

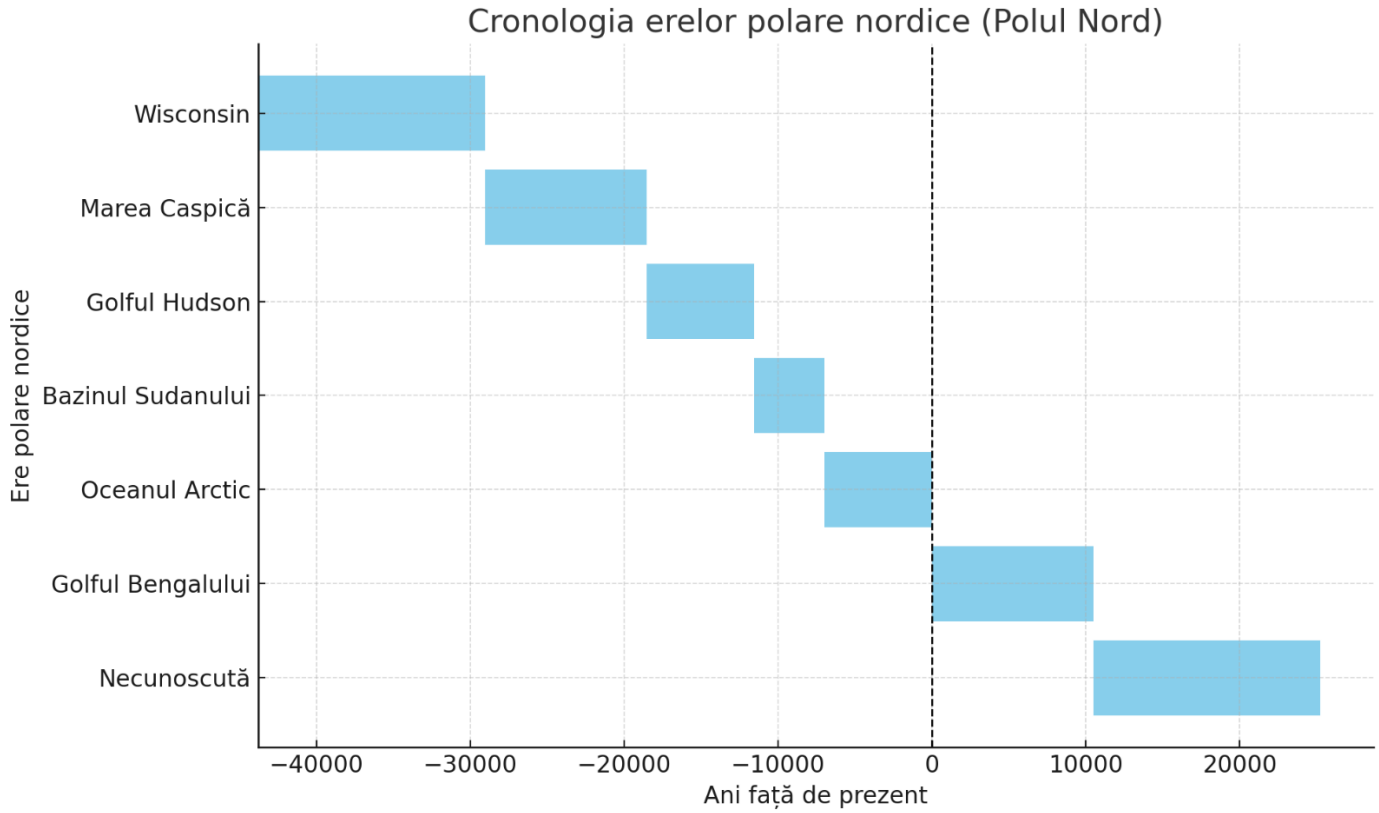

Desigur, au existat multe epoci înaintea Epocii Wisconsin și vor exista tot atâtea după Epoca Necunoscută.

Se poate observa că perioada întunecată, lipsită de orice istorie scrisă, a fost Era Bazinului Sudan. Să privim acum preistoria dintr-o altă perspectivă – conform standardelor civilizației noastre actuale.

Vedem că omul are nevoie de peste 5.000 de ani doar ca să se ridice, șovăind, dintr-un ev al pietrei și al ignoranței impuse. Îi mai ia încă 1.000 de ani să învețe să călătorească inteligent, să înceapă să învingă superstițiile, să stabilească mijloace de comunicare valoroase și să renunțe la pudoare într-o măsură suficientă pentru a face progrese semnificative în medicină. Progresul civilizației poate fi măsurat prin schimbarea atitudinii bărbatului față de femeia care naște; citește *Devils, Drugs, and Doctors* de Howard W. Haggard, M.D. Îmi amintesc vremurile când obstetricianul era considerat a fi la cel mai de jos rang în profesia medicală. Complexul de inferioritate masculin se manifestă de-a lungul istoriei, începând cu Vechiul Testament; în cele șapte secole ale Inchiziției, când *98% dintre cele trei milioane de persoane arse pe rug* erau femei; prin legile privind dreptul de proprietate, moștenirea și votul; prin inegalitățile de venit; și prin violul în creștere la nivel mondial. Oare s-a depășit această stare?

Dacă ne uităm la realizările noastre tehnice – care ne-au luat peste 6.900 de ani să le atingem, ne putem imagina ce am putea realiza dacă am avea 10.500 de ani la dispoziție. Am naviga prin spațiu la fel de firesc cum dăm o tură în jurul blocului. Combustibilii fosili și energia nucleară ar fi relicve ale trecutului; gravitația artificială, pe care știm deja cum să o generăm, și magnetismul natural, pe care, de asemenea, știm să îl folosim, ar fi mijloacele de propulsie, de generare a energiei și de comunicare, deoarece am fi învățat procesele naturii suficient de bine pentru a le duplica în mod controlat, în folosul nostru.

Se pare, din legendele transmise din Epocile Mării Caspice și Wisconsin, că omul a făcut exact acest lucru în cele două epoci de 10.500 și 14.750 de ani pe care le-a avut la dispoziție. Valmiki scrie despre vimanas, despre Arma lui Brahma și Săgeata lui Indra, despre „care cerești” și multe altele. Legendele despre Mu și Atlantida, despre realizări tehnice impresionante, dar și despre perversiuni morale fără egal, își au originea în Era Mării Caspice. Câteva legende s-au păstrat și în Epoca Golfului Hudson de acum 7.000 de ani, demonstrând o anumită păstrare a cunoștințelor în ciuda cataclismului de acum 18.543 de ani.

Dacă ne îndreptăm atenția spre Nostradamus, vedem că predicțiile sale se opresc în jurul anului 2000 d.Hr. Fie că îl acceptăm sau nu, Edgar Cayce prezice un cataclism în jurul anului 1999 d.Hr. Matematica lui Hale indică și ea un astfel de eveniment în jurul anului 2000 d.Hr.

În ceea ce mă privește, nu sunt mulțumit de aceste date; după părerea mea, cataclismul este așteptat undeva între șapte și două sute de ani de acum înainte. Dacă aș avea „posibilitatea” – adică dacă finanțarea ar fi disponibilă – aș supune întregul subiect unui program intensiv și exhaustiv de matematică aplicată pentru a determina cu maximă precizie cât timp ne-a mai rămas până la următorul cataclism; apoi aș lansa un studiu aprofundat pentru a stabili ce trebuie să facem în timpul rămas pentru a ne pregăti. Nu ai face la fel?

CONCLUZIE

India, Grecia, Egipt

Când Indra, Regele Zeilor, l-a distrus pe Titanul care ținea captive în măruntaiele sale apele pământului, s-a întors pe înălțimile Muntelui Central cu cântecul ploilor și al apelor curgătoare în urechi. Dar acolo unde odinioară se aflase lăcașul său, a văzut doar ruine și cenușă. Așa că l-a chemat pe Visvakarman, zeul meșteșugurilor și al artelor, și i-a cerut să construiască un alt palat, pe măsura puterilor sale. Arhitectul s-a pus pe treabă; curând, turnuri, clădiri și grădini s-au înălțat printre lacuri și păduri. Indra îl zorea nerăbdător. În fiecare zi cerea noi minuni: pavilioane mai bogat împodobite, statui mai numeroase și mai iscusit lucrate. O febră părea să-l mistuie. Iar Visvakarman, epuizat de muncile sale, a hotărât să se plângă Creatorului lumii. Brahma l-a primit, l-a ascultat, a aprobat și s-a dus să-i susțină cauza în fața lui Vishnu, Ființa supremă. Ajutorul i-a fost promis.

Curând, un tânăr Brahman a apărut la palatul Regelui și a cerut audiență. Fermecat de lumina din ochii săi, Indra i-a îndeplinit cererea. „*O, Rege*”, a spus mesagerul, „*Palatul tău va fi cel mai nobil dintre toate*.” Aceste cuvinte l-au încântat pe Indra, care s-a bucurat. Mesagerul lui Vishnu a continuat: „*Va fi cel mai nobil dintre palatele pe care Indrii dinaintea ta au căutat să le construiască.”* Regele a devenit neliniștit. „*Spui că au fost și alți Indri, și alți Visvakarmani înaintea noastră, și alte palate înaintea palatului meu?*” „*Așa este*”, a răspuns tânărul, „*am văzut.”*

„*Mai mult, am văzut lumea cum se ridică și se prăbușește, iarăși și iarăși, asemenea unei carapace de broască țestoasă ce răsare din Oceanul Infinit și apoi se scufundă din nou. Am fost prezent în zorii și amurgul Ciclurilor, nenumărate, și nici n-aș putea număra toți Indrii și Visvakarmanii, ba chiar și Vishnuii și Brahmii, urmându-se unii pe alții fără sfârșit.”*

- Brahmavaivarta Purana
și
Krishnajanma Khanda

„O, Solon, Solon, voi Eleni sunteți doar niște copii... Nu aveți vreo doctrină veche moștenită din tradiții străvechi, nici vreo știință încărunțită de vreme, și îți voi spune de ce. Au existat și vor mai exista multe distrugeri ale omenirii, provocate de numeroase cauze, cele mai mari fiind aduse de focul pământului și de inundații. Orice s-a întâmplat fie în țara voastră, fie în a noastră, fie în orice altă țară despre care suntem informați, orice acțiune nobilă și măreață sau remarcabilă în vreun alt fel care a avut loc, toate acestea au fost consemnate cu mult timp în urmă în arhivele templelor noastre, în timp ce voi și alte neamuri n-ați păstrat însemnări nepieritoare. Și apoi, după o perioadă de timp, inundația obișnuită lovește ca o molimă și îi lasă în urmă doar pe aceia dintre voi care sunt lipsiți de slove și educație. Și astfel, trebuie să o luați de la capăt, ca niște copii, și nu știți nimic din ce s-a întâmplat în vremurile străvechi, nici între noi, nici între voi.

Cât despre acele genealogii ale voastre pe care ni le-ați relatat, ele nu sunt mai bune decât poveștile pentru copii; căci, în primul rând, voi vă amintiți un singur potop, când de fapt au fost multe. Și, în al doilea rând, în țara voastră a trăit, fără ca voi să știți, cea mai frumoasă și mai nobilă semințe de oameni care a existat vreodată, din care voi nu sunteți decât o sămânță sau o rămășiță. Și acest lucru nu v-a fost cunoscut, deoarece timp de multe generații supraviețuitorii acelei distrugeri nu au păstrat nicio mărturie scrisă."

- Platon, Timaeus
(Cuvintele unui preot egiptean)

Pentru aceasta nu ne vom teme când se va cutremura pământul şi se vor muta munții în inima mărilor;

Venit-au şi s-au tulburat apele lor, cutremuratu-s-au munții de tăria lui.

- Psalmul 45

AUTORUL

Dr. Thomas a urmat cursurile Colegiului Dartmouth și ale Universității Columbia, absolvind-o pe cea din urmă cu o specializare în Inginerie Electrică.

Ca rezultat al cercetărilor și analizelor sale începând din 1949, Dr. Thomas a ajuns să fie recunoscut drept cea mai importantă autoritate mondială în cataclismologie.

Cercetările sale prin corelare încrucișată în domeniile stratigrafiei, paleontologiei vertebratelor, radiologiei, oceanografiei, glaciologiei, seismologiei, paleofilologiei, magnetismului terestru, antropologiei și altor domenii conexe au demonstrat că conceptele cataclismologice, așa cum au fost prezentate de DeLuc în 1779 și Cuvier în 1812, sunt în prezent mult mai larg acceptate în cercurile științifice internaționale decât fuseseră anterior.

Eforturile decisive ale Dr. Thomas în integrarea diverselor științe ale Pământului l-au distins ca fiind singurul american deținător al unei asemenea competențe științifice specializate.

A dedicat douăzeci de ani scrierii lucrării *Povestea lui Adam și Eva*, perioadă ce a inclus șapte ani dedicați retraducerii Genezei 1, 2 și 3. Este singura persoană care a formalizat știința cataclismologiei, realizare obținută prin corelarea încrucișată inițială a datelor cunoscute și acceptate pentru a demonstra sau infirma producerea cataclismelor, continuând cu derivarea procesului cataclismelor și stabilirea cronologiei acestora, și culminând cu cincisprezece ani de cercetări dedicate descoperirii factorului declanșator.

Urmările Poveștii lui Adam și Eva

de
Chan Thomas

Prima Ediție
Toate drepturile rezervate.
Reproducerea integrală sau parțială,
sub orice formă, este interzisă fără
permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.
Copyright © 1993 Chan Thomas.

Publicat de Bengal Tiger Press
Căsuța Poștală 1212
South Chatham, MA 02659
Tipărit în S.U.A.

Pentru lupii nopții
Care auzind
Vânturile trecutului
Urlă în viitor

Viața e un stăpân efemer –
Un episod,
O bătaie de ceas.
Avem atât de puțin timp
Să învățăm din trecut

URMĂRI

Cataclismele ne afectează în toate modurile imaginabile. Nu lasă ***nimic*** neatins. Anii premergători unui cataclism ne afectează în moduri total diferite față de anii care îi urmează. Atât de puțini supraviețuiesc – mult mai puțin de 1% din totalul vieții – încât fiecare supraviețuitor trăiește pentru a spune o poveste unică, supraviețuirea fiind rezultatul fie al planificării și voinței, fie al norocului chior.

Presupun că am putea numi anii premergători unui cataclism „preludiul”. Este foarte potrivit să dedicăm timp preludiului; există semne clare că am început să-l traversăm în ultimii câțiva ani.

În orice expunere de până acum despre evoluție, nu a existat nicio lucrare care să trateze efectul cataclismelor asupra evoluției. Este oportun să includem cel puțin o scurtă disertație în această carte, deoarece o privire asupra interacțiunii dintre cataclism și mutație ar trebui să ne influențeze gândirea asupra multor altor aspecte evolutive.

În al treilea rând, există un aspect istoric persistent al vieții lui Iisus asupra căruia cultura preistorică Maya, sau Naga, are o influență importantă și, după cum veți vedea, vom putea corecta o concepție greșită pe care am susținut-o vreme îndelungată. Mai mult, fiind un moment potrivit, putem analiza ce a avut de spus Iisus despre cataclisme.

CUPRINS

Preludiul
Evoluția
Iisus ca personaj istoric
Îngeri și OZN-uri
Iisus și Cataclismele
Gânduri de final
Postludiu
Efecte ulterioare
Autorul
Lecturi recomandate
Ce se întâmplă cu câmpul nostru magnetic

PRELUDIUL

În perioada 1967-1968, am fost detașat cu o misiune specială la o mare firmă aerospațială, lucrând la un proiect de cercetare avansată, cu un grad ridicat de securitate. În timpul acelui proiect, am început să mă întreb care ar fi efectul asupra fiziologiei umane atunci când un om este plasat în câmpurile magnetice de densitate extrem de joasă din spațiul cosmic – cosmic însemnând dincolo de centurile de radiații – cum sunt cele întâlnite de astronauți la jumătatea distanței dintre Pământ și Lună. În timpul meu liber, am studiat structura moleculară a proteinelor din corpul uman și posibilitatea ca mediul cu câmp magnetic de joasă densitate să aibă un efect carcinogen (generator de cancer).

Nu mi-a luat decât câteva săptămâni să ajung la două concluzii: în primul rând, structura proteinelor, cum ar fi cele din mușchi și țesuturile conjunctive, s-ar descompune literalmente după aproximativ trei luni în acel mediu; și, în al doilea rând, în același interval de timp, orice persoană aflată în acel mediu ar fi supusă unei malignități generale – cancer – din cap până în picioare. Am redactat un scurt raport despre rezultatele studiului meu și l-am înaintat superiorului meu. Raportul a fost arhivat și, în cele din urmă, uitat, iar eu am fost informat că nu intră în atribuțiile mele în cadrul companiei.

În 1968, a apărut un articol pe prima pagină a ziarului *Los Angeles Times* despre doi oameni de știință de la Colegiul Medical Hahnemann care se întrebaseră același lucru ca și mine – doar că ei au decis să găsească răspunsul prin experimente pe șoareci. Au pus un lot de șoareci, toți din aceeași tulpină genetică, în cilindri de aluminiu, cu diametrul de aproximativ 15 centimetri; jumătate dintre ei într-un mediu cu câmp magnetic identic cu cel în care trăim noi, iar cealaltă jumătate într-un mediu cu câmp magnetic echivalent cu cel de la jumătatea distanței dintre Pământ și Lună. Ambele seturi de cilindri aveau același mediu fizic, același număr de șoareci masculi și femele, aceeași hrană, aceeași iluminare, același mediu de joacă și aceeași sursă de apă. După trei luni, toți șoarecii din cilindrii cu densitate joasă au suferit aceleași efecte: în primul rând, pur și simplu s-au descompus cu toții, la nivelul structurii proteice; și, în al doilea rând, peste 35% au dezvoltat tumori vizibile care puteau fi considerate ca fiind răspândite din cap până în picioare. Nu s-a făcut nicio analiză a cancerelor interne.

Am fost atât de șocat să aflu că munca mea conceptuală fusese verificată prin muncă experimentală, încât i-am sunat imediat pe cei doi

oameni de știință. Au fost la fel de șocați să afle de munca mea și surprinși că înțelegeam de ce obținuseră acele rezultate. Superiorul meu a fost, de asemenea, șocat de acuratețea predicțiilor mele. Oamenii de știință m-au invitat la Hahnemann Medical College să petrec o săptămână cu ei; compania mea mi-a plătit cu bucurie cheltuielile de deplasare.

În timpul discuțiilor mele cu ei, mi-au spus că exista ceva ce nu fusese comunicat presei și nu era cunoscut publicului larg. Sperau că îi voi putea ajuta să înțeleagă cauzele acelor rezultate, care îi tulburau.

Primul lucru pe care mi l-au spus a fost că șoarecii au devenit criminali în mediul cu câmp magnetic de densitate scăzută.

„*Criminali!?*" am exclamat. „*Cum naiba vă dați seama când un șoarece devine criminal?"* am întrebat.

„*Foarte simplu*", a fost răspunsul. „*Există cruzimi fundamentale extreme pentru aproape toate mamiferele; șoarecii și oamenii nu fac excepție. Canibalismul este cruzimea supremă, iar ei au devenit canibali. Chiar dacă aveau din abundență aceeași hrană ca șoarecii din cilindrii cu câmp magnetic normal, au recurs la canibalism, din preferință. Șoarecii din cilindrii normali s-au tratat normal unii pe alții – și au mâncat doar hrana lor normală.*" A făcut o pauză pentru o clipă.

„*Mai este ceva ce ne derutează profund*", a continuat el. „*Aceiași șoareci care au devenit canibali s-au dedat la violuri cu forța, literalmente non-stop. Acesta și crima sunt celelalte forme supreme de cruzime.*"

„*Este posibil să faceți diferența între viol și viol cu forța la șoareci?*" am întrebat. „*Pare imposibil de diferențiat la șoareci.*"

„*O, da*", a spus el. „*Se întâmplă tot timpul în lumea animală. De exemplu, leii de mare și elefanții de mare. Ei recurg frecvent la violul cu forța. La acești șoareci, aproape fiecare act sexual din cilindrii cu densitate scăzută a fost viol cu forța, în timp ce în cilindrii normali nu am văzut niciodată așa ceva. Desigur, trebuie să presupunem că s-ar fi putut întâmpla când nu ne uitam.*"

„*Desigur, la oameni este ușor să se facă diferența între violul cu forța și viol*", am intervenit eu.

„*Legal, s-ar putea să nu fie atât de ușor de diferențiat*", a răspuns el, „*dar moral cred că este ușor. Dar ceea ce ne interesează pe noi aici este de ce au recurs la violul cu forța doar din cauza expunerii la un câmp magnetic de densitate scăzută. Speram că ne-ați putea oferi măcar un concept de la care să pornim.*"

I-am spus că munca mea a implicat studiul legendelor referitoare la civilizații în anii premergători cataclismelor, când câmpul magnetic al Pământului scădea într-un ritm accelerat pe măsură ce se apropiau de Zona Nulă; și în fiecare caz părea că criminalitatea – în esență,

inumanitatea omului față de om – devenea copleșitoare. Chiar și indienii Navajo vorbeau despre asta în legenda lor despre apropierea unui cataclism, dar ei o numeau adulter. Este foarte posibil ca definiția lor a violului sub orice formă, fie el cu forța sau nu, să fi fost inclusă în termenul „adulter”.

După tot studiul meu, părea ciudat că nu-mi trecuse prin minte că violul și violul cu forța fac parte din criminalitatea copleșitoare din perioada premergătoare unui cataclism. Mai târziu, am concluzionat că aceasta se datora faptului că eram concentrat pe fapte și niciun document scris nu abordase direct acest aspect. Totuși, a presupune că face parte în mod natural din criminalitatea copleșitoare părea a fi o presupunere corectă.

După o oarecare deliberare, le-am împărtășit concluzia mea. Aș susține că un mediu cu câmp magnetic scăzut sau în scădere ar putea induce ocupanților săi un sentiment de nenorocire iminentă. Cu siguranță, ar exista senzația că ceva scăpat de sub control îi distruge, așa că de ce să nu obțină ce vor, indiferent de consecințe? În cazul oamenilor, *cei lipsiți de empatie devin mai întâi criminali*. În cazul animalelor, probabil că este corect să presupunem că există puțină sau deloc empatie de la bun început.

După întoarcerea mea acasă din Philadelphia, am examinat statistici din întreaga lume. Organizația Națiunilor Unite raporta creșteri uriașe ale violurilor în fiecare națiune, indiferent de statutul economic, nivelul intelectual, moravurile sociale, statutul guvernamental, structura familială, indiferent dacă o națiune se afla în zona temperată sau în zona toridă, indiferent de etnie, de religie sau de faptul dacă o națiune avea ori nu o religie oficială de stat. Creșterea uluitoare a violurilor la nivel mondial a fost un factor principal în creșterea ratei generale a criminalității în întreaga lume.

În anii 1960 și 1970, am ținut discursuri pe tema cataclismologiei în toată țara. Îmi amintesc că, după ce prezentam întreaga imagine de ansamblu, preziceam că, până în 1990, criminalitatea va atinge în țara noastră un asemenea nivel încât agențiile de aplicare a legii nu vor mai putea face față.

Cei dintre noi care sunt suficient de în vârstă pentru a-și aminti, văd zilnic încălcări ale regulilor de circulație care, odinioară, ar fi atras imediat sancțiuni, dar care astăzi sunt complet ignorate de poliție. Pur și simplu sunt prea ocupați. S-a ajuns acolo încât detectivii sunt atât de ocupați încât nu vă pot investiga cazul dacă sunteți victima unei tentative de omor; sunt prea ocupați să investigheze crime reale. Dacă sunteți victima unei fraude de o sută de mii sau patru sute de mii de dolari, nu vă pot ajuta; sunt prea ocupați să investigheze fraude de ordinul miliardelor. Asta îi include pe

procurorii generali și echipele lor, procurorii de district și echipele lor, plus Comisia pentru Valori Mobiliare și Burse și tribunalele federale. Partea infracțională include escroci, directori de top, bancheri, directori de bănci, directori ai instituțiilor de economii și împrumuturi, personal de conducere, oameni de familie, hoți, spărgători, dependenți, cei care vând dependenților, ucigași și aproape orice nivel al societății, de la personalități la oameni fără adăpost.

Aceasta ridică o problemă extrem de importantă. La fel de sigur cum soarele răsare la est și apune la vest, va veni timpul când va trebui să decideți dacă doriți ca dumneavoastră și familia dumneavoastră să supraviețuiți următorului cataclism. Va trebui să decideți cum să supraviețuiți pe termen lung după aceea, dacă veți supraviețui. Trebuie să alegeți un loc unde supraviețuirea este posibilă, cel mai probabil loc fiind pe versantul estic al unui vârf de munte care va fi accesibil când va veni momentul.

Cel mai important dintre toate, va trebui să găsiți o modalitate de a vă proteja pe dumneavoastră și familia dumneavoastră pe durata anilor premergători cataclismului, când criminalitatea va atinge cote inimaginabile, și în anii de după acesta. Cu siguranță veți avea nevoie de provizii, unelte, cherestea și materiale pentru construirea unui adăpost împotriva furtunii, haine, trusă de prim-ajutor, cărți medicale, binocluri, lemne de foc, mijloace de aprindere a focului și o bibliotecă pentru educarea celor tineri. Includeți volumele *Ciba Pharmaceutical ale lui Frank Netter, M.D*. Mai mult, *includeți cartea mea, Natural Childbirth Self-Taught* - singura carte scrisă pe acest subiect; și predau nașterea naturală de 43 de ani.

În paragraful precedent, am început spunând „*Cel mai important dintre toate*”, etc. Cum vă veți proteja familia împotriva atacurilor când poliția nu poate? Cum vă veți proteja soția și fiicele împotriva violului în grup și a crimelor dacă bandele prădătoare vă fac o vizită neașteptată? Cei care nu s-au pregătit pentru un cataclism sunt mult mai numeroși decât cei care s-au pregătit. Cei care nu s-au pregătit vor dori ceea ce aveți dumneavoastră și vă vor ucide pentru a obține. Asta se va întâmpla atât înainte, cât și după cataclism. Veți fi asaltat de oameni care vă vor cere să împărțiți proviziile.

Vor părea familii drăguțe, care vor să împartă, care vor să ajute și care *vor ceea ce aveți dumneavoastră. Credeți-mă, vă vor lua viața pentru ce aveți*. Dacă priviți istoria, ca să nu mai vorbim de preistorie, când cei care *nu au protecție, cei lipsiți, îi vor ucide pe cei care au pentru a obține ceea ce au aceștia din urmă.* Și vor distruge totul pentru a obține acestea.

Sunteți gata să luați o decizie fulgerătoare pentru a vă proteja pe dumneavoastră și familia dumneavoastră? O decizie care va face viețile și

siguranța dumneavoastră și a familiei dumneavoastră de neclintit? Dacă așteptați să vedeți dacă „vizitatorii” dumneavoastră au intenții rele pentru ca apoi să puteți lua măsuri de protecție, dumneavoastră și familia dumneavoastră veți sfârși uciși, violați și morți. Și, după cum arată istoria, înainte de asta veți fi torturați, doar pentru a le satisface plăcerile bestiale.

Supraviețuirea nu este un tablou frumos sau ușor de zugrăvit atunci când toate forțele menite să vă protejeze și să vă apere au dispărut complet. Dacă trăiți în timpul unui cataclism și aveți timp să vă pregătiți pentru el, va trebui să adoptați atitudini și perspective, principii și acțiuni și o dorință de a acționa în moduri multiple la care nu ați visat niciodată pentru a supraviețui. Va trebui să respectați legea până când nu va mai exista lege, apoi să supraviețuiți după regulile necesare pentru a face posibilă supraviețuirea în fața tuturor atacurilor potențiale.

Cum veți ști că vine un cataclism? Răspunsul este simplu. Duceți-vă cât mai *curând* la un magazin și cumpărați o busolă magnetică de cea mai bună calitate, una în care puteți bloca acul indicator nord-sud în orice poziție doriți. Cu cât este mai mare, cu atât mai bine. Apoi achiziționați un cronometru de mare precizie.

Luați-le acasă și puneți-le lângă pat. Sub busolă așezați o hârtie pe care ați trasat două diametre marcate la 90 de grade unul față de celălalt într-un cerc mai mare decât diametrul busolei dumneavoastră. Puneți busola pe hârtie, centrată, în interiorul cercului. Deblocați acul și aliniați-l pe nord. Reglați carcasa busolei astfel încât nordul să coincidă cu acul și cu una dintre liniile diametrale de pe hârtie. Fixați hârtia în loc cu bandă adezivă. Așezați busola la loc, cu acul pe direcția nord, conform liniei trasate. Apoi duceți-vă liniștit la culcare și odihniți-vă bine.

Dimineața, ținând busola nemișcată în poziția stabilită, blocați acul în poziție. Rotiți carcasa busolei la stânga sau la dreapta cu 90 de grade, folosind ca ghid linia de pe hârtie. Țineți carcasa absolut nemișcată și apoi eliberați acul. Acesta va începe să oscileze înapoi spre nord, descreșterea oscilației fiind vizibilă cu fiecare balans. Cu ajutorul cronometrului, notați timpul necesar de la momentul eliberării până la oprirea completă a oscilațiilor.

Va veni ziua, dacă într-adevăr ne apropiem de intrarea în Zona de Nul magnetic a galaxiei, așa cum indică tabelele matematice, când veți observa că timpul necesar pentru stabilizarea acului busolei începe să crească, iar oscilațiile sale devin lente, nesigure. S-ar putea ca timpul de stabilizare să rămână relativ constant, dar numărul de oscilații până la stabilizare va scădea. Așadar, pe lângă înregistrarea duratei cu cronometrul, notați și câte oscilații sunt necesare pentru ca acul să se stabilizeze complet. Într-un fel sau altul, datele dumneavoastră vă vor confirma, fără îndoială, că

intensitatea câmpului magnetic terestru a scăzut până la un nivel critic. ***ACUM! Luați-vă familia și toate proviziile pregătite pentru supraviețuire și mergeți la adăpostul dumneavoastră.*** Sper că nu ați așteptat până în acest moment ca să vă faceți bagajele și să fiți gata de plecare. Lăsați tot ce nu vă este absolut necesar. ***Asigurați-vă că luați cu dumneavoastră*** toate instrumentele esențiale (și consumabilele aferente) pentru protecție și supraviețuire. Iar familia dumneavoastră trebuie să fie bine instruită în utilizarea acestora.

Există o lege matematică ce spune că orice predicție bazată pe extinderea datelor existente este supusă unei posibile *erori de gradul cinci*. Asta înseamnă că orice estimare privind momentul următorului cataclism este vulnerabilă la o astfel de eroare și nu există nimic ce s-ar putea face în această privință. Știați că aceeași lege se aplică și în cazul președintelui, Camerei Reprezentanților și Senatului, atunci când încearcă să stabilească bugetul federal anual? Nici ei nu reușesc să-l fixeze și să-l respecte. Cea mai bună variantă este să facă estimări aproximative.

În schimb, cu ajutorul busolei magnetice, puteți obține zilnic un punct de date verificabil prin experiment, astfel că veți ști mereu, cu o marjă de eroare de o zi, când ar trebui să se producă evenimentul. Dacă anul 2000 va trece fără niciun cataclism, cel mai înțelept lucru pe care-l puteți face este să continuați să vegheați. Când ziua aceea va sosi, veți fi recunoscător că ați avut măcar o avertizare, oricât de scurtă sau lungă ar fi. În Tiahuanaco, s-a descoperit că populația a fost complet luată prin surprindere: oamenii își vedeau de viața lor obișnuită; toată lumea a fost complet surprinsă de magnitudinea incredibilă și de caracterul brusc al unui atac precipitat al cataclismului.

Dacă alegeți să vă dedicați cu totul pregătirii pentru supraviețuire, hotărâți-vă să investiți într-o lucrare serioasă de turnare a betonului – cu pereți și plafon de până la 1,20 metri grosime, fortificați cu oțel extrem de rezistent, pe versantul estic al vârfului unui munte înalt.

Dacă puteți, alegeți două, trei sau patru familii care să împărtășească dorința dumneavoastră de supraviețuire și care să fie dispuse să muncească alături de dumneavoastră în pregătirea pentru un cataclism. Asigurați-vă că aceste familii se înțeleg perfect între ele; să aibă copii adolescenți puternici, care pot deveni prieteni; să aibă capacitatea de a ține evidența căsătoriilor, nașterilor și deceselor; să-și păstreze arborii genealogici. Cel puțin unul dintre tați ar trebui să fie ordinat ca preot într-un cadru non-denominațional. Și, FOARTE IMPORTANT, ***nimeni să nu fie consumator de alcool***, tutun sau droguri.

Țineți minte că șansele de supraviețuire sunt infime, teribil de mici. Mai mici decât șansele de a câștiga zece milioane de dolari de la Publishers

Clearing House. Desigur, în calcul intră și milioanele de oameni care consideră toată ideea cataclismului o prostie și nici măcar nu încearcă să se pregătească. Poate cea mai corectă abordare este să vă uitați la câți reușesc să supraviețuiască dintre cei care se pregătesc cu adevărat. Dar nici asta nu se poate estima, pentru că nimeni nu știe ce va aduce viitorul. Pregătirea implică cele mai bune eforturi posibile în planificarea și pregătirea pentru cataclism *și* post-cataclism – structural, energetic, în ceea ce privește uneltele, medical, spiritual, în ceea ce privește călătoriile, întreținerea, securitatea, comunicațiile, aprovizionarea cu alimente și *nu* uitați de deschizătorul de conserve.

Ce cărți să luați cu dumneavoastră este vital. Ce unelte să luați este absolut esențial.

Dacă nu veți supraviețui, aduceți-vă aminte că moartea nu este decât o trecere. *Toți* trecem prin acea poartă. Și, la urma urmei, ce mod de a pleca! Câți oameni au șansa de a vedea un cataclism cu propriii lor ochi?

Iar după ce veți trece prin acea poartă, vă va cuprinde o pace de neînchipuit, o liniște ce întrece orice înțelegere.

Nu m-ar mira să vă întâlnesc acolo. Și, sincer să fiu, nu m-ar mira nici să stăm la o poveste bună.

EVOLUȚIA

Dacă vreodată a existat o controversă în lumea științei, aceasta este legată de subiectul evoluției. Chiar și numele stârnește reacții aprinse din partea unor oameni de știință, atunci când aceasta (evoluția) este numită *Teoria Evoluției*.

În fiecare domeniu științific există o procedură riguroasă cunoscută drept *Procesul Științific*. Este standardul comun tuturor științelor, acela care impune efectuarea de cercetări pentru a putea stabili o lege științifică. Etapele acestui proces constituie o ordine științifică de lucru, utilizată pentru a demonstra validitatea unei legi.

Să luăm ca exemplu un domeniu total diferit de cel al acestei cărți: percepția extrasenzorială (ESP). Ani de zile, cercetătorii au evitat acest subiect, de teamă să nu-și păteze reputația științifică. Alții, însă, au preluat ștafeta și au investit ani întregi în experimente, încercând să dovedească sau să infirme existența unui astfel de fenomen. Niciunul dintre ei nu a *formulat o ipoteză* care să explice cum funcționează, dacă funcționează. Tot ce au făcut a fost să elaboreze teste care să indice dacă fenomenul există sau nu. Dar asta nu constituie o ipoteză. Formularea unei ipoteze este primul pas în Procesul Științific.

Am elaborat o ipoteză, explicând modul în care funcționează sistemul de comunicare, folosind forțele cunoscute ale naturii și adăugând un mijloc de testare pentru a verifica dacă ipoteza este validă. Și a funcționat impecabil.

A funcționat în cazul tuturor celor pe care i-am testat – bărbați, femei, adulți și copii. Vorbesc aici despre testare cantitativă, cu o rată de succes de o sută la sută în fiecare caz.

Procesul Științific presupune trecerea de la ipoteză la teorie și apoi la lege. Odată ce mi-am dovedit ipoteza, a rezultat o *teorie* validă în legătură cu ESP. Următorul pas, pentru a stabili dacă teoria se califică drept *lege*, a fost testarea predictibilității acesteia. Iar acest lucru este extrem de dificil de testat în domeniul experienței umane, pentru că *evenimentele umane nu sunt imuabile*. Dacă cineva simte că urmează să i se întâmple un lucru pe care nu îl dorește, poate schimba circumstanțele pentru a-l preveni. Dar cum poate dovedi cineva că s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi schimbat circumstanțele? Și dacă nu a intervenit și totuși s-a întâmplat, cum poate dovedi cineva că știa că se va întâmpla? Predictibilitatea, ca test, s-a dovedit extrem de dificilă.

Nu voi intra în detalii complicate, dar am reușit să demonstrăm predictibilitatea în condiții controlate. Asta însemna că aveam, în mod cert, o lege solidă în mâinile noastre. Am luat acea lege și am creat un curs care putea fi predat; UCLA a acceptat cursul în cadrul Colegiului Experimental, unde l-am predat cu un succes remarcabil unui număr de 140 de studenți, timp de patru trimestre.

Acei 140 de studenți au fost 140 de studenți noi în fiecare trimestru, timp de patru trimestre, ceea ce înseamnă că am predat unui total de 560 de studenți. Am început acest demers cu îndoiala persistentă în minte dacă aș putea învăța studenții cum să efectueze ESP în grupuri mari, chiar și atunci când erau împărțiți în douăzeci de subgrupuri de câte șapte persoane, fiecare grup făcând teste independente. Am fost uimit să descopăr că nu exista nicio interferență între grupuri; fiecare își desfășura propria comunicare în mod autonom. A fost un test suplimentar de predictibilitate, chiar dacă aveam îndoieli serioase cu privire la succesul său. Până atunci, predasem ESP doar individual. Legea a fost astfel întărită. Apropo, cursul a fost extrem de popular, cu o listă lungă de așteptare, mi-a spus administratorul.

După toate criteriile științifice, „Teoria Evoluției” nu este decât o ipoteză brută și neșlefuită, și asta pe baza a două aspecte esențiale. Să aruncăm o privire asupra acelor aspecte.

Primul este presupunerea că evoluția speciilor este un proces gradual de îmbunătățire. Dacă este așa, atunci de ce observăm, la scară globală, o degradare progresivă a speciei? De ce, procentual, performanța pancreasului scade odată cu trecerea anilor? De ce diabetul a devenit atât de răspândit în doar trei-patru generații? De ce nivelul de inteligență a scăzut atât de vizibil? De ce a crescut procentul elevilor care *nu vor să învețe*? De ce a crescut criminalitatea și a scăzut empatia într-un mod atât de drastic? Este aceasta o formă de progres?

De ce structura dentară s-a deteriorat în atâtea părți ale lumii? De ce atât de puțini au o rezistență naturală la carii? De ce atât de mulți nu au nicio rezistență la carii? Armata, din curiozitate științifică, a inițiat un program de cercetare cu soldați care aveau o rezistență *absolută* la cariile dentare. Puțini au fost cei care s-au calificat pentru program. De ce? Nimeni nu știe. Cei care au condus testele și analizele nu au descoperit niciodată cum și de ce unii oameni *erau* imuni.

Îmbunătățirea graduală a speciei nu poate fi măsurată doar prin structura osoasă, combinată cu presupuneri. Suntem înconjurați de o degradare graduală.

Al doilea punct este că nu găsim nicăieri o analiză detaliată a evoluției prin mutație. Mutația este o schimbare bruscă, de obicei de la o generație

la alta, uneori atât de amplă încât ascunde complet generația anterioară; alteori suficient de subtilă încât permite o analiză rezonabilă. Să vedem cum apare acest fenomen.

În timpul unui cataclism, turbulențele ce înconjoară planeta noastră sunt suficient de intense încât să distrugă complet atmosfera superioară care protejează Pământul de razele cosmice mortale.

În mod normal, foarte puține raze cosmice penetrează prin acest scut. Însă în timpul unui cataclism, când acest scut este complet distrus, razele cosmice pătrund nestingherite pe Pământ, bombardându-l din abundență. Dintre cei extrem de puțini care supraviețuiesc, unii au fost loviți de aceste raze, iar alții nu. Este imposibil de stabilit un raport precis.

Georges Cuvier a fost primul care a studiat oasele fosile în contextul mediului în care au fost descoperite. Unele au fost găsite într-un strat sedimentar, altele în alt strat, și așa mai departe. El a fost, de asemenea, cel care a descoperit structura relativă a oaselor diferitelor specii și a pus bazele reconstituirii unui schelet complet prin anatomia comparată, o știință pe care el însuși a creat-o. Ce pionier! Puteai să-i dai o bucată de os sau un dinte și îți spunea exact cărei specii îi aparține.

Cuvier a observat că speciile găsite într-un anumit strat păreau să fi fost complet eliminate, brusc, odată cu formarea depozitelor acelui strat, iar stratul următor conținea specii complet noi, fără nicio legătură evidentă cu cele anterioare. Fără să-și dea seama, el descoperise mutațiile speciilor cauzate de cataclisme. Speciile – inclusiv oamenii – ale căror gonade au fost bombardate de raze cosmice, au suferit modificări genetice în ovule sau spermatozoizi și/sau în celulele parentale ale gonadelor. Drept urmare, rezultatul a fost aleatoriu: urmașii prezentau variații ale gradului de mutație, dar mutația era universală la toți urmașii proveniți din părinți ale căror celule sexuale au fost afectate de razele cosmice. Iar urmașii proveniți din celule parentale mutate sunt și rămân complet imprevizibili.

Dacă apelăm la știința matematicii aplicate moderne, aceasta ne spune că este imposibil ca mutațiile să conducă la îmbunătățirea speciei. La fel de imposibil este și ca să existe o trecere echilibrată a calității genetice de la părinții normali la urmași. Cea mai sigură concluzie este că urmașii rezultați din mutații reprezintă, în mod cert, o degradare bruscă a genelor, în grade variabile și aleatorii.

Folosind din nou matematica aplicată, rezultatul este același: este cu desăvârșire imposibil ca ființa umană să fie produsul a milioane, poate miliarde de ani de evoluție ascendentă pornind de la o singură celulă. ***Trebuie să fie rezultatul unui design, urmat de producerea a două variante ale acelui design: bărbatul și femeia.***

Poți să numești orice sursă drept creatorul acelui design și al primelor modele – masculin și feminin. Dacă m-ai întreba, ți-aș putea spune exact care sunt pașii necesari pentru a produce ființe vii. Ți-aș putea explica modul în care designul a generat atât bărbatul, cât și femeia – un rezultat al unui geniu desăvârșit. Știai că suntem *atât de aproape* să putem crea noi înșine bărbatul și femeia? Într-o zi, probabil că voi scrie și voi ține discursuri despre asta.

Anterior am spus: „nu există nicăieri o analiză a evoluției prin mutație." Aceasta nu este o afirmație complet exactă.

Antropologii descoperă în prezent că anumite specii de păsări sunt descendente ale dinozaurilor. Dacă este adevărat, este o revelație șocantă a veridicității descendenței prin mutație, întrucât o asemenea relație nu ar fi putut fi produsă prin evoluție treptată, fie ea ascendentă (ceea ce este imposibil), fie descendentă.

Dovada că omul (și femeia) sunt cele mai apropiate forme de designul original, după nenumărate cataclisme și mutații, constă în funcțiile sale abstracte, alături de câteva funcții concrete. Vorbirea și capacitatea de a învăța și de a reține un vocabular vast sunt exemple bune de funcții concrete. Funcțiile abstracte includ vizualizarea tridimensională, raționamentul inductiv, raționamentul deductiv și raționamentul analitic. Și, desigur, trebuie să includem empatia. Unele specii de oameni sunt complet lipsite de empatie. În orice caz, oamenii au creiere unice și mai complexe decât orice altă specie.

Să nu uiți asta, mai ales în anii dinaintea și de după un cataclism: ***cei lipsiți de empatie sunt primii care devin criminali.*** Dacă ai vreo îndoială în privința asta, citește ziarele. Uită-te la știrile de la televizor. Uită-te la documentarele despre crime. Gândește-te bine. Apoi trage propriile **tale** concluzii.

IISUS CA FAPT ISTORIC

Există trei pasaje în Biblie care ne interesează exclusiv din perspectiva istorică. Ele se află în Noul Testament: (1) Matei 27:34 și 45–50; (2) Marcu 15:33–37; (3) Ioan 19:28–30.

1:

34: I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; și, gustând, *nu* a voit să bea.

45: Iar de la ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.

46: Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, la-ma sa-bach-ta-ni? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

47: Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, *auzind* ziceau: Pe Ilie (E-li-as) îl strigă *Acesta*.

48: Și unul dintre ei, alergând îndată și luând un burete, și umplându-*l* de oțet și punându-*l* într-o trestie, Îi da să bea.

49: Iar ceilalți ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie (E-li-as) să-L mântuiască.

50: Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul.

2:

33: Iar când a fost ceasul al șaselea, întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.

34: Şi la al nouălea ceas, a strigat Iisus cu glas mare: E-lo-i, Eloi, la-ma sa-bach-ta-ni?, care se tălmăcește: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?

35: Iar unii din cei ce stăteau acolo, *auzind*, ziceau: Iată, îl strigă pe Ilie (E-li-as).

36: Şi, alergând, unul a înmuiat un burete în oțet, *l-a* pus într-o trestie şi I-a dat să bea, zicând: Lăsați să vedem dacă vine Ilie (E-li-as) ca să-L coboare.

37: Iar Iisus, scoțând un strigăt mare, Și-a dat duhul.

3:

28: După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.

29: Şi era acolo un vas plin cu oțet; iar cei care Îl loviseră, punând *în* vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oțet, l-au dus *la* gura Lui.

30: Deci după ce a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul.

Luca are o viziune cu totul diferită asupra succesiunii evenimentelor. El nici măcar nu menționează că Iisus ar fi spus că Îi este sete, așa cum consemnează Ioan; nici nu redă cuvintele rostite de Iisus, așa cum au făcut Matei și Marcu. Începând cu versetul în care se pune de acord cu ceilalți, să privim la Luca 23:44–46:

44: Şi era acum ca la ceasul al șaselea şi întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.

45: Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâșiat pe la mijloc.

46: Şi Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu. Şi acestea zicând, Şi-a dat duhul.

Se poate observa că Luca a omis scena în care Iisus a rostit cuvintele citate și interpretate de Matei și Marcu și pe care mulți din mulțime le-au înțeles ca Iisus spunând că îi este sete – și despre care Ioan le-a considerat atât de lipsite de importanță încât l-a citat pe Iisus spunând doar „Mi-e sete”. Luca a omis, de asemenea, acțiunea după cuvintele stranii ale lui Iisus, a cuiva care, crezând că Iisus a spus că îi este sete, a înmuiat un burete în oțet, l-a pus într-o trestie și i l-a apropiat de gură. Matei, Marcu și Ioan au relatat această scenă a buretelui cu oțet, pe care Luca a omis-o complet. Prin urmare, pare că ar trebui să-l excludem pe Luca dintre martorii demni de încredere.

Acum să discutăm acele cuvinte pe care le-a rostit Iisus, descrise atât de viu de Matei și Marcu.

„*Eli, Eli, lama sabahtani*”
și
„*Eloi, Eloi, lama sabahtani*”.

Atât Matei, cât și Marcu au pus semnul întrebării după citarea cuvintelor lui Iisus.

Când Iisus le-a rostit, a stârnit destulă confuzie. Unii au zis: „Hei, îl cheamă pe Ilie!” (Poate va veni să-L salveze!) Alții au înțeles că Îi este sete. Ioan a spus simplu: „Iisus a zis: Mi-e sete.”

Cineva din mulțime, crezând că Iisus spusese că Îi este sete, a înmuiat un burete în oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dus la gura lui Iisus.

Trebuie să le acordăm un credit imens lui Matei și Marcu pentru că au notat *cât de bine au putut* sunetele cuvintelor rostite de Iisus. Din ce au scris, știm că nu existau astfel de cuvinte în ebraică la acea vreme. Și nici în aramaică, greacă sau în vreo altă limbă cunoscută din acea regiune și perioadă.

De ce a folosit Iisus, în ultimele clipe ale vieții, o limbă pe care nimeni altcineva n-o cunoștea?

Tot ce au putut face Matei și Marcu a fost să adauge: „care se tălmăcește” și „adică”. Slavă Domnului pentru onestitatea lor.

Cât despre diferența dintre „*Eli, Eli*” din Matei și „*Eloi, Eloi*” din Marcu, trebuie să luăm în considerare reacția mulțimii. Singura reacție relatată, atât de Matei, cât și de Marcu, a fost interpretarea cuvintelor ca fiind „Ilie”. Dacă ar fi să alegem între cele două variante, ar trebui să fim de acord cu „*Eli, Eli*”.

Am căutat și am tot căutat, și nu am găsit aceste cuvinte în nicio limbă. Într-un gest disperat, m-am întors la limba-mamă, maya preistorică, sau Naga.

Și acolo erau, clare ca lumina zilei:

Heli, heli, lamat sabac ta ni.

Leșin, leșin, întunericul mă cuprinde.

Având în vedere că Iisus este citat în Matei și Marcu ca „strigând cu glas puternic”, poate că traducerea ar trebui redată astfel:

Leșin! Leșin!
Întunericul mă cuprinde!

Această descoperire deschide o întreagă cutie plină de întrebări și controverse. Imaginează-ți șocul pe care l-am trăit când am descoperit traducerea. Mă aflam în fața unui munte de urcat. Dacă nu-l urcam, știam că nu voi mai putea dormi niciodată. Știam că, asemeni misterelor

cataclismologiei, această problemă nu-mi va da pace – mai ales de dragul propriei mele curiozități și a Dragei Mele Soții.

O sută de întrebări mi-au trecut prin minte. Ei bine, poate nu chiar o sută. Dar cu siguranță un puhoi de întrebări.

De ce a vorbit Iisus, în clipele morții, o limbă pe care, din câte știm, nu l-a mai auzit nimeni vorbind-o vreodată? Revenea El în mod natural la o limbă pe care o vorbise ca limbă principală în anii anteriori?

Dacă da, unde fusese pentru a învăța acea limbă? Și, mai ales, unde o vorbise în mod obișnuit?

Să ne întoarcem din nou la Biblie, ca sursă istorică. Un bun punct de plecare este Luca 2:41, unde sunt menționați părinții lui Iisus:

41: Şi părinții Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paștilor, la Ierusalim.

42: Iar când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii.

43: Şi sfârșindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim şi părinții Lui nu știau.

44: Şi socotind că este în ceata călătorilor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude şi printre cunoscuți.

45: Şi, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L.

46: Iar după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i şi întrebându-i.

47: Şi toți care Îl auzeau se minunau de priceperea şi de răspunsurile Lui.

48: Şi văzându-L, rămaseră uimiți, iar mama Lui a zis către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijorați.

49: Şi El a zis către ei: De ce era să Mă căutați? Oare, nu știați că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?

Această singură poveste ne spune că Iisus era un geniu al vremii sale. Totodată, ne indică afinitatea Lui pentru a merge în templu, pentru a sta de vorbă de la egal la egal cu înțelepții vremii, împărtășindu-și ideile.

Un alt aspect care merită luat în considerare este faptul că în Biblie este menționat un total de doar cincizeci și cinci de zile din viața lui Iisus. Îl regăsim la vârsta de 12 ani în episodul de mai sus, apoi dispare din narațiune până în jurul vârstei de 30 de ani (Luca 3:23).

Aceasta lasă un gol de aproximativ optsprezece ani, pentru care nu există nicio relatare biblică. Există, oare, alte surse?

La mijlocul anilor 1800, armata britanică era staționată în nordul Indiei, în apropierea orașului Ahoydia, cunoscut în vremuri preistorice sub numele

de Adjudia. Ei au descoperit că acolo se afla un templu, din care mai existau doar trei în toată India. În India pre-brahmanică, toate templele erau de acest tip și erau numite Temple Nacaal. Limba oficială a acestor temple, au aflat britanicii, era Naga, sau mayașa preistorică.

Curios este că, în extremul nord al Indiei, exista un trib numit tribul Naga. Acest trib, chiar și astăzi, vorbește Naga pură ca limbă de zi cu zi. Membrii tribului le-au povestit britanicilor despre prezența lui Iisus acolo ca tânăr adult, când a urmat cursurile Templului Nacaal, unde a fost student și, mai apoi, absolvent.

Tradiția îl păstrează viu în amintire pentru geniul său ieșit din comun. Studenții templului urmau cursuri riguroase, de la matematică la medicină, limbi străine, ceea ce astăzi numim percepție extrasenzorială, călătorie în afara trupului, metafizică ca știință și vindecare naturală. Cursul era atât de riguros încât absolvirea presupunea, în mod obișnuit, întreaga viață a unui om. Studenții trebuiau să învețe Naga.

Absolvenții erau numiți Fiu al lui Dumnezeu. Este interesant că Iisus nu s-a referit niciodată la sine ca Fiu al lui Dumnezeu, ci întotdeauna ca Fiu al Omului.

Povestea Naga despre Iisus spune că El a devenit student în tinerețe și, datorită geniului său, a parcurs studiile într-un timp record, devenind student, Maestru și Absolvent la vârsta de 25–30 de ani.

Cercetările ulterioare arată că, în vremea lui Iisus, călătoriile între Țara Sfântă și India erau destul de comune. Ar fi putut cu ușurință să ajungă acolo între 15 și 20 de ani, și să se întoarcă, fără dificultate, 10 sau 15 ani mai târziu.

De asemenea, știm din Scripturi că Iisus avea obiceiul de a intra în temple pentru a purta discuții intelectuale și spirituale cu cei învățați.

Imaginează-ți că ajunge în India, descoperă Templul Nacaal, intră pentru o discuție și apoi decide că acolo este locul unde trebuie să rămână și să învețe cu adevărat.

Petrecând zece sau cincisprezece ani vorbind și scriind în Naga, folosind această limbă ca unică formă de comunicare, ar explica cu siguranță faptul că, în clipele sale de agonie, a revenit instinctiv la limba care îi devenise naturală.

Mai există un aspect esențial legat de doctrina predată în Templu. Întreaga filozofie a religiei, așa cum a predat-o Iisus, era exact așa cum o învățase la Templu. Niciodată nu ar fi conceput ideea că Dumnezeu L-ar putea părăsi sau ar putea să-L părăsească, în nicio circumstanță, nici pe cruce, nici în viață. Doar oamenii sunt capabili de o asemenea trădare.

În acest punct, ar trebui să rezumăm tot ce putem despre evenimentele din jurul momentelor în care Iisus a rostit acele cuvinte pe cruce și să

aplicăm orice formă de raționament care ne poate ajuta să analizăm fiecare aspect implicat, fie pentru a verifica, fie pentru a infirma traducerea cuvintelor Sale.

Primul aspect: Singurele surse credibile ale cuvintelor rostite de Iisus sunt evangheliile după Matei și Marcu.

Al doilea: Este limpede că Iisus a vorbit cu voce tare. Există o diferență între a asculta sunete și a le auzi cu adevărat; Matei și Marcu L-au ascultat suficient de atent încât să redea fonetic cuvintele rostite de Iisus. Trebuie să recunoaștem că atenția lor la detaliile fonetice a fost sporită de volumul ridicat cu care Iisus a vorbit. Ioan, în schimb, nu a acordat prea multă atenție detaliilor; el doar l-a auzit pe Iisus vorbind tare și a presupus că Iisus a spus doar „Mi-e sete", fără a încerca măcar să asculte sau să noteze fonetic cuvintele rostite de Iisus.

Al treilea: Singura sursă primară privind *înțelesul* cuvintelor rostite de Iisus provine de la Matei, Marcu și Ioan. Matei a scris: „Adică…"; Marcu a completat: „…care se tălmăcește…"; iar Ioan a notat simplu: „Iisus a zis: Mi-e sete." Este clar că Matei și Marcu *nu* făceau o traducere propriu-zisă, ci ne ofereau *cele mai bune presupuneri* ale lor despre ce însemnau cuvintele rostite de Iisus. Ioan a ghicit pur și simplu.

Cel mai interesant aspect din relatările lui Matei și Marcu este că redarea fonetică a cuvintelor lui Iisus *și* interpretarea lor sunt aproape identice – singura diferență fiind o silabă: „Ii", așa cum a înregistrat-o Matei, și „Ioi", așa cum a înregistrat-o Marcu. Se pare că fiecare avea propria sa memorie a sunetelor (cunoscută în studiile de aptitudini drept „memorie tonală") respectivei silabe, sugerând o înregistrare independentă a foneticii de către fiecare dintre ei. Cu toate acestea, interpretările lor asupra semnificației cuvintelor lui Iisus sunt exact aceleași, sugerând că s-au consultat, comparându-și interpretările și ajungând la o interpretare agreată de comun acord asupra a ceea ce a vrut Iisus să spună prin cuvintele rostite cu glas tare. Cu siguranță, niciunul nu și-a comparat amintirile cu Luca sau Ioan. Prin urmare, trebuie să respectăm acuratețea lui Matei și Marcu în redarea sunetelor rostite de Iisus. Este plauzibil, de vreme ce Iisus a *vorbit tare*.

Al patrulea: Nu dispunem de surse secundare directe privind cuvintele rostite de Iisus; tot ce avem sunt surse secundare prin Matei, Marcu și Ioan, care ne relatează reacția mulțimii prezente la fața locului și reacția acesteia la ceea ce au crezut ei că a spus Iisus. Unii au exclamat: „Hei, îl cheamă pe Ilie! Poate vine să-l dea jos de pe cruce!", de parcă totul ar fi fost o glumă. Alții au spus: „Zice că îi e sete! Să-i dea cineva să bea!" Așa că cineva a alergat la un vas cu oțet, a pus un burete pe o trestie, l-a înmuiat în oțet și i l-a dus la buze lui Iisus.

Desigur, Ioan și-a adus și el aportul, scriind: „Iisus… zice: Mi-e sete.”

Este evident că a domnit o mare confuzie în jurul acelor cuvinte ale lui Iisus, existând trei interpretări cunoscute. Nu este oare interesant și tulburător faptul că aceste trei versiuni diferă între ele într-o asemenea măsură încât nu există absolut nicio comparație posibilă între ele?

Al cincilea: Este un fapt că vorbele lui Iisus nu existau în nicio limbă cunoscută la acea vreme, inclusiv ebraica, aramaica și greaca. „Eli”, în mod expres, nu făcea parte din limba ebraică; a fost introdus ulterior, cu sensul de „Dumnezeul meu”. Pare ciudat că tocmai cei care au instigat și au strigat pentru crucificarea sa ar fi fost cei care să adopte în limba lor unul dintre cuvintele rostite de Iisus pe cruce.

Al șaselea: Trebuie să luăm în considerare starea fizică a lui Iisus în momentul în care a rostit acele cuvinte stranii.

Contrar unuia dintre miturile populare, Iisus nu a fost pironit pe cruce prin palme și prin spațiile dintre oasele părții inferioare a picioarelor, de la baza degetelor. La vremea aceea, crucificarea era o formă comună de execuție, iar piroanele erau bătute printr-un spațiu din oasele încheieturii mâinii, deoarece, dacă ar fi fost bătute prin palme, răstignitul își putea smulge cu ușurință mâinile de pe piroane în timp ce se afla pe cruce. La fel și în cazul picioarelor: pentru a împiedica desprinderea, pironul sau piroanele trebuiau să fie bătute printr-un spațiu dintre oasele superioare ale labei piciorului. Prin urmare, cel crucificat devenea literalmente un prizonier al crucii. Singura modalitate de a-l coborî de acolo era extragerea cuielor.

Cel crucificat era fixat astfel încât, cu genunchii ușor îndoiți, putea atârna în brațe și își putea odihni picioarele. După un timp, diafragma intra în primele stadii de paralizie, iar senzația de sufocare devenea acută. Atunci, își îndrepta picioarele și se sprijinea în ele, eliberând brațele de tensiunea susținerii corpului, ameliorând astfel presiunea asupra diafragmei care ducea la paralizie și sufocare. Așa îndura un ciclu repetat de urcare și coborâre, timp de ore întregi.

Cei care executau crucificările aveau o metodă brutală de a pune capăt acestei suferințe: pur și simplu frângeau picioarele celui răstignit, astfel încât acesta nu se mai putea sprijini în ele. Atârna doar în brațe, iar paralizia diafragmei se instala complet, provocându-i moartea prin sufocare.

Se știe că Iisus a suferit „biciuirea” pentru o vreme înainte de drumul său spre crucificare alături de Simon din Cirene, care a fost obligat de soldați să-i ducă crucea. „Biciuirea” însemna tortură cu bice care aveau ghimpi la capetele curelelor; acei ghimpi pătrundeau adânc prin pielea lui Iisus și în carnea sa. Trebuie să fi fost îngrozitor de dureros. În timpul drumului spre Golgota, Iisus era încă suficient de conștient pentru a fi parcurs drumul cu succes; nu intrase încă într-o stare de șoc profund.

Pe Golgota au fost crucificați trei oameni în același timp. Iisus, desigur, era la mijloc. Ceilalți doi nu fuseseră torturați înainte de crucificarea lor.

După ce au fost ridicați pe cruci, Iisus a intrat într-o stare de șoc profund. În această condiție, nu mai era capabil să simtă durerea. Aflat în acea stare, și-a pierdut cunoștința; iar în timp ce se afunda în acea stare, a rostit cu glas puternic (așa cum redă Matei): „Eli, Eli, la-ma-sa-bach-tha-ni?"

S-a presupus, în mod popular, că durerea l-ar fi determinat pe Iisus să rostească aceste cuvinte. Imposibil. *Nu mai simțea nicio durere*. Se afla în șoc profund, pe punctul de a-și pierde cunoștința. Este mult mai logic să presupunem că voia să spună: „Leșin, leșin, întunericul mă cuprinde!" Este complet ilogic ca Iisus să se plângă cu glas tare că Dumnezeu L-ar fi părăsit. Așa cum am spus mai devreme, era pe deplin conștient că doar oamenii puteau face asta.

Acesta este un moment potrivit să aducem în discuție Giulgiul din Torino. Imaginea imprimată pe el – sau în el – evidențiază urmele adânci lăsate de ghimpii biciului de tortură, precum și faptul că picioarele victimei *nu au fost frânte* – exact cum a fost și în cazul lui Iisus.

Mai mult decât atât, imaginea prezintă semne incontestabile că victima fusese încoronată cu o coroană de spini, așa cum fusese și Iisus.

Mai mult încă, imaginea dovedește fără tăgadă că victima a fost răstignită în maniera standard a execuțiilor prin crucificare.

Aceste detalii ale imaginii – dovada biciuirii cu vârfuri metalice; dovada crucificării victimei; picioarele care au rămas nefrânte, ceea ce era extrem de neobișnuit într-o crucificare; și coroana de spini purtată de victimă – toate indică spre Iisus ca fiind purtătorul acelui giulgiu controversat.

Coroana de spini este cel mai puternic indiciu că Iisus este cel reprezentat. *Cine altcineva*, în afară de Iisus, ar fi fost încoronat ca parte a biciuirii sale, biciuirea însăși fiind o formă de tortură rareori aplicată? Și încoronat, indiferent de motiv în cazul lui Iisus, în batjocură, drept „Regele iudeilor"?

Mai rămâne un ultim subiect de explorat: cum a fost creată imaginea de pe Giulgiul din Torino. Acesta este un punct de controversă aprinsă în rândul oamenilor de știință.

Modul în care a fost realizată este cunoscut doar acelora dintre noi care au descoperit cum creează Natura gravitația.

ÎNGERI ȘI OZN-uri

Acum pășim într-un teritoriu disputat. Dacă îți bagi piciorul în apă, fie te arzi, fie îngheți. Ar putea stârni o controversă într-o milisecundă. Sau chiar într-o microsecundă.

Dintr-un anumit punct de vedere, am un avantaj distinct: știu cum produce Natura gravitația. Odată ce înțelegem procesul, modul în care putem crea gravitație artificială constă în a reproduce mecanismul natural într-un mod controlat. Odată ce înțelegem acest principiu, ne putem extinde înțelegerea pentru a include propulsia, comunicațiile și armamentul. *Orice* națiune, mare sau mică, care descoperă acest proces, va avea lumea la cheremul ei. Orice națiune care descoperă cum să-l folosească pentru oricare dintre cele trei scopuri, le obține automat și pe celelalte două. Iar o națiune, chiar și cea mai mică, care deține toate cele trei tehnologii, va putea controla planeta cu o invincibilitate de necontestat.

De asemenea, putem înțelege cam toate observațiile și experiențele cu OZN-uri, cum și de ce OZN-urile mici sunt construite așa cum sunt și de ce navele mari sunt mai ușor de proiectat și construit doar din considerente legate de sursa de putere; desigur, o navă-mamă lungă de 80 de kilometri ar fi mult mai dificil de fabricat dacă luăm în considerare cerințele structurale. Eu am văzut câțiva dintre acești coloși, alături de multe alte persoane. Am văzut și vehiculele mai mici, de tip „disc”. Merită remarcat că o trăsătură comună tuturor acestor aparate, colosale și mici, este că au o secțiune transversală circulară.

Și acum ajungem la un alt aspect. Ce este un înger? Și mai mult, *cine* este un înger? Matei, Marcu, Luca și Ioan au scris despre îngeri ca și cum ar fi fost o prezență normală, acceptată în viața de zi cu zi a vremurilor lor.

Totul a început când Maria, mama lui Iacov, Maria Magdalena și Salome au decis să meargă la mormântul în care fusese îngropat Iisus. Acolo au găsit piatra de la intrare dată la o parte, iar trupul lui Iisus dispăruse. Au întâlnit acolo unul sau doi bărbați; Matei spune că era un înger, a cărui înfățișare „era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada”. Marcu notează: „Și intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb …”. Marcu nu menționează niciodată că acolo s-ar fi aflat un înger. Luca scrie: „Și fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbați au stat înaintea lor, în veșminte strălucitoare”. Ioan spune: „Iar Maria… s-a aplecat spre mormânt. Și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.”.

Există un joc amuzant, uneori jucat la petreceri. Toată lumea stă așezată pe scaune, în cerc, iar primul primește un mesaj scurt, scris. Fiecare persoană transmite mesajul următoarei, șoptindu-i-l la ureche, până când ultimul din cerc îl primește și îl scrie.

Invariabil, cele două mesaje scrise – cel inițial și cel final – seamănă foarte puțin între ele. Dacă parcurgem cercul și fiecare spune ce mesaj a primit, observăm că mesajul se degradează de fiecare dată când este transmis. Uneori, o singură verigă în lanț poate schimba complet sensul. Încearcă-l când ai ocazia – e distractiv.

Ciudat este că matematica teoriei comunicației, o știință exactă, prevede această degradare a transmiterii informației inteligente: cu cât sunt mai multe verigi în lanț, cu atât degradarea este mai mare. Cea mai slabă rețea este formată exclusiv din oameni, exact ca jocul scaunelor, o persoană pe scaun. Cu cât sunt mai mulți oameni, cu atât degradarea e mai ridicolă.

Acum, niciunul dintre Matei, Marcu, Luca sau Ioan nu se afla la mormânt, așa că ceea ce au scris nu sunt relatări de primă mână. Chiar dacă fiecare dintre ei ar fi vorbit cu aceeași femeie dintre cele trei care au mers la mormânt, povestea ei ar fi putut fi diferită de fiecare dată când a spus-o unuia dintre cei patru apostoli. Sau, dacă fiecare dintre femei i-ar fi spus povestea unui discipol diferit, atunci cu siguranță ar fi existat variații. Mai mult, dacă niciuna nu a spus povestea direct ucenicilor, iar aceștia au aflat-o prin surse secundare, aceasta ar fi variat mult. Cert este că nu știm cum au ajuns Matei, Marcu, Luca și Ioan să scrie despre povestea de la mormânt. Acest lucru nu poate fi schimbat.

În ciuda tuturor diferențelor dintre cele patru variante ale aceleiași povești, trebuie să le luăm în considerare pe toate, măcar pentru a înțelege unde ne situăm.

Matei afirmă: un înger; chip ca fulgerul; veșmânt alb ca zăpada; îngerul le-a vorbit femeilor; toate au fost cuprinse de teamă.

Marcu afirmă: un tânăr, așezat în partea dreaptă; îmbrăcat cu un veșmânt lung și alb; cele trei femei „s-au înspăimântat”; le-a vorbit.

Luca afirmă: doi bărbați în veșminte strălucitoare, stăteau lângă femei; femeile s-au temut; amândoi au vorbit, rostind aceleași cuvinte.

Ioan afirmă: Maria Magdalena, singură, stătea afară lângă mormânt; aplecându-se, a văzut doi îngeri în alb; îngerii stăteau unul la cap, unul la picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus; au vorbit cu ea; nu se menționează frica; ea l-a văzut pe Iisus și nu l-a recunoscut, crezând că e grădinarul.

Relatarea lui Ioan variază atât de mult față de celelalte trei, încât sugerează un eveniment diferit. Se pare că ea a vizitat mormântul cu celelalte femei, apoi a fugit înapoi, l-a întâlnit pe Petru și i-a spus că piatra

fusese înlăturată de la intrarea mormântului; cei doi au fugit apoi înapoi la mormânt, de unde începe această poveste.

Deci, ce putem concluziona din aceste patru relatări? Să vedem.

1. Îngerii arătau ca niște oameni; de fapt, trebuie să fi fost oameni.
2. Indiferent dacă era unul sau doi, el sau ei purtau robe lungi, albe strălucitoare, curate, sclipitoare.
3. Deși străini, puteau vorbi ebraică și le-au vorbit calm și autoritar femeilor.
4. Indiferent dacă era unul sau doi, înfățișarea lor a provocat teamă femeilor, cu excepția relatării lui Ioan. Este posibil ca Maria Magdalena, în prima ei vizită la mormânt împreună cu celelalte două femei, să fi vorbit cu acel bărbat sau acei bărbați, iar cuvintele lor să fi risipit frica femeilor; astfel, la a doua ei vizită, nu a mai simțit teamă.

Ce putem spune despre acești bărbați? Nu erau cunoscuți nicăieri; erau îmbrăcați total diferit față de oricine din zonă, sau chiar din afara acelei zone; nu arătau absolut nicio teamă față de nimeni sau nimic; iar Matei a afirmat că îngerul Domnului *a coborât din cer* și a rostogolit piatra de la intrarea mormântului. Pun rămășag că acel înger îi aștepta la mormânt pe cei care-L crucificaseră pe Iisus să apară, de unde și înfățișarea sa ca fulgerul.

Se pare că trebuie să concluzionăm că acești oameni, acești îngeri, au venit pe Pământ în vehiculul lor spațial pentru a se ocupa de consecințele crucificării lui Iisus. Să spunem că vehiculul lor spațial era „roata" lui Ezechiel. Singura reacție pe care o mai poate avea un contestatar este insulta.

Deci, de ce ar veghea acești oameni, acești îngeri, asupra lui Iisus? Singurul răspuns se găsește în legendă: pentru că era un geniu, un om care absolvise templul Nacaal într-un timp atât de scurt, încât putea apoi să-și dedice viața transmiterii învățăturilor autentice ale credinței din templu către restul lumii.

Acești oameni din alte lumi nu vin niciodată să locuiască aici, pentru că această planetă este groapa de gunoi a Universului. Ucidem, violăm, furăm, purtăm război – omorând milioane; există milioane de fete și femei tinere din emisfera estică mutilate sexual pentru a se preveni raporturile intime înainte de căsătorie; există prostituție forțată prin răpire, fete-copii vândute în căsătorii, apoi vândute în prostituție; sclavie în toată regula; lăcomie fără margini; distrugerea nesăbuită a planetei noastre prin poluare și lăcomie; reproducere necontrolată fără responsabilitate; răspândirea bolilor mortale prin acțiuni iresponsabile; toate aceste fapte fiind săvârșite la fel de obișnuit precum presărarea sării în mâncare. Pe deasupra, există o dependență globală de narcotice și trafic de droguri.

Avem violență domestică: soții, iubite, copii bătuți; o rată a omorurilor fără precedent în țara noastră, atât de răspândite în alte țări, încât este o chestiune de normalitate. Violul este atât de comun în întreaga lume, încât, dacă am vrea să-l oprim, a ști unde și cum să-l oprim ar fi la fel de dificil ca a ști unde și cum să oprim abuzul și vânzarea de narcotice care țin lumea sub stăpânire.

Guvernele s-au degradat până la punctul în care întreaga noastră planetă este aproape de anarhie. Unele guverne sunt în pragul colapsului din cauza pierderilor provocate de SIDA.

Haideți să aruncăm o privire asupra guvernului nostru, Guvernul Federal al S.U.A. Știați că fiecare oficial guvernamental care aprobă bugetul federal își încalcă jurământul de a păstra, proteja și apăra Constituția Statelor Unite ale Americii? Prin urmare, fiecare oficial care aprobă un buget federal în fiecare an este pasibil de punere sub acuzare (impeachment)? De ce *nu* este pus sub acuzare fiecare oficial care aprobă un buget federal? Pentru că sunt prea mulți? Probabil. De ce *ar trebui* pus *sub* acuzare fiecare oficial care aprobă un buget? Să vedem.

Guvernul nostru este în afaceri, de fapt în peste 4.000 de afaceri. Fiecare dintre ele pierde bani în *fiecare* an. Își acoperă pierderile în fiecare an cerând legislativului să aloce fonduri pentru a le acoperi pierderile. Legislativul alocă acele fonduri.

Cum a ajuns vreodată guvernul nostru să fie implicat în peste 4.000 de afaceri este o întrebare la care istoricii trebuie să răspundă; nu voi încerca să o analizez aici. Ideea este că suntem în aceste afaceri; cât de legal este ca guvernul nostru să fie în *vreo* afacere și ce se poate face în privința asta?

A fost întotdeauna o axiomă a dreptului constituțional că, *dacă nu este în Constituție, **Guvernul nu poate face acel lucru***.

Poate vă amintiți acel moment din ultimele luni ale administrației președintelui Reagan, când a fost invitat să se adreseze unui grup de elevi de liceu din Florida. În sesiunea de întrebări și răspunsuri de după, șeful de promoție al fiecărei clase a avut voie să pună o întrebare. Când ultima, o fată, s-a ridicat să întrebe, Președintele era grăbit de consilierii săi să părăsească scena. El i-a spus să întrebe în timp ce se îndrepta spre partea din spate a scenei. Ea a întrebat: „Ce poate face Congresul?”. Președintele, ajungând în colțul drept din spate al scenei cu brațul ridicat, a strigat: „Dacă nu este în Constituție, nu o poate face!” și apoi a plecat. Din punct de vedere legal, avea dreptate; în practică, greșea complet. Congresul ***și Președintele*** încalcă acel punct de drept de ani de zile.

Dacă oricine, din oricare ramură a Guvernului S.U.A., aprobă alocarea de fonduri pentru orice afacere în care guvernul este angajat, acea

persoană aprobă participarea guvernului într-o ***activitate neconstituțională***, care nu este autorizată de Constituția S.U.A. și, prin urmare, își încalcă jurământul de credință de a apăra, proteja și susține Constituția Statelor Unite ale Americii. Același lucru este valabil și pentru orice membru al executivului, inclusiv președintele, care semnează legea de alocare a fondurilor sau le distribuie.

Știți cât ne costă anual prelevările de trezorerie generate de pierderile acestor afaceri guvernamentale? *Suma totală a tuturor impozitelor pe venit, a taxelor pe moșteniri și a taxelor pe donații*. Iar aceste afaceri, absolut toate, nu plătesc impozite și nu plătesc chirie.

Mai mult, în istoria taxelor pe moșteniri și a taxelor pe donații, ***guvernul nostru nu a obținut nici măcar un cent de profit***. Tot ce colectează, cheltuiește pentru a le colecta. Congresul este nevoit să împrumute fonduri, pentru acea parte din pierderile afacerilor, pentru a compensa lipsa de venit net din taxele pe moșteniri și donații.

Fiscul are o rată de audit pentru taxele pe moșteniri de 105% până la 110% anual. De ce nu poate avea încredere în propriile proceduri?

Guvernul nostru își minte sistematic ***cetățenii***, ca politică oficială. Gândiți-vă cât de mult au mințit Statele Unite despre dispăruții în misiune (MIA) din Vietnam. Când Congresul și Președintele au adoptat legea taxei pe accize în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au promis că legea servește doar la strângerea de fonduri pentru război și că taxa va fi abrogată imediat după război. Au mințit.

Luați cazul americanilor nativi din sud-estul S.U.A., cărora guvernul federal le-a confiscat pământul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acestor americani li s-a promis că pământul este luat doar pentru uz de război și va fi returnat imediat ce războiul se va sfârși. Până în ziua de azi, pământul nu a fost niciodată returnat proprietarilor de drept. Guvernul a mințit, ca de obicei.

Luați cazul lui Bill Benson. A cercetat personal arhivele fiecărui stat american și arhivele naționale și a descoperit că cel de-al XVI-lea Amendament nu a fost niciodată adoptat. Este legea care nu a existat niciodată. Este un amendament ilegal adăugat Constituției noastre. Drept urmare, Benson a refuzat să plătească taxe. A fost arestat, adus în fața instanței, iar avocații săi au fost puși să depună peste 80 de memorii, unul după altul, într-o tentativă evidentă de a prelungi cazul. Judecătorul l-a pus pe Benson să-și efectueze din nou cercetările în arhive, de data aceasta utilizând strict metodele impuse de instanță. Benson a făcut acest lucru din nou, respectând acele proceduri cu precizie. Rezultatele au fost aceleași. A dovedit, conform procedurilor cerute de instanță, că legea fiscală, adică

al Șaisprezecelea Amendament la Constituție, nu a fost niciodată adoptată și este aplicată ilegal. Guvernul nostru a mințit din nou.

Cu toate acestea, instanța l-a găsit vinovat și l-a condamnat la închisoare. Benson era dependent de un tratament medical esențial pentru supraviețuire. În închisoare, i-au modificat regimul de tratament, reducându-l aproape la starea de legumă.

Guvernul nostru federal începe acum să adopte legi echivalente celor ale Bisericii Romano-Catolice și ale Statului din cele șapte secole ale Inchiziției, privind confiscarea proprietății, atât imobiliare, cât și mobile; precum și arestarea, acuzarea, judecarea și condamnarea.

Puterile noastre legislativă și executivă au adoptat o lege care face legală arestarea proprietății! Persoane nevinovate sunt arestate fără mandat, proprietatea lor fiind de asemenea arestată fără mandat, fără dovezi sau probe de vinovăție. Conturile lor bancare, casele, mașinile, bunurile personale arestate***. Cum se apără o casă, sau un cont bancar, sau o mașină, sau o păpușă, o bicicletă sau o tricicletă? Cum se poate apăra o victimă cu toată averea confiscată?*** Dacă își dovedește nevinovăția, incredibil, ***i se „permite” să-și răscumpere proprietatea. CU CE?*** Fără cont bancar, proprietate, bani lichizi, credit sau afacere? Poate cineva, vă rog, să mă convingă că guvernul nostru nu a ajuns într-o stare de degradare profundă? Chiar dacă vor abroga sau modifica această lege, *rămâne faptul că au adoptat-o.* ***Ce urmează?***

Suveranitatea națiunii noastre dispare. Un cetățean al altei țări poate umbla pe străzile țării noastre și aresta pe oricine *îl aude spunând ceva ce nu-i convine.*

Președintele Lincoln a prezis că națiunea noastră va pieri din cauza acțiunilor din interior, nu a unui atac extern.

Câtă dreptate a avut! Acum suntem puși să plătim pentru criminalitatea pe care guvernul nostru a tolerat-o ani de zile din partea directorilor, executivilor și proprietarilor de bănci și ale instituțiilor de economii și împrumuturi – în valoare de miliarde și miliarde de dolari.

Tot ce se pot gândi să facă este să mărească taxele, când ar putea obține rezultate mult mai bune dacă ar face ordine în propria casă, făcând guvernul nostru constituțional, prin adoptarea și punerea în practică a recomandărilor Comisiei Grace și a Comisiei Hoover, și prin adoptarea Amendamentului Libertății. Este imposibil să ne așteptăm ca legiuitorii și executivii să-și schimbe cursul într-o asemenea măsură. Sunt prea adânc înfipți în obiceiurile distructive care le sunt familiare.

Constituția stipulează, în mod specific, că Congresul are puterea și autoritatea de a emite monedă și de a-i reglementa valoarea. ***Nicăieri în Constituție nu este prevăzut dreptul de a delega această autoritate și***

responsabilitate, în nicio circumstanță. Congresul a delegat neconstituțional această autoritate și responsabilitate unei bănci private, iar acest lucru ne costă sângele economic al națiunii, sub formă de dobânzi. Există un conflict de interese teribil aici; această bancă ***dorește*** ca datoria națională să crească; îi aduce mai multă dobândă.

Degradarea guvernului nostru este dusă la extrem de oamenii care-l compun, apropiindu-se de un cataclism, distrugându-și propria națiune, exact cum s-a întâmplat cu șoarecii în experimentul de mediu cu densitate magnetică extrem de scăzută.

În experimentul cu șoarecii, observăm violuri forțate universale non-stop și canibalism ca semne supreme de criminalitate într-un mediu cu câmp magnetic de densitate scăzută.

La oameni, putem observa rafinamente variate ale acelui grad de criminalitate. Rețineți, ***cei lipsiți de empatie devin primii criminali***. Lăcomia este numitorul comun cel mai frecvent care contribuie la comportamentul criminal. Violul, bătaia și crima urmează îndeaproape. În spatele miliardelor generate de dezastrul instituțiilor financiare se află lăcomia celor care au provocat dezastrul.

Comună tuturor dezastrelor criminale este convingerea criminalilor că vor scăpa nepedepsiți pentru crimele lor, că „***Nimeni nu va afla vreodată***”. Această idee este comună aproape oricărei minți criminale. Când cei aflați la putere în lumea financiară sunt contaminați de acest gând și lipsiți de empatie, au pășit deja în lumea crimei. La fel de bine ar putea sta alături de violatori, bătăuși, hoți și tâlhari, criminali, și socotiți împreună. Toți sunt lipsiți de empatie, coborând la un nivel criminal odată cu scăderea densității câmpului magnetic al planetei noastre pe măsură ce se apropie următorul cataclism.

Aceasta nu este o pledoarie pentru criminalitatea lor. Este o condamnare a faptului de a te complace într-o maturitate lipsită de empatie – iar consecințele sunt evidente. Suntem cu toții responsabili pentru propriile noastre acțiuni, pentru propria noastră empatie.

Această pagină reprezintă cireașa de pe tort. Constituția Statelor Unite ale Americii stipulează fără ocolișuri: "Articolul IV, Secțiunea 4:

„Statele Unite vor garanta fiecărui Stat din această Uniune o formă Republicană de Guvernământ ***și vor proteja fiecare Stat împotriva Invaziei*** *și, la Cererea Legislativului, sau a Executivului* (când Legislativul nu poate fi convocat), *împotriva violenței interne*. ” (Sublinierea îmi aparține).

Singurul proces prin care această garanție, **stipulată în legea supremă a națiunii noastre**, poate fi respectată este prin intermediul Guvernului Statelor Unite: Președintele și Legislativul. Rețineți că

prevederea subliniată nu specifică invazie armată; include **orice** și **toate** tipurile de invazii.

Statele națiunii noastre au fost invadate de aproximativ ***șase milioane*** de imigranți ilegali – plus încă trei milioane anul acesta. Costuri totale pentru contribuabili: 35 de miliarde de dolari.

De ce guvernul nostru nu și-a onorat responsabilitatea care i-a fost atribuită constituțional? De ce cetățenii S.U.A. își pierd țara în fața imigranților ilegali? Abraham Lincoln a spus-o în 1838:

„*Dacă distrugerea* (Statelor Unite) *este soarta noastră, atunci noi vom fi autorii și făuritorii ei. Ca națiune de oameni liberi, trebuie să dăinuim pentru totdeauna, sau să murim prin sinucidere.”*

IISUS ȘI CATACLISMELE

Acum ajungem la subiectul Iisus și cataclismele. Relatările din Matei și Marcu sunt singurele din Biblie unde Iisus este citat discutând acest subiect. Mai întâi, să privim la Matei 24:35–39.

„35. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

36. Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.

37. Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului.

38. Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie,

39. Și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului. ”

Iisus continuă cu exemple și parabole, îndemnându-și ascultătorii să fie pregătiți pentru următorul potop. În 24:42 El zice: „Privegheați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru.” Parabolele includ celebra parabolă a celor zece fecioare, cinci înțelepte și cinci neînțelepte; El din nou își îndemna ascultătorii să fie pregătiți. De câte ori ne-a fost citit acest verset de la amvon fără nicio referire la avertismentul lui Iisus despre o viitoare inundație sau un cataclism?

Marcu oferă o versiune diferită a aceluiași discurs pe care Iisus l-a ținut unuia dintre ucenicii Săi. Iată câteva fragmente:

„13:14: Iar când veți vedea urâciunea pustiirii, stând unde nu se cuvine – cine citește să înțeleagă – atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți...”

„13:17–18: Dar vai celor ce vor avea în pântece și celor ce vor alăpta în zilele acelea! Rugați-vă, dar, ca să nu fie fuga voastră iarna.”

„13:24: Dar în zilele acelea, după acea strâmtorare, soarele se va întuneca și luna nu-și va da lumina,”

„13:25: Și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri se vor clătina.”

„13:27: Și atunci El va trimite pe îngeri și va aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.”

Țineți minte acest verset când veți citi PRELUDIUL.

SFATURI GENERALE

M-am tot gândit de mulți ani cu privire la două articole de inclus în echipamentul de supraviețuire. Aceste articole nu sunt necesare pentru supraviețuire, dar reprezintă un avantaj incontestabil pentru a înțelege lumea post-cataclism. Dacă vei supraviețui, cum vei ști unde te afli? Unde te-a dus scoarța în rotirea nebunească a Pământului? Sau, să spunem, te-a „aruncat”? Și dacă vei revendica vreo bucată de pământ, cum o vei înregistra? Mai exact, cum o vei înregistra *corect*?

În primul rând, urmează un curs de navigație. Achiziționează cartea *Tables* de Nathaniel Bowditch. De asemenea, cumpără cel mai bun sextant pe care-l poți găsi. Ai grijă de el de parcă ar fi cea mai de preț comoară a vieții tale. Învață să-l folosești – să fii expert. Te va ajuta să-ți afli poziția. Învață constelațiile stelare – ele nu se vor schimba; doar poziția lor se va schimba. Ia cu tine un cadran solar. Dacă poți, ia și un glob pământesc și bandă colorată lată de 2 centimetri (1/16 sau 1/18 inch). Vei putea marca cu ea noul ecuator. Ca unelte, ia cu tine un poloboc – unul lung și unul scurt.

Ia și un cronometru de mare precizie. S-ar putea ca zilele tale să fie mai lungi sau mai scurte decât cele 24 de ore standard.

Urmează un curs de topografie și devino expert, sau ia pe cineva cu tine care poate prelua această responsabilitate. Achiziționează cel mai bun teodolit, trepied, miră topografică, ruletă metalică topografică. Dacă vrei să înregistrezi corect un teren pe care intenționezi să-l revendici, vei avea nevoie de toate acestea.

Acum: dacă nu poți face tot ce e menționat, măcar pune în aplicare Paragrafele 2 și 3. Mult noroc!

POSTLUDIU

Acest text este despre o legendă. M-am frământat îndelung pe parcursul întregii scrieri a acestei piese scurte, întrebându-mă unde să o plasez, și în final am fost nevoit să o pun aici pentru că nu am găsit un loc mai potrivit.

Aceasta nu este „o” legendă. Am găsit această legendă de nenumărate ori, ceea ce îi conferă o aură de autenticitate. Provenind din locuri îndepărtate și disparate, dacă s-a întâmplat cu adevărat, e mai mult decât o coincidență supremă faptul că a avut loc simultan în atâtea colțuri ale lumii. Dacă este o conspirație pentru a crea atât de multe legende identice, ar fi necesitat un efort incredibil, cuprinzător și colosal să le formuleze peste tot în lume și să nu fie nicio persoană care să fi dat în vileag frauda.

Legenda este aceasta: La începutul unui cataclism, sau poate chiar cu câteva minute sau ore înainte de începerea sa, o mulțime de vehicule spațiale coboară și îi preia pe cei pe care îi pot salva, pentru ca aceștia să supraviețuiască.

Legendele descriu graba disperată pentru îmbarcarea viitorilor supraviețuitori și numărul mare de vehicule spațiale care aterizează în fiecare locație. Doar supraviețuitorii rămași în urmă au putut povesti ce s-a întâmplat.

Dacă ți se va întâmpla, fii pregătit pentru capacitatea lor de a comunica cu tine astfel încât îi vei auzi *în mintea ta* înainte ca ei să aterizeze. Răspunde-le; și ai mare grijă să gândești cu *precizie* cuvintele pe care le rostești, căci gândurile tale sunt cele pe care le recepționează. Fie ca Marele Creator să fie cu tine.

CONSECINȚE

Acum este momentul potrivit să trecem în revistă consecințele unui cataclism. E greu de imaginat, dar este adevărat – există rezultate constructive în urma fiecărui cataclism.

În cataclismele trecute – sau poate datorită doar unui singur cataclism – au fost eliminate unele specii care au împiedicat creșterea civilizației și progresul rasei umane; un bun exemplu sunt dinozaurii.

Civilizația noastră, de la ultimul cataclism – cunoscut ca potopul lui Noe sau al lui Utnapishtim – a evoluat constant într-un ritm rezonabil până acum doar câteva secole, când a început o explozie accentuată a ratei de reproducere, care acum este rampantă, necontrolată și fără nicio preocupare pentru responsabilități sau conștiință, indiferent de consecințe.

În timpul creșterii rezonabile, o autoritate îngrozitoare și necontestată a fost învestită în religii și practicile vrăjitorești. Dacă privim la o singură statistică, Inchiziția, care a durat peste ***șapte secole***: au fost executați peste trei milioane de oameni în numele denaturat al Creștinismului, majoritatea prin ardere de vii pe rug. ***Nouăzeci și opt la sută*** dintre cei uciși de biserică au fost femei!

O autoritate îngrozitoare există astăzi la o scară uluitoare în: sclavie, prostituție, trafic de femei, drept, sisteme juridice corupte, medicină, bănci, guverne; la acestea se adaugă autoritatea șocantă a criminalilor, a violatorilor, cea conferită chiar și de simpla calitate de „soț” în multe țări, autoritatea rețelelor religioase, a traficanților de narcotice suficient de puternici pentru a învinge Fiscul – incluzând orice guvern – și multe altele.

Asistăm la un asalt asupra planetei noastre la o scară incomparabilă cu orice altă perioadă din istoria cunoscută. Poluanții deversați în ocean distrug ecologia oceanică la nivel mondial. Poluanții deversați în atmosferă din arderea materiei organice distrug puritatea aerului nostru la nivel mondial. Poluanții deversați în râuri distrug acele râuri, dar distrug, în continuare, și oceanele în care se varsă. Pădurile tropicale ale lumii sunt distruse și arse într-un ritm uluitor. Pădurile de esență tare sunt recoltate și distruse într-un ritm fără precedent.

Luați Cape Cod, Massachusetts, de exemplu. Este o civilizație modernă, unică în S.U.A. de azi, prin faptul că nu are alt sistem de alimentare cu apă în afară de apa freatică. Puțurile sunt singura sursă de apă; iar sistemul de canalizare constă exclusiv în fose septice. Autoritățile locale din Cape au permis dezvoltatorilor și constructorilor să tot ridice și să tot dezvolte – aducând mai multă poluare – până când capacitatea solului de a oferi apă pură și de a absorbi apele reziduale este aproape de colaps.

Poluarea financiară? A fost nevoie de Al Doilea Război Mondial pentru a pune capăt marii crize economice a anilor 1930; oare va fi nevoie de următorul cataclism pentru a pune capăt dezmățului financiar al guvernului nostru?

Lăcomia a invadat civilizația într-o asemenea măsură încât a cauzat o degradare severă atât a guvernului, cât și a industriei financiare – și o asemenea corupere a industriei, încât se practică ignorarea atât a legilor, cât și a bunului simț în ceea ce privește infiltrarea de poluanți teribili ***în*** și ***pe*** planeta noastră – totul în numele profitului.

Resursele naturale sunt epuizate până la punctul în care se poate prevedea sfârșitul rezervelor naturale.

Standardele comportamentale, morale, sociale și religioase se prăbușesc într-un ritm nemaiîntâlnit în istoria scrisă. Terorismul a devenit unealta bisericii și a statului. Singura perioadă comparabilă este cea a celor șapte secole de Inchiziție, când deteriorarea din acea perioadă s-a datorat degradării autorității religioase.

Un cataclism realizează multe lucruri: oprește reproducerea necontrolată și iresponsabilă, fiind cel mai eficient regulator de populație cunoscut; redistribuie toate resursele naturale ale pământului; oprește poluarea la nivel mondial a planetei noastre și asigură refacerea apei pure în lacuri, râuri și oceane; asigură refacerea pădurilor și a pădurilor tropicale din întreaga lume; și întrerupe procesul de dezumanizare al omului prin droguri, criminalitate în masă și autoritarism teribil. Creează condițiile pentru refacerea vieții oceanice și de apă dulce și restaurarea unei atmosfere curate.

Și, mai presus de toate, oferă omenirii o șansă să o ia de la capăt încă o dată – și de data aceasta să o facă bine – fără închisori intelectuale sau spirituale.

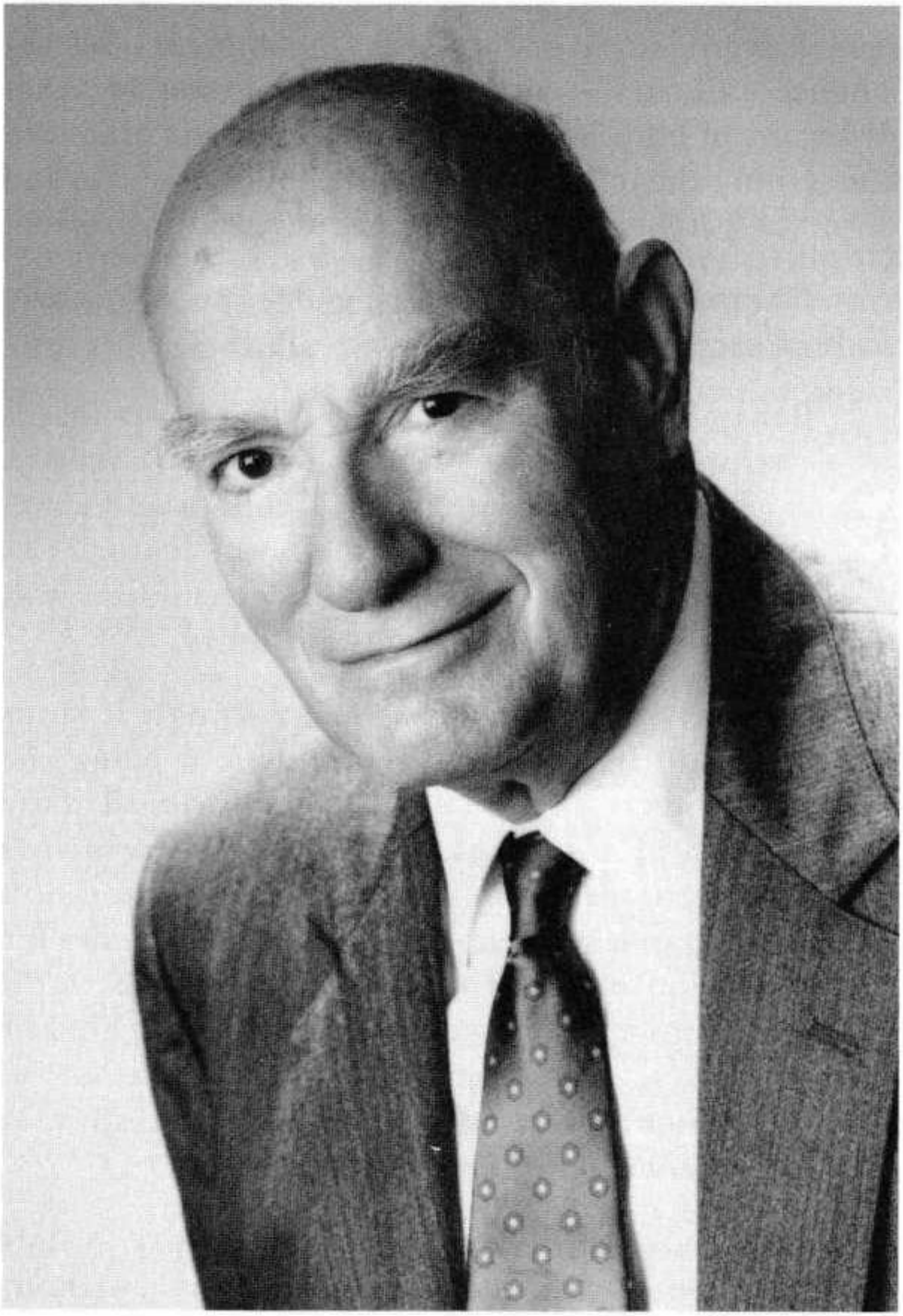

Despre Autorul Cărții

Dr. Thomas a urmat cursurile Colegiului Dartmouth și ale Universității Columbia, absolvind-o pe cea din urmă cu specializarea Inginerie Electrică.

În urma cercetărilor și analizelor sale din 1949, Dr. Thomas a fost recunoscut ca principala autoritate mondială în cataclismologie.

Cercetarea sa de inter-corelare în cataclismologie a demonstrat că conceptele cataclismologice prezentate de DeLuc în 1779 și Cuvier în 1812 sunt, în prezent, mult mai bine acceptate în cercurile științifice internaționale decât au fost anterior.

Descoperirea sa privind procesul prin care Natura creează gravitația – care a rezistat testului predictibilității – i-a permis să analizeze numeroase observații ale navelor spațiale și să formuleze o interpretare plauzibilă a modului în care acestea sunt construite.

A dedicat douăzeci de ani scrierii cărții *Povestea lui Adam și Eva*, dintre care șapte ani au fost alocați retraducerii capitolelor 1, 2 și 3 din Geneza pentru care i s-a acordat titlul de Doctor în Teologie și ulterior a fost hirotonit ca ministru non-confesional. Este singura persoană care a formalizat știința cataclismologiei, reușind acest lucru mai întâi prin inter-corelarea datelor cunoscute și acceptate (pentru a demonstra sau infirma dacă au avut loc cataclisme), identificarea procesului acestor evenimente, stabilirea calendarului cataclismelor și prin cincisprezece ani de cercetări pentru descoperirea factorului declanșator.

Lecturi Recomandate

Biblia – Toate versiunile
Biblia ca Istorie – Werner Keller
Sexul și Familia în Biblie – Raphael Patai
Misterele Americii de Sud Antice – Harold T. Wilkins
Orașele Secrete ale Americii de Sud – Harold F. Wilkins
Dumnezei, Morminte și Savanti – C. W. Ceram
Cât de Bătrân e Pământul? – Patrick M
Calendarul din Tiahuanaco – H. S. Bellamy & P. Allan
Marele Idol din Tiahuanaco – H. S. Bellamy & P. Allan
Tiahuanacu, Leagănul Omului American – Arthur Posnanski
Scrisori despre Istoria Fizică a Pământului – J. Andre DeLuc
Eseu asupra Teoriei Pământului – Baron Georges Cuvier
Cei Nouă Planete – Alan E. Nourse
Proiectul Universului – Fritz Kahn
Astronomia Nouă – O carte de Scientific American
Omul Primitiv și Obiceiurile Lui – Kaj Birket-Smith
Nouă Planete – Alan E. Nourse
Designul Universului – Fritz Kahn
Noua Astronomie – O Carte Scientific American
Omul Primitiv și Căile Sale – Kaj Birket-Smith

Dacă ai impresia că nu ar trebui să fim îngrijorați – un moment de reflecție:

Sondajul Geologic al Statelor Unite și cercetători fizicieni independenți au emis avertismentul că intensitatea câmpului magnetic al Pământului scade ***într-un ritm accelerat***.

În ultimii aproximativ 350 de ani, intensitatea câmpului magnetic al Pământului a scăzut cu 35 până la 40 la sută. Aceasta este o scădere colosală.

Întregul Sistem Solar se apropie de o Zonă de Nul din Galaxia Calea Lactee – o Zonă de Nul Magnetică, ceea ce înseamnă o zonă nulă MHD. Stratul nostru topit de aproximativ 100 km grosime, cu o temperatură de peste 1370°C, va fi din nou eliberat să acționeze ca un lichid liber. S-ar putea să doriți să recitiți chiar primul capitol – și paginile următoare.

Un strop de cunoaștere
Poate fi un lucru periculos;
Sau poate fi o sămânță vibrantă
Care dă naștere la păduri verzi
Și trezește giganți adormiți.

Aceasta este Cartea Secolului
Peste 40 de ani de muncă

Niciodată faptele nu au fost abordate într-un mod atât de palpitant, inspirator; și niciodată atâtea secrete nu au fost dezvăluite într-o singură carte. Acesta este cel mai tulburător subiect; scris într-un stil captivant și incitant, cum rar s-a mai văzut.

Cataclismele – inundații mondiale, precum potopul lui Noe – descoperite la sfârșitul anilor 1770 de mari gânditori precum Andre DeLuc, Georges Cuvier și Guy de Dolomieu – au rămas mistere nerezolvate până în prezent. Autorul vă poartă prin soluții palpitante pentru a descoperi procesul cataclismelor, calendarul lor și factorul declanșator – un efort de cercetare de 20 de ani. Cu adevărat, ***cataclismele nu lasă pe nimeni neatins!***

Descrie, în primul capitol, următorul cataclism cu o realitate șocantă, pictând prin cuvinte imagini uimitoare; rezolvă întrebarea veche de când lumea despre limba în care au fost scrise inițial capitolele 1, 2 și 3 din Geneza și retraduce acele capitole, pe baza acelei limbi originale; dezvăluie cum au dispărut dinozaurii și mamuții; traduce pentru prima dată ultimele cuvinte ale lui Iisus pe cruce; și rezolvă enigma nedescifrată până acum a Legii Astronomice a lui Bode, care determină structura Sistemului nostru Solar, plus multe altele în această carte, o acumulare remarcabilă de noi cunoștințe.

Referințele traducătorului:
https://www.bibliaortodoxa.ro/